

உ

ஸ்ரீ காமாட்ச்யை நம:

मूककवि प्रणीत

॥ मन्दसित शतकम् ॥

மஹானுன மூக கவி

இயற்றிய

மந்தஸித சதகம்.

(மூக பஞ்சசதீயின் ஐந்தாம் பாகம்.)

மூலம் காசரத்திலும், தமிழிலும்.

பதிவுரை, பொழிப்புரை விசேஷக் குறிப்புக்களுடன் கூடியது.

உ

ஸ்ரீ ராம மூல
பதிவுரை 21
2014

1/57

First Edition - Dec. 1953.

All Rights Reserved.

Printed and Published by
S. KALYANASUNDARAM,
The Sri Janardana Printing Works Limited.
Town High School Road,
Kumbakonam.

॥ श्रीः ॥

முகபஞ்ச சத்

மந்தஸ்மித சதகம்.

वन्धीमो वयमञ्जलिं प्रतिदिनं बन्धच्छिदे देहिनां

कन्दर्पागमतन्मूलगुरवे कल्याणकेलीभुवे ।

कामाक्ष्या घनसारपुञ्जरजसे कामद्रुहश्चक्षुषां

मन्दारस्तवकप्रभामदमुपे मन्दसितज्योतिषे ॥ १ ॥

பத்நீமோ வய மஞ்ஜலிம் ப்ரதிதிநம் பந்தச்சிதே

தேவநீநாம்

கந்தர்ப்பாகம தந்த்ரமூல குரவே கல்யாண கேளீபுவே |

காமாக்ஷ்யா கநஸாரபுஞ்ஜரஜஸே காமத்ருஹச்சக்ஷுஷாம்

மந்தார ஸ்தபக ப்ரபா மத முஷே மந்தஸ்மித

ஜ்யோதிஷே ॥ (1)

தேவநீநாம்

பிராணிகளுடைய

பந்தச்சிதே

} பாபஸம்பந்தத்தை ஒழிக்கிற
தாயும்

கந்தர்ப்பாகம தந்த்ர மூல

} கோகோஹ சாஸ்திரத்தின்
அதுஷ்டாநத்தைக் கண்டு
பிடித்த ஆதி குருவாயும்

குரவே

கல்யாண கேளீபுவே

} ராங்களங்களின் விநாயாட்டிட
மாயும்

முககனி எழுதிய பஞ்சசதியில் இது ஐந்தாவது சதகம். முதலாவதான 'ஆர்யாசதக'த்தால் அம்பிகையைத் தியானித்தார். அவள் பெருமைக்குத் தோற்ற 'பாதாரவிந்த சதக'த்தால் அவள் பாதாரவிந்தமே கதியென்று நிர்ணயித்தார். மூன்றாவதான 'ஸ்துதி சதக'த்தால் சரணையையான தேவியைத் துதித்தார். துதியால் மகிழ்ந்த தேவியின் கருணாகடாக்ஷத்தை மான்காவதான 'கடாக்ஷ சதக'த்தால் வர்ணித்தார். கடாக்ஷத்தால் உஜ்ஜீஷிக்கும் சேதனர்களைக் கண்டு ஏற்படுவதும், மோக்ஷமீறான ஸகல புருஷார்த்தங்களுக்கும் காரணமான துமான தேவியின் புன்னகையை இந்த 'மந்தஸ்மித சதக'த்தில் வர்ணிக்கிறார்.

காமத்ருஹ:

சக்ஷுஷாம்

கந்தார புஞ்சு ரஜஸே

மந்தார மந்தபக ப்ரபா மத
முஷே

காமாக்ஷ்யா:

மந்தஸ்மித ஜ்யோதிலே

வயம்

ப்ரதிதினம்

அஞ்சலிம்

பத்ரீம்:

காமாரியான பராசிவனுடைய

கண்களுக்கு

(மலர்ச்சியை உண்டாக்கி)
பச்சைக்கற்பூரம் பொடியாயும்
மந்தாரப் பூக்கொத்தின் காந்தி
திக்குள்ள கர்வத்தை அடக்கு
கிறதாயுமுள்ள

காமாக்ஷியினுடைய

புன்சிரிப்பின் ஒளிக்கு

நாம்

ஒவ்வொருநாளும்

கை கூப்புதலை

செய்கிறோம்.

பிராணிகளின் ஸம்ஸார பந்தத்தைப் போக்குவதும், மன்
மதனுடைய ஆகா தந்தரத்திற்கு ஆதிசூருவும், மங்களங்களுக்கு
வினையாடுமிடமும், பராசிவனின் கண்களுக்குப் பச்சைக்கற்
பூரத்தின் சூர்ணமாயும், மந்தாரப் பூப்பக்கொத்தின் காந்தி
யின் கர்வத்தை அபஹரிப்பதுமான காமாக்ஷி தேவியின் புன்ன
கையின் ஜோதியை தினமும் நாம் அஞ்சலி செய்து வணங்கு
கிறோம்.

குறிப்பு:- 'காமத்ருஹ:' என்பதை 'கந்தர்ப்பாகம்' என்ற
விடத்திலும் சேர்த்துக்கொள்ளலாம்.

सप्तोचे नवमल्लिकासुमनसां नासामुक्तामणे-

राचार्याय मृणालकाण्डमहसां नैसर्गिकाय द्विषे ।

स्वर्धुन्या सह युध्वने हिमरुचेरर्धासनाध्यासिने

कामाक्ष्याः सितमञ्जरीधवल्लिमाद्वैताय तस्मै नमः ॥ २ ॥

ஸத்தர்சே நவமல்லிகா-ஸுமநஸாம்

நாஸாக்ர-முக்தாமணை:

ஆசார்யாய ம்ருணாள-காண்ட-மஹஸாம்

நைஸர்க்கியாய த்விஷே |

ஸ்வர்துந்யா ஸஹ யுத்வநே ஹிமருசேரர்த்தா

ஸநாத்யாஸிநே

காமாக்ஷ்யா: ஸ்மிதமஞ்சலீ-தவளிமாத்வதாய

தஸ்மை நம: ॥ (2)

நவமல்லிகா ஸுமகஸார்	கொடை மல்லிகைப்பூக்களுக்கு
நைரீசே	ஹமானமாயும்
நாஸர்க்ர-முத்தாமணை :	} மூக்கு தனியில் இருக்கிற புல் லாக்கு முத்துக்கு
ஆசார்யாய	
ம்குணை-கரண்ட-மஹஸார்	} தாமரைத் தண்டின் காந்தி களுக்கு
நைஸர்க்கிகாய	
ந்விஷே	சத்துருவாயும்
ஸ்வர்தூயா	கங்கையோடு
ஹையுந்விஷே	கூடிச் சண்டையிடுகிறதாயும்
ஹிமநசே :	சந்திரனுடைய
அர்த்தாஸை அத்யாவிரீ	} ஆஸைத்தின் பாதியில் அமரு கிறதாயுமிருக்கிற
தம்பை	
காமாக்ஷயா :	காமாக்ஷியினுடைய
ஸ்ம்த-மஜ்ஞரீ-தவளிமா	} புன்சிரிப்பின் இணையற்ற வெளுப்பிற்கு
அந்வைய	
நாம :	நாமஸ்காரர்.

கொடைமல்லிகைப் புல்பங்களுக்கு ஹமானமாயும், மூக்கின் தனியிலிருக்கிற சேறந்த புல்லாக்குமுத்துக்கு ஆசார்யனாயும், தாமரைத்தண்டின் காந்திகளுக்கு இயற்கையான சத்ருவாயும், ஆகாசகங்கையோடு எதிர்த்து யுத்தம் செய்வதும், சந்திரனோடு அர்த்தாஸைத்தில் அமர்வதுமான காமாக்ஷி தேவியின் இணையற்ற அந்தப் புன்னகையின் வெண்மைக்கு நாமஸ்காரர்.

குறிப்பு:- புன்சிரிப்பின் காந்தியை வெளுப்பாகக் கவிகள் வர்ணிக்கிற வழக்கமாகையால் இங்கே வெளுப்பான வஸ்துக்கள் உபயோகங்களாகக் கூறப்படுகின்றன.

कर्पूरद्युतिचातुरीमतितरामल्पीयसी कुर्वती
 दौर्भाग्योदयमेव संविदधती दौषाकरीणां त्विषाम् ।
 क्षुलानेव मनोज्ञमल्लिनिकरान्फुलानपि व्यञ्जती
 कामाक्ष्या मृदुलसितांशुलहरी कामप्रसूरस्तु मे ॥ ३ ॥

கர்ப்பூர-த்யுதி-சாதூர்மதிதராம் அல்பீயலீம் குர்வதீ
 தெளர்பாக்யோதயமேவ ஸம்விதததீ தெளஷாகரீணாம்
 த்விஷாம் |
 கூஷல்லாநேவ மனோக்ரு-மல்வி-நிகராந் புல்லா
 நபி வ்யஞ்ஜதீ
 காமாக்ஷ்யா ம்ருதுள-ஸ்மிதாம்சு-லஹரீ
 காம-ப்ரஸூரஸ்து மே II (3)

கர்ப்பூர-த்யுதி-சாதூர்ம	}	கற்பூரக்கட்டியின் கார்த்தியின்
		அழகை
அதிதராம்		மிகவும்
அல்பீயலீம்		சிறியதாக
குர்வதீ		செய்கிறதாயும்
தெளஷாகரீணாம்		சந்திரனுடையவைகளான
த்விஷாம்		கார்த்திகளுக்கு
தெளர்பாக்ய-உதயம் ஏவ	}	ஓரதிருஷ்டத்தின் உற்பத்தி
		யையே
ஸம்விதததீ		நன்கு செய்கிறதாயும்
புல்லாந்		மலர்ந்த
மனோக்ரு-மல்வி-நிகராந்	}	நல்ல மல்விகைப்பூக்களின்
அபி		கூட்டங்களையும்
கூஷல்லாந் ஏவ வ்யஞ்ஜதீ	}	அல்பமாகவே தோன்றும்படி
		செய்கிறதாயுமிருக்கிற
காமாக்ஷ்யா:		காமாக்ஷியினுடைய
ம்ருதுள-ஸ்மிதாம்சு-லஹரீ	}	மனோக்ருமாய்மேன்மேலும்
		வளரும் மந்தஹாஸத்தின்
மே		கார்த்தியின் பிரவாஹமானது
காமப்ரஸூ:		எனக்கு
அஸ்து		இஷ்டத்தைக் கொடுப்பதாக
		ஆகட்டும்.

கற்பூரக்கட்டியின் அழகியகார்த்தியை மிகவும் அல்பமாகச் செய்கிறதாயும், சந்திரனின் கார்த்திகளுக்கு அழகில்லாமை யையே செய்கிறதாயும், மலர்ந்த நல்ல மல்விகைப்பூக்களையும் அல்பமாகத் தோன்றும்படி செய்கிறதாயுமிருக்கிற காமாக்ஷி தேவியின் மனோக்ருமாய் மேன்மேலும் வளரும் புன்னகையின் கார்த்தி எனக்கு இஷ்டத்தைக் கொடுப்பதாக ஆகட்டும்.

या पीनस्तनमण्डलोपरि लसत्कूपूरल्यायते

या नीलेक्षणरात्रिकान्तिततिषु ज्योत्स्नाप्ररोहायते ।

या सौन्दर्यधुनीतरङ्गततिषु व्यालोलहंसायते

कामाक्ष्याः शिशिरीकरोतु हृदयं सा मे सितप्राचुरी ॥ ४ ॥

யா பீந-ஸ்தந-மண்டலோபரி லஸத்-கர்ப்பூர-வேபாயதே

யா நீலேக்ஷண-ராத்ரி-காந்தி-ததிஷு ஜ்யோத்ஸ்நா-

ப்ரரோஹாயதே |

யா ஸௌந்தர்ய-துநீ-தரங்க-ததிஷு வ்யாலோல-

ஹம்ஸாயதே

காமாக்ஷ்யா: சிசிரீ-கரோது ஹ்ருதயம் ஸா மே

ஸ்மித-ப்ராசுரீ || (4)

யா

ஸ்மித ப்ராசுரீ

பீந-ஸ்தந-மண்டலோபரி

லஸத்-கர்ப்பூர-வேபாயதே

யா

நீல-சக்ஷண-காந்தி-ராத்ரி-
ததிஷு

ஜ்யோத்ஸ்நா-ப்ரரோஹா
யதே

யா

ஸௌந்தர்ய-துநீ-தரங்க-
ததிஷு

வ்யாலோல-ஹம்ஸாயதே

ஸா

காமாக்ஷ்யா :

(ஸ்மித-ப்ராசுரீ

மே

ஹ்ருதயம்

சிசிரீ-கரோது

எந்த

நிறைந்த புன்சிரிப்பானது

பருத்த ஸ்தந மண்டலத்தின்
மேல்

பிரகாசிக்கிற பச்சைக்கர்ப்பூரப்
பூச்சாக ஆகின்றதோ

எந்தப் புன்சிரிப்பானது

கருத்த கடாசுங்களாகிற
இராக்காலக் கூட்டங்களில்

நிலாவின் முனையாகத்தோன்று
கிறதோ

எந்தப் புன்சிரிப்பானது

அழகு என்கிற கதியின் அலை
களின் வரிசைகளில்

ஸஞ்சரிக்கிற ஹம்ஸமாகத்
தோன்றுகிறதோ

அத்தகைய

காமாக்ஷியினுடைய

நிறைந்த புன்சிரிப்பானது)

என்னுடைய

மனதை

குளிரச்செய்யட்டும்.

அந்தேவணத் ப்ரக்ரியாம்

இச்சதி

காமாக்ஷி:

தே

ஹாண த்விஷாம் அக்ரூர:

மம

மமதாம்

ஹார்து

சிஷ்யனூயிருக்கும் நிலைமையை

ஆசைப்படுகிறதோ

காமாக்ஷியினுடைய

அந்த

} புன்சிரிப்புக் காந்திகளின்
முளைகள்

என்னுடைய

அஹங்காரத்தை

போக்கடிக்கட்டும்.

ஆம்பல் மலர்களுடைய வெண்மையானது எவைகளுக்கும் பூர்வபக்ஷமென்கிற நிலைமையை அடைகிறதோ, சரத்கால சந்திரன் எவைகளுடன் சமமாயிருக்கும் நிலைமையை அடைய விரும்புகிறானோ, (வெள்ளொளி வீசும்) சங்குகூட எவைகளுக்கு தனக்கு எளிதில் கிடைத்தற்கு அரிதான சீடனாக விரும்புக அவாவுகின்றதோ, அப்படிப்பட்ட காமாக்ஷி தேவியின் புன்முறுவலிலுள்ள ஒளிப்பிழம்புகள் என்னுடைய அஹங்காரத்தைப் போக்கடிக்கட்டும்.

आशासीमसु संततं विदधती नैशाकरीं व्याक्रियां

काशानामभिमानभङ्गकरुणाकौशल्यमाविभ्रती ।

ईशानेन विलोकिता सकुतुकं कामाक्षि ते कल्मष-

क्लेशापायकरी चकास्ति लहरी मन्दसितज्योतिषाम् ॥ ६ ॥

-ஆசா-ஸீமஸு ஸந்ததம் விதததி நைசாகரீம் வ்யாக்ரியாம்
காசாநாம் அபிமான-பங்க-கலனா-கௌசல்யம் ஆபிப்ரதி ।
ஈசானேந விலோகிதா சகுதுகம் காமாக்ஷி தே கல்மஷ-
க்லேசாபாயகரீ சகாஸ்தி லஹரீ மந்தஸ்யித-

ஜ்யோதிஷாம் ॥ (6)

காமாக்ஷி

ஸந்ததம்

ஆசா-ஸீமஸு

நைசாகரீம் வ்யாக்ரியாம்

விதததி

காசாநாம்

அபிமான-பங்க-கலனா

கௌசல்யம்

ஏ காமாக்ஷி!

எப்போதும்

திகந்தங்களில்

சந்திரனுடையதான ிதியை

செய்கிறதாயும்

நாணல் பூக்களுடைய

} கொழுப்பை அடக்கும் காரியத்
தில் ஸாமர்த்தியத்தை

ஆழிப்ரதி

சசாகேந

ஸ குதுகப்

விலோகிதா

கல்மஷ-க்லேசாபாய-கீ

தே

மந்தஸ்மித-ஜ்யோதிஷார்

லஹரி.

சகாஸ்தி

அடைந்திருப்பதாயும்

பாமசிவனால்

ஆவலோடுகூட

பார்க்கப்பட்டதாயும்

} பாபங்களால் ஏற்படும் கஷ்டங்
களைப் போக்குகிறதாயுமுள்ள

உன்னுடைய

} புன்சிரிப்பின் கார்த்திப்பெருக்
கானது

விளங்குகிறது.

ஏ காமாஶி! எப்பொழுதும் திக்கோடிகளில் சந்திரனின் ரீதியைச் செய்கிறதாயும், “தாம்தான் வெண்மையில் சிறந்தவை” என்ற கானல் பூக்களுடைய கொழுப்பை அடக்கும் காரியத்தில் ஸாமார்த்தியத்தை அடைந்திருப்பதாயும், பாமசிவனால் ஆவலோடுகூடப் பார்க்கப்பட்டதாயும், பாபங்களால் ஏற்படும் கஷ்டங்களைப் போக்கடிக்கிறதாயுமுள்ள உன்னுடைய புன்சிரிப்பின் பெருக்கானது விளங்குகிறது.

ஸ்ரீ அம்பாளின் புன்சிரிப்பின் ஒளியானது திக்குகளில் பரவுப்போது, அங்கு சந்திரன் விளங்குகின்றானேவென்று எண்ணும்படியாயிருக்கிறது.

“கல்மஷக்லேசாபாயகீ” என்பதற்கு கல்மஷத்திற்கு கிலேசத்தையும் அபாயத்தையும் தருவதான-என்றும் அர்த்தம் சொல்லலாம். (கல்மஷம் - கருமை, பாபம்)

आरुहस्य समुन्नतवनतटीसाम्राज्य सिंहासने

कन्दर्पस्य विमोर्गगतयज्यमाकट्यमुद्गानिवेः ।

यस्याश्चामरचातुरीं कलयते रश्मिच्छटा चञ्चला

सा मन्दसितमञ्जरी भवतु नः कामाय कामाक्षि ते ॥ ७ ॥

ஆருடஸ்ய ஸமுந்நத ஸ்தாநதட ஸாம்ராஜ்ய-

ஸிம்ஹாஸநம்

கந்தர்ப்பஸ்ய விபோ: ஜகத்த்ரய ஜயப்ராகட்யமுத்ராநிதே:|

யஸ்யா: சாமரசாதுரீம் கலயதே ரச்மிச்சடா சஞ்சலா

ஸா மந்தஸ்யமித-மஞ்ஜரீ பவது ந: காமாய காமாஶி!

தே|| (7)

ஸமுந்த ஸ்தந தட-ஸாம்
ராஜ்ய-லிம்ஹாஸகம்

} உயர்ந்த ஸ்தந தடமென்கிற
ஸாம்ராஜ்ய லிம்ஹாஸனத்
தில்

சூருடஸ்ய

ஏறியிருப்பவனும்

ஜகத் த்ரய-ஜய-ப்ராகட்ய-
முத்ராநிதே:

} மூன்று உலகங்களிலும் அடை
ந்த வெளிப்படையான வெற்
றிக்கு அறிகுறியாகவுள்ள
விருதுகளுக்கும் பொக்கி
ஷம் போன்றவனும்

கிடோ:

} ஸாமர்த்தியமுள்ளவரையு
மிருக்கிற

கந்தாப்பஸ்ய

மன்மதனுக்கு

சாமர-சாதுரீர்

சாமரத்தின் நிலைமையை

யஸ்யா:

எந்த புன்சிரிப்பினுடைய

சஞ்சலா-ரச்மிச்-சடா

அசைகிற காந்தி ஸமூகமானது

ஸயதே

செய்கிறதோ

காமாக்ஷி

ஏ! காமாக்ஷி!

ஊ

அப்படிப்பட்ட

தே

உனது

மந்தஸ்மித-ராஜ்ஜி

} பூங்கொத்துப்போன்ற புன்
சிரிப்பானது

ந:

நம்முடைய

காமாய

இஷ்டத்தைநிறைவேற்றுவதாக

மவது

ஆகட்டும்.

ஏ தேவி காமாக்ஷி! எந்த புன்முறுவலின் சலிக்கின்ற
ஒளியானது; உயர்ந்த ஸ்தன பாரமாகிய அரியேற்றில் வீற்
றிருப்பவனும் முவுலகத்தையும் வென்று நிகரற்றவனுமான
மதன வேளுக்கு சாமரம் வீசுவதுபோலிருக்கிறதோ; அப்
படிப்பட்ட நினது புன்முறுவலானது எமது மனோரதத்தை
நிறைவேற்றவேண்டும் என்பதாம்.

குறிப்பு:—புன்சிரிப்பின் காந்தியானது அம்பாளின் ஸ்தன
தடத்தில் பரவி அசையும்போது அவ்விடத்தில் வீற்றிருக்கும்
மன்மதராஜனுக்குச் சாமரம் வீசுவதுபோலிருக்கிறது.

शुभोर्था परिस्मसंभ्रमविधौ नैर्मल्यसीमानिधि-
 गैर्वाणीव तरङ्गिणी कृतमृदुस्वन्दां कलिन्दात्मजाम् ।
 कल्माषीकुस्ते कलङ्कसुषमां कण्ठस्वलीचुम्बिनीं
 कामाक्ष्याः सितकन्दली भवतु सा कल्याणसन्दोहिनी ॥ ८ ॥

சம்போர் யா பாரம்ப-ஸம்ப்ரம விதௌ நைர்மல்ய
 கைர்வாணிவ தரங்கிணி க்ருத-ம்ருது-ஸ்யந்தாம்
 கல்மாஷி-குருதே களங்க-ஸுஷமாம் கண்ட
 காமாஷ்யா: ஸ்மித கந்தளி பவது ஸா கல்யாண-
 ஸந்தோஹிநி ॥ (8)

நைர்மல்ய-வீமநிதி:	}	வெண்மையின் ராசிக்கிருப்பிட
யா		மான
க்ருத-ம்ருது-ஸ்யந்தாம்	}	எந்தப் புன்சிரிப்பானது
களிந்தாத்மஜாம்		மெதுவாகப் பெருகிவருகிற
கைர்வாணி தரங்கிணி இவ	}	யமுனையை
பாரம்ப-ஸம்ப்ரம-விதௌ		தேவ நதியான கங்கைபோல
சம்போ:	}	பரபரப்புடன் ஆலிங்கனம்
கண்ட-ஸ்தலீ-சும்பிரீம்		செய்தகொண்டஸமயத்தில்
களங்க-ஸுஷமாம்	}	சிவனுடைய
கல்மாஷி-குருதே		கழுத்திலிருக்கிற
ஸா	}	கருப்பு நிறத்தை
காமாஷ்யா:		சித்திரவரண முடையதாகச்
ஸ்மித-கந்தளி	}	(வெண்மையும் கருமையும்
க:		கலந்த நிறமுள்ளதாகச்)
கல்யாண-ஸந்தோஹிநி	}	செய்கிறதோ
பவது		அப்படிப்பட்ட
	}	காமாஷ்யி னுடைய
		உயர்ந்த புன்சிரிப்பின் முனை
	}	யானது
		எங்களுக்கு
	}	கல்யாணங்களைக் கொடுப்
		பதாக
		ஆகட்டும்.

மெதுவாய் ஓடும் கருத்த யமுனா நதியை வெளுப்பான தேவநதியான கங்கை கலந்து விசித்திர வர்ணமுள்ளதாகச் செய்வதுபோல, பரபரப்புடன் ஆலிங்கனம் செய்துகொள்ளும் மையத்தில் சிவனுடைய கழுத்திலிருக்கிற கருப்பு நிறத்தை மிகவும் வெளுத்த எந்த புன். சிரிப்பானது வெண்மையும் கருமையும் கலந்த ஒரு விசித்திர நிறமுள்ளதாகச் செய்கிறதோ; அவ்விதமான ஸ்ரீ காமாக்கியின் உயர்ந்த புன் சிரிப்பானது எங்களுக்கு மேன்மையை உண்டுபண்ணுவதாக ஆகட்டும்.

கல்யாணம் என்ற பதத்திற்கு சுயம், சுவர்ணம் என்று பொருள். எனவே மனதிற்கும் தேகத்திற்கும் வேண்டிய மங்களங்களை உண்டாக்கட்டும் என்பதாம். “நைர்மல்ய ஹீமாநிதி:” என்பது “கைர்வாணீ தரங்கினீ” என்பதற்கும் விசேஷணம் (அடைபொழி).

குறிப்பு:— பரமசிவனுடைய கழுத்தின் கறப்புக்காந்தியும், அர்பாளுடைய சிரிப்பின் வெளுப்புக் காந்தியும் சேர்ந்திருப்பது கங்கையும், யமுனையும் சேர்ந்தாற்போலிருக்கிறது.

नेतुं हारस्तामिव स्तनतटीं संजमुषी सन्ततं
गन्तुं निर्मलतामिव द्विगुणितां ममा कृपास्रोतसि ।
लब्धुं विस्मयनीयतामिव हरं रागाकुलं कुर्वती
मञ्जुस्ते सितमञ्जरी भवभयं मथ्नातु कामाक्षि मे ॥ ९ ॥

ஜேதும் ஹாரஸ்தாமிவ ஸ்தந தடம் ஸஞ்ஜக்முஷீ
கந்தும் நிர்மலதாமிவ த்விகுணிதாம் மக்நா க்ருபா
ஸ்தரோதஸி ।
வய்தும் விஸ்மயநீயதாமிவ ஹரம் ராகாகுலம் குர்வதி
மஞ்ஜுஸ்தே ஸ்யித மஞ்ஜு பவ-பயம் மத்நாது
காமாக்கி! மே ॥ (9)

காமாக்கி
ஹாரஸ்தார்
ஜேதமிவ
ஸந்ததம்
ஸ்தந-தடம்
ஸஞ்ஜக்முஷீ
த்விகுணிதாம்

ஏ காமாக்கி!
முத்துமாலையை
ஜயிப்பதற்குப் போல்
எப்போதும்
ஸ்தன பிரதேசத்தை
நன்கு அடைவதாயும்
இரண்டு மடங்கான

நிர்மலதாம்	வெண்மையை
கந்தம் இவ	அடைவதற்குப்போல்
க்ருபா-ஸ்ரோதவி	கருணைப் பரவா ஹத்தில்
மக்தா	முழுசியதாயும்.
விஸ்மயநீயதாம்	ஆச்சர்யகரமான தன்மையை
லப்தம் இவ	அடைவதற்குப்போல்
ஹரம்	பரமசிவனை
ராகாகுலம்	மோஹித்தவனாக
குர்வநீ	செய்கிறதாயும்
மஞ்ஜு:	அழகாயுமிருக்கிற
தே	உனது
ஸ்மித-மஞ்ஜுரீ	} புன்சிரிப்பாகிய பூங்கொத் தானது
மே	
பவ-பயம்	ஸம்ஸார பீதியை
மந்தாத	போக்கடிக்கட்டும்.

ஏ காமாக்ஷியே! வெண்ப்பான முத்தமாலையை ஜயிப்பதற்குப்போல எப்பொழுதும் ஸ்தனப்ரதேசத்தையடைவதாயும், இரண்டு மடங்கான வெண்மையை அடைவதற்குப்போல கருணைப் பரவாகத்தில் முழுசியதாயும், ஆச்சர்யகரமான தன்மையை அடைவதற்குப்போல பரமசிவனை உவகை நிறைந்தவனாக செய்கிறதாயும், அழகாயுமிருக்கிற உனது புன்சிரிப்பு எனது ஸம்ஸார பீதியைப் (ஜனன மரண பயத்தைப்) போக்கடிக்கட்டும்.

குறிப்பு:— ராகம் என்பதற்கு ஆசை, சிவப்பு என்று பொருள். இந்த சுலோகத்தில் மந்தஸ்மிதத்தின் வெண்மையானது பரமேச்வரனைச் சிவப்பாகச் செய்கிறது என்பது ஒரு நயம். “வத்தம் விஸ்மயநீயதாமிவ” என்று பாடாந்தரம். ஆச்சர்யகரமான தன்மையைத் தெரிவிப்பதற்காக என்பது பொருள்.

श्वेतापि प्रकटं निशाकरुचां मालिन्यमातन्वती
शीतापि सरपावकं पशुपतेः सन्धुक्षयन्ती सदा ।
स्वाभाव्यादधराश्रितापि नमतामुच्चैर्दिशन्ती गतिं
कामाक्षि स्फुटमन्तरा सूरतु नस्त्वनन्दहासप्रभा ॥ १० ॥

சுவேதாபிரகடம் நிசாகர-ருசாம் மாலிந்யம் ஆதந்வதி
சீதாபி ஸ்மர-பாவகம் பசுபதே: ஸந்துக்ஷயந்தீ ஸதா |
ஸ்வாபாவ்யாத் அதராச்சரிதாபி நமதாம் உச்சைர்

திசந்தி கதிம்
காமாக்ஷி! ஸ்புடம் அந்தரா ஸ்புரது ந: த்வத்
மந்தஹாஸ-ப்ரபா || (10)

காமாக்ஷி

சுவேதா அபி

நிசாகர-ருசாம்

பிரகடம்

மாலிந்யம்

ஆதந்வதி

சீதா அபி

ஸதா

பசுபதே:

ஸ்மர-பாவகம்

ஸந்துக்ஷயந்தீ

ஸ்வாபாவ்யாத்

அதரா-ஆச்சரிதாபி

நமதாம்

உச்சை: கதிம்

திசந்தி

த்வத்-மந்தஹாஸ-ப்ரபா

ந:

அந்தரா

ஸ்புடம்

ஸ்புரது

ஏ! காமாக்ஷி!

வெளுப்பாயிருந்தபோதிலும்

சந்திரனுடைய கார்த்திகளுக்கு

அதிகமாக (வெளிப்படையாக)

கரு நிறத்தை

உண்டாக்குகிறதாயும்

குளிர்ந்ததாயிருந்தபோதிலும்

எப்போதும்

பரமசிவனுக்கு

மன்மதாக்கிையை

வளரச்செய்வதாயும்

ஸ்வபாவமாக

} கீழ் உதட்டை (கீழ்ப்பட்ட மனிதனை) ஆச்சரியத்திருந்த போதிலும்

ஸேவிப்பவர்களுக்கு

உயர்ந்த நிலைமையை

கொடுக்கிறதாயுமிருக்கிற

} உன்னுடைய புன்சிரிப்பின் கார்த்தியானது

நம்முடைய

மனதில்

நன்றாக

விளங்கட்டும்.

ஏ காமாக்ஷியே! வெளுப்பாயிருந்த போதிலும் சந்திரனுடைய கார்த்திகளுக்குக் கருப்பான நிறத்தை உண்டாக்குகிறதாயும், குளிர்ச்சியுள்ளதாயினும் எப்போதும் பரமசிவனுக்கு மன்மதாக்கிையை வளர்ப்பதாயும், இயற்கையாய் கீழ் உதட்டை (தாழ்ந்த மனிதனை) ஆச்சரியத்திருந்தபோதிலும், ஸேவிப்

பவர்களுக்கு உயர்ந்தநிலையை கொடுக்கிறதாயுமிருக்கிற உனது புன்சிரிப்பின் கார்த்தியானது எங்களுடைய அகத்தில் நன்றாக விளங்கட்டும்.

குறிப்பு:--அதரம் என்பதற்கு சீழ் உதடு என்றும், கீழான மனிதன் என்றும் பொருள். தாழ்ந்த மனிதனை அடுத்திருக்கும் மந்தஹாஸம், தன்னை ஸேவிப்பவர்களுக்கு உயர்வான கதியைக் கொடுக்கிறது என்பது இதில் ஒரு நயம். புன்முறுவல் ஸ்வயம் வெளுப்பாயிருந்தும் சந்திரனுக்கு களங்கத்தைத் தருவதும், ஸ்வயம் குளிர்ச்சியுள்ளதாயிருந்தும் பாமசிவனுக்கு (மன்மத) அக்னியைத்தருவதும், தான் கீழ்பட்டவனை ஆசிரியத்திருந்தாலும் பிறருக்கு மேன்மையை அளிப்பதும் விசேஷ திராடானது என்கிறார்.

वक्त्रश्रीसरसीजले तरलितभ्रुवल्लिकलोलिते

कालिन्ना दधती कटाक्षजनुषा माधुव्रती व्यापृतिम् ।

निर्निद्रामलपुण्डरीककुहनापाण्डित्यमाविभ्रती

कामाक्ष्याः सितचातुरी मम मनःकार्त्य मुन्मूल्येत् ॥ ११ ॥

வக்த்ர-பூஸரஸீ ஜலே தரளித-ப்ருவல்லி-கல்லோவிதே
காளிம்நா தததி கடாக்ஷ ஜநுஷா மாதுவ்ரதீம் வ்யாப்ருதிம் |
நிர்நித்ராமல-புண்டரீக குஹநா-பாண்டித்யம் ஆபீப்ரதி
காமாக்ஷ்யா: ஸ்மித-சாதூ மம மந:-காதர்யம்

உந்முலயேத் || (11)

தரளித-ப்ருவல்லி-கல்லோ விதே	}	அசைகிற புருவங்களென்கிற அலைகளுள்ள
வக்த்ர பூ-ஸரஸீ-ஜலே		முகக்கார்த்தியாகிற தாமரைக் குளத்தின் நீரில்
கடாக்ஷ-ஜநுஷா	}	கடைக்கண் பார்வையிலிருந்து உண்டான
காளிம்நா மாதுவ்ரதீம் வ்யாப்ருதிம் தததி		கருப்பினால் வண்டுகளுடையதான பரவுதலை வழிப்பதாயும்

நிர்நித்ர அமல-புண்டரீக-
குறமகா-பாண்டித்யம்.

மலர்ந்த வெண்டாமரையை
வஞ்சிப்பதிலுள்ள ஸாமர்த்
தியத்தை (வெண்டாமரை
யின் காந்தியை)

சூயிர்நி

காமாக்ஷ்யா:

ஸ்மித-சாதிரீ

மம

மக:-காதர்யம்

உந் மூலயேத்

அடைகிறதாயுமிருக்கிற

காமாக்ஷியினுடைய

புன்சிரிப்பின் அழகானது

என்னுடைய

மனதிலிருக்கும் கவலையை

அடியோடு ஒழிக்கட்டும்.

புருவங்களாகிய அலைகள்-அமைந்த காமாக்ஷி தேவியினு
டைய ஒளிதரும்பிவழியும் முக காந்தியாகிய தாமரைத் தடா
கத்தில் கண்களின் கரியகாந்தியாகிய வண்டுகள் மொய்க்கும்படி
செய்வதும் மலர்ந்த வெண்டாமரையின் அழகைக் கவர்ந்த
தென்று எண்ணத்தக்கதுமான புன்முறுவலின் அழகானது
என் மனதிலுள்ள கவலையை அடியோடு ஒழிக்கட்டும். அம்பா
ளுடைய முககாந்திப் ப்ரவாஹம் ஒரு தடாகம்போலிருக்கிறது.
தடாகத்தில் வெண்டாமரையும், அலைகளும், வண்டுகளும்
இருப்பதுபோல, அம்பாளுடைய புன்சிரிப்பு வெண்டாமரை
போலவும், கடைக்கண் காந்தி வண்டுபோலவும், புருவம் அலை
போலவும் இருகின்றன.

नित्यं बाधितबन्धुजीवमधरं मैत्रीजुषं पल्लवैः

शुद्धस्य द्विजमण्डलस्य च तिरस्कृतारमप्याश्रिता ।

या वैमल्यवती सदैव नमतां चेतः पुनीतेतरां

कामाक्ष्या हृदयं प्रसादयतु मे सा मन्दहासप्रभा ॥ १२ ॥

நித்யம் பாதித பந்துஜீவமதரம் மைத்ரீ-ஜுஷம் பல்லவை:
சுத்தஸ்ய த்விஜ-மண்டலஸ்ய ச திரஸ்-கர்த்தாரம்

அப்யாச்ரிதா 1

யா வைமல்யவதீ ஸதைவ நமதாம் சேத: புநீதே-தராம்

காமாக்ஷ்யா: ஹ்ருதயம் ப்ரஸாதயது மே ஸா

மந்தஹாஸ-ப்ரபா 11 (12)

ரித்யம்

பாதித-பந்துஜீவர்.

பல்லவை :

மைத்ரிஜுஷம்.

சுத்தஸ்ய

த்விஜ மண்டலஸ்ய

திரஸ்கர்த்தாரம்

அதரம்

ஆச்ரிதா அபி

யா

வைமல்யவதி

ஸதைவ

நமதாம்

சேத:

புநீதேதாரம்

காமாக்ஷயா:

ஸா

மக்தஹாஸ ப்ரபா

மே

ஹ்ருதயம்

ப்ரஸாதயது

எப்போதும்

பந்துக்களுடைய ஜீவனைப்பாதிப்பதும் (பாதிக்கப்பட்ட சம்பரத்தம்பூவையுடையதும் அதாவது அதற்குணமமாயும்) தஷ்டர்களைநோடு(தளிர்களைநோடு)

ஸ்நேஹமுள்ளதும்

சுத்தமான (வெளுப்பான)

ப்ராம்மண ஸமுஹத்தை (பற்களின் கூட்டத்தை)

அவமானம் செய்வதாயும்

(மறைப்பதாயும்) உள்ள

உதட்டை (கீழான மனிதனை)

அடைந்திருந்தாலும்

எந்த புன்கிரிப்பானது

பாபமற்றதாயிருந்துகொண்டு (வெளுப்பாயிருந்துகொண்டு)

எப்போதும்

நமஸ்கரிக்கிறவர்களுடைய

மனதை

மிகவும் பரிசுத்தமாக்குகிறதோ

காமாக்ஷியினுடைய

அந்த

புன்கிரிப்பின் கார்தியானது

என்னுடைய

மனதை

தெளிவு செய்யவேண்டும்.

எப்போதும் பந்துக்களைப்பாதிப்பதும் தஷ்டர்களைநோடு சேர்ந்தும், சுத்தமான பிராம்மண ஸமுஹத்தை அவமதிக்கும் கீழானமனிதனை ஆச்ரயித்துமிருந்தாலும்கூட, அதாவதுசெம்பரத்துப்பூக்களுக்கொப்பான தளிர்களைநோடு ஸ்நேஹமுள்ள (அதாவது-அதுபோல் மிருதுவான) வெளுப்பான பற்களை மறைக்கும் உதட்டை அடைந்தாலும், எந்தப்புன்கிரிப்பானது தான் எப்போதும் வெளுப்பாய் (பாபமற்றதாய்) நமஸ்கரிக்குமவர்களின் மனதைப் பரிசுத்தம் பண்ணுகிறதோ, அப்படிப்பட்ட காமாக்ஷியினுடைய புன்கிரிப்பானது என் மனதை

ஸந்த்ரமாக (அதாவது அழுக்கற்றதாக, ஸந்தோஷமுள்ளதாக) செய்தருளவேண்டும்.

பந்துக்களை ஹிம்லிந்து துஷ்ட ஹைவாஸம் செய்து பிராம்மணர்களை அவமதித்துக் கீழாரோடு சேர்ந்திருக்கும் வஸ்துவானது, தான் சுத்தமாய் தன்னை வணங்கும் பிறரைப் பரிசுத்தம் பண்ணுவது என்பது ஆச்சரியம் என்பது குறிப்பு. செம்பரத்தம் பூவுக்கு ஸமமும், தளிர்போல் மிருதுவும், பற்களை மறைப்பதுமான உதட்டை அடைந்துள்ள புன்சிரிப்பு, தான் வெருப்பாய் வணங்கினவர்களுக்குப் பரிசுத்தியைத் தருகிறது என்பது வாஸ்தவார்த்தம்.

दुष्मन्ती तमसे मुहुः कुमुदिनीसाहाय्यमाभिप्रती
यान्ती चन्द्रकिशोरशेखरवपुःसौधाङ्गणे प्रेङ्खणम् ।
ज्ञानाम्भोनिधिवीचिकां सुमनसां कूलङ्कषां कुर्वती
कामाक्ष्याः सितकौमुदी हरतु मे संसारतापोदयम् ॥ १३ ॥

த்ருஹ்யந்தீ தமஸே முஹு: குமுதிநீ-ஸாஹாய்யம்
[ஆபிப்ரதீ
யாந்தீ சந்த்ர-கிசோர-சேகர-வபுஸ்-ஸௌதாங்கணே
[ப்ரேங்கணம் |
ஞானம்போ-நிதி-வீசிகாம் ஸுமநஸாம் கூலங்கஷாம்
[கூர்வதீ
காமாக்ஷயா: ஸ்மித-கௌமுதீ ஹரது மே ஸம்ஸார-
தாபோதயம் || (13)

மு.ஹு:

தமஸே

த்ருஹ்யந்தீ

குமுதிநீ ஸாஹாய்யம்

ஆபிப்ரதீ

சந்த்ர-கிசோர-சேகர-

வபுஸ்-ஸௌத-அங்கணே

ப்ரேங்கணம் யாந்தீ

அடிக்கடி

இவர்களுக்கு (அஞ்ஞானத்துக்கு)

பகைகொள்வதாயும்

ஆம்பலுக்கு உதவியை

அடைகிறதாயும்.

} இளஞ்சந்திரனைத் தலையில்
சூடிய பரமசிவனுடைய சரீர
மாகிற உப்பரிசையில்

உலாவுதலை அடைவதாயும்

ஸம்ஸாரம்	}	வித்வான்களுடைய (நல்ல மன
		துடையவர்களுடைய)
ஞான-அம்போ-ரிதி- விசிகாரம்	}	ஞானமென்கிற ஸமுத்ரத்தின்
		அலையை
கலங்கஷாம் சூர்வதீ	}	கரைபுரண்டு செல்லும்படி
		செய்கிறதுமான
காமாசுத்யா:		காமாக்ஷியினுடைய
ஸமித-கௌமுதீ		புன்சிரிப்பாகிற நிலாவானது
மே		எனது
ஸம்ஸார-தாப-உதயம்	}	ஸம்ஸார தாபத்தின் உத்பத்
		தியை
ஹரது		போக்கடிக்கட்டுர்.

அக்ஞானமென்னும் இருளை நீக்குவதும், ஆம்பல் புஷ்பங்களுக்கு அதுகலத்தைச் செய்வதும், இளம் பிறையை தலையில் சூடிய சிவபெருமானுடைய திருமேனியாகிற உற்பரிகையில் உலாவுகிறதும், வித்வான்களுடைய (நல்ல மன முள்ளவர்களின்) ஞானமென்னும் கடலின் அலைகளைக் கரை புரண்டோடும்படி செய்வதுமான காமாக்ஷியின் புன்முறுவலாகிய நிலாவானது என் ஸம்ஸாரதாபத்தின் எழுச்சியை அழித்தருளட்டும்.

குறிப்பு:- நிலா இருளை நீக்கும். ஆம்பலுக்குத் துணையா யிருக்கும், மாளிகைத்தளத்தில் தவழும். ஸமுத்திரத்தை அலை புரள வளர்க்கும். இந்தக்காரியங்களை அர்ப்பாளுடைய புன் சிரிப்பு என்கிற நிலாவும் செய்கிறது.

काश्मीरद्रवधातुपर्द्धमरुचा कल्माषतां विप्रती

हंसौघैरिव कुर्वती परिचितिं हारीकृतैर्मौक्तिकैः ।

वक्षोजन्मतुषारशैलकटके सञ्चारमातन्वती

कामाक्ष्या मृदुलसितवृत्तिमयी भागीरथी भासते ॥ १४ ॥

காசுமீர்-தரவ-தாது-கர்தம்-ருசா கல்மாஷதாம் பிப்ரதீ
ஹம்ஸௌகைகரிவ சூர்வதீ பரிசிதம் ஹார்-

[க்ருதைர் மௌக்திகை: |

வகோ-ஐநம்-துஷார-சைல-கடகே-ஸஞ்சாரமாதந்வதீ
காமாசுத்யா ம்ருதுள-ஸமித-த்யுதியயீ பாகீரதீ

[பாஸதே ॥ (14)

காமாஷ்யா:	காமாஷ்யியினுடைய
ம்ருதான-ஸ்யித-த்புதி-ரயீ	} அழகான மந்தஹாஸ காந்தி யாகிற
யாரோதி	
காச்மீர-நாவ-நாது-சந்தம- ருசா	} கங்கையானது குங்குமக் குழம்பின் காந்தியால்
கல்மாஷதாம்-பிப்ரதி	
ஹாரீக்ருதை: டெளக்திகை:	} விசித்திர வர்ணத்தை அடைந்த தாயும்
ஹம்ஸ-ஓகை: இவ	
பரிசிதம்	} ஹாரமாகச்செய்யப்பட்ட முத் துக்களோடு
குர்வதி	
வசேநா-ஜ்ஜா-துஷார-சைல கடகே	} ஹம்ஸக்கூட்டங்களோடுபோல ஸஹவாஸத்தை செய்கிறதாயும்
ஸஞ்சாரம் சூதர்வதி	
பாஸதே	ஸ்தனமண்டலமென்கிறஹிமய மலையின் தாழ்வரையில் ஸஞ்சாரத்தைச்செய்கிறதாயும் விளங்குகிறது.

காமாஷ்யியின் அழகிய மந்தஹாஸத்தின் காந்தி என்னும் கங்கையானது, குங்குமப்பூச் சேர்ந்த சந்தனக்குழம்பில் கலக்கப்பட்ட (கஸ்தூரியின்) கறத்த காந்தியால் விசித்திர வர்ணத்தையடைந்ததாயும், ஹாரமாகப் போடப்பட்ட (வெண்மையான) முத்துக்களென்னும் ஹம்ஸங்களோடு பரிசயத்தைச் செய்துகொண்டிருப்பதாயும், ஸ்தநபாரமாகிற ஹிமயமலையின் தாழ்வரையில் ஸஞ்சாரத்தைச் செய்துகொண்டிருப்பதாயும் திகழ்கிறது.

கங்கை ஹிமயமலையிலிருந்து கிளம்பி, யமுனா நதியோடு கலக்குப்போது வேறொரு நிறம் பெற்று, ஆங்காங்கு அன்ன பக்ஷிகளோடு கூடியதாயிருக்கும். அம்பாளுடைய புனசிரிப்பு என்னும் கங்கைக்கும் இவைகள் பொருந்தியிருக்கின்றன.

வெண்மையான புன்னகையின் சோதிவெள்ளமே கங்கை; பூசப்பட்ட குங்குமம் கஸ்தூரி முதலியன சேர்ந்த கலவைச் சாந்தின் மேல் பரவி அக்காந்தி ஒரு விசித்திர வர்ணத்தை அடைகிறது. ஹாரத்திலுள்ள நல்லமுத்துக்களோடு சேரும் போது, கங்கை ஹம்ஸங்களோடு கூடியதுபோல இருக்கிறது. அழகிய பருத்த ஸ்தனங்களின் மேல் காந்தி பரவுவது ஹிமயமலைச் சிகரத்தில் ஸஞ்சரிப்பது போன்றது.

कनोर्वशपरम्परा इव कृपासन्तानवस्त्रीभुवः

सम्पुञ्जस्रवका इव प्रसुमरा मूर्ताः प्रसादा इव ।

वाक्पीयूषकणा इव त्रिपथगापर्यायमेदा इव

आजन्ते तव मन्दहासकिरणाः कामाक्षि! काञ्चीप्रिये ॥ १५ ॥

கம்போ: வம்ச-பரம்பரா இவ க்ருபா-ஸந்தாநவஸ்-புவ:
ஸம்புல்-ஸ்தபகா இவ ப்ரஸ்ருமரா மூர்த்தா:
ப்ரஸாதா இவ 1

வாக்-பீயூஷ-கணா இவ த்ரிபதகா-பர்யாய-பேதா இவ
ப்ராஜந்தே தவ மந்தஹாஸ-கிரணா: காமாக்ஷி !

காஞ்சி-ப்ரியே ॥ (15)

காஞ்சி ப்ரியே

} காஞ்சி பட்டணத்தில் ஆசை
யுள்ளவளான

காமாக்ஷி!

ஏ காமாக்ஷியே!

தவ

உனது

க்ருபா ஸந்தாந வஸ்ஸீபுவ:

} கருணையாகிற ஸந்தானக்கொடி
யிலிருந்து உண்டான

மந்தஹாஸ கிரணா:

புன்சிரிப்பின் காந்திகள்

கம்போ: வம்சபரம்பரா இவ

} சங்கின் வம்சத்தின் வரிசை
போலும்

ப்ரஸ்ருமரா:

பரவுகின்ற

ஸம்புல் ஸ்தபகா: இவ

} மலர்ந்த பூக்கொத்துக்கள்
போன்றும்

மூர்த்தா:

உருவெடுத்தவந்த

ப்ரஸாதா: இவ

அதுகாஹங்கள் போலவும்

வாக் பீயூஷ கணா: இவ

} வாக்குகளென்ற அம்ருதத்தின்
திவலைகள் போன்றும்

த்ரிபதகா பர்யாய பேதா:

} கங்கையின் வேறு ஒரு உருவம்
போன்றும்

இவ

ப்ராஜந்தே

விளங்குகின்றன.

காஞ்சி நகரில் ஆசையுள்ள காமாக்ஷியே! உன் கருணையென்னும் ஸந்தானக்கொடியிலிருந்துண்டான புன்சிரிப்பின் கிரணங்கள், சங்கின் வம்சத்தின் வரிசைகன்போலும், மலர்ந்த பூக்கொத்துக்கன்போலும், உருவெடுத்தவந்த அருள்போலும், வாக்கென்னும் அம்ருதத்தின் திவலைகன்போலும், கங்கையின் வேறொரு உருவம்போலும் விளங்குகின்றன.

ஒன்பதாவது சலோகத்தில் கருணைப்பிரவாஹத்தில் மந்தஸ்யிதமானது முழுசெய்தாய் வர்ணித்திருக்கிறதையும், இதில் கிருபையாகிற கற்பகக்கொடியில் உண்டான பூங்கொத்துப் போன்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதையும் கவனிக்கவும்.

புன்முறவல் வெளுப்பான பல வஸ்துக்களுக்கு ஸமானமாக இருக்கிறது என்கிறார். அவையாவன: சங்குக்கூட்டங்களின் வரிசை, மலர்ந்த பூங்கொத்துக்கள், உருக்கொண்ட அருள்கள், அம்ருதத்தின் திவிலைகள், கங்கையின் ரூபாந்தரம்.

ந்ரிபதகா— (ஆகாசம், பூமி, பாதாளம் என்ற) மூன்று மார்க்கங்களில் ஒவ்வொன்றும் கங்கைக்குத் 'ந்ரிபதகா' என்று பெயர். அந்த கங்கா ஜலம் வெளுப்பாயிருப்பதால் புன்னகைக்கு ஒப்பிடப்பட்டது.

“காஞ்சிபுரி நாயிகே” என்றும் பாடம். “க்ருபாலந்தாந வல்லி புவ:” என்பதை நாலாம் அடியிலுள்ள “மந்தஹாஸகிரண:” என்பதற்கு விசேஷணமாகச் (அடைமொழியாக) செய்யாமல் கிட்டஇருக்கும் “ஸம்புல்லஸ்தபகா:” என்பதற்கே விசேஷணமாக்குவது ஸ்வரஸம். அப்போது, காஞ்சிபுரியின் நாயகியாகியகாமாக்ஷி! உனதுமந்தஹாஸ கிரணங்கள், சங்கின் வம்சாவளிபோலவும், கருணையென்னும் கற்பகக்கொடியினின்று உண்டான மலர்ந்த பூங்கொத்துக்கள்போலவும்..... விளங்குகின்றன—என்பது பொருள்.

वक्षोजे घनसारपत्ररचनाभङ्गीसपलायिता

कण्ठे बन्धुरदन्तपत्रकुहनाव्यापारमुद्रायिता ।

ओष्ठधीनिकुरुम्बपल्लवपुटे प्रेङ्खत्प्रसूनायिता

कामाक्षि स्फुरतां (तात्) मदीयहृदये त्वन्मन्दहासप्रभा ॥ १६ ॥

வகோஜே கநஸார-பத்ர-ரசநா-பங்கீ-ஸபத்நாயிதா
கண்டே பந்தூர-தந்த-பத்ர-குஹநா-வ்யாபார-முத்ராயிதா ।
ஓஷ்ட-பூ-நிகுரும்ப-பல்லவ-புடே ப்ரேங்கத்-ப்ராஸு

[நாயிதா

காமாக்ஷி! ஸ்புரதாம் (தாத்) மதிய-ஹ்ருதயே த்வத்-

[மந்தஹாஸ-ப்ரபா ॥ (16)

காமாஶி!

ஏ! காமாஶியே!

வகேஷாஜே

ஸ்தனங்களில்

கண்ணார-பத்ர-ரசநா-பங்கி-
ஸபத்நாயிதாபச்சைக்கற்பூரப் பூச்சுக்கு
எதிரி போலிருப்பதும்

கண்டே

கழுத்தில்

பத்ரா-தந்த-பத்ர-குஹா-
வ்யாபார-முத்ராயிதாஅழகிய கண்டாபரணத்தின்
வஞ்சநாகார்யத்தின் முத்ரை
போலும்ஒஷ்ட-ஸ்ரீ-நிகுருப்ப-பல்லவ-
புடேஉதடுகளின் காந்தி ஸமுஹ
மாகிற் தளிர்களில்

ப்ரேங்கத்-ப்ரஸூநாயிதா

வினங்குகிற புஷ்பம் போலவும்
இருக்கிற

த்வந்-மந்த ஹாஸ-ப்ரபா

உனது புன்சிரிப்பின் காந்தி
யானது

மதிய-ஹ்ருதயே

எனது மனதில்

ஸ்புரதாம் (தாத்)

பிரகாசிக்கட்டும்.

காமாஶியே! ஸ்தனத்தில் பச்சைக்கற்பூரத்தில் எழுதப் பட்ட மகரிகாபத்ரங்களின் சோபைக்கு எதிரி போன்றதும், கழுத்தில் அணியப்பட்ட அழகிய மாலைபின் காயத்திற்கு ஒரு முத்ரைபோன்றதும், உதடுகளின் காந்தியென்னும் தளிர்களில் பூத்த ஒரு புஷ்பம்போன்றதுமான உன் புன்னகையின் சோபை என் மனதில் பிரகாசிக்கட்டும்.

வகேஷாஜே கண்ணார-பத்ர-ரசநா — ஸ்திரீகள் கன்னங்கள் மார்பு முதலான இடங்களில் அழகுக்காகவும், வாணிகக்காகவும் பச்சைக்கற்பூரம் முதலிய ஸுகந்தத்திரவ்யங்களால் மீன் போல் எழுதிக்கொள்வது வழக்கம். புன்னகையின் வெண்மையான காந்தி ஸ்தனங்கள்மேல் விழுந்திருப்பதைப் பார்த்தால் கற்பூரத்தால் எழுதப்பட்ட மகரிகாபத்ரங்கள்தானே இவை என்று தோன்றுகிறது.

கண்டே....முத்ராயிதா—மந்தஸ்யிதத்தின் காந்தியானது கழுத்துப்பக்கம் பரவும்போது, அழகிய காதணியினுண்டாகும் சோபை போலிருக்கிறது என்பது பொருள். தந்த பத்ரம்-குண்டலம் என்ற சப்தகல்பத்ருமத்தில் சொல்லியிருக்கிறது.

“கண்டே மெனத்திகஹாரயஷ்டிகிரணவ்யாபார....”
என்னும் பாடத்தில், கழுத்தில் அணிந்திருக்கும் முத்து
மாலைபின் கார்யத்திற்கு முத்ரை போன்றது — என்பது
பொருள்.

“கண்ணே பந்தரதந்தபத்ர குஹரா வ்யாபார முத்ரா
பிதா” என்று நிர்ணயணாகர பிரவிலி அச்சிட்டபுஸ்தகத்தில்
பாடம் காண்கிறது. அந்தப் பாடத்தில்—காது வரையில் பர
வும் மந்தஹாணத்தின் காந்தி, காதில் அணியும் ஆபரணத்
தின் வியாபாரம் போலிருக்கிறது—என்பது பொருள். தந்த
பத்ரம்-யாணைத்தந்தத்தால் செய்யப்படும் காதில் அணியக்
கூடிய ஓர் ஆபரணம். “கண்ணாவணத்தாமலதந்தபத்ரம் மாதா
ததீயம் முகமுந்நமய்ய” என்று குமார ணம்பலத்தில் (ஊ. 7
சு. 23) சொல்லியபடி காதலீடுர் ஆபரணமே தந்தபத்ரம்
என்பது அறியத்தக்கது.

येषां विन्दुरिवोपरि प्रचलितो नासाग्रमुक्तामणि-

येषां दीन इवाधिकण्ठमयते हारः करालम्बनम् ।

येषां बन्धुरिवोष्ठयोररुणिमा धत्ते स्वयं रत्नं

कामाक्ष्याः प्रभवन्तु ते मम शिवोल्लासाय हासाङ्कुराः ॥

யேஷாம் பிந்தூரிவோபரி ப்ரசலிதோ நாஸாக்ரமுக்தாமணி:
யேஷாம் தீந இவாதி கண்டமயதே ஹார: கராலம்பநம் |
யேஷாம் பந்தூரிவோஷ்டயோரருணிமா தத்தே ஸ்வயம்

[ரஞ்ஜநம்

காமாக்ஷ்யா: ப்ரபவந்து தே மம சிவோல்லாஸாய

ஹாஸாங்குரா: (17)

ஹாரா - அக்ர - முக்தாமணி:

} முக்கின் துனியிலிருக்கும்
புல்லாக்கின் முத்தானது

யேஷாம்

எந்தப் புன்சிரிப்புக்களுடைய
மேலே செல்லுகிற,

ஊபரி ப்ரசலித:

} திவலைபோல் தோன்றுகின்
றனவோ

முத்து: இவ

அதி-கண்டம்

கழுத்திலிருக்கிற

ஹார:

ஹாரமானது

தீந: இவ

களைத்தவன் போல்

யேஷாம்	எந்த புன்சிரிப்புக்களுடைய
கா அவலம்பகம்	கைலாக்கை
அயதே	அடைகிறதோ
ஒஷ்டயோ :	உதடுகளினுடைய
அருணிமா	சிவப்பானது
யேஷாம்	எந்தப் புன்சிரிப்புக்களுடைய
பந்து: இவ	பந்துபோல்
ஸ்வயம்	தானாகவே
ரஞ்சநம் .	ஆதரவை (சிவப்பை)
தத்தே	அடைகிறதோ
தே	அப்படிப்பட்ட
காமாசுத்யா :	காமாசுதியினுடைய
ஹாஸ-அங்குரா :	} புதிய புன்சிரிப்பின் கொழுந்து கள்
மம	
சிவ-உல்லாஸாய	} சேஷமத்தின் அபிவிருத்தியின் பொருட்டு
ப்ரபவந்து	

புல்லாக்கின் முத்தானது காமாசுதிதேயியின் எந்த புன்சிரிப்புக்களுடைய மேல்நோக்கிச்செல்லும் ஒரு திவிஹேபோன் றுளதேர, கழுத்திலணிந்த ஹாரம் களைத்தவன்போல எவைகளின் கைலாக்கையடைகின்றதோ, உதடுகளின் செவ்வொளி பந்துபோல எவற்றின் ஆதரவைத் தானாகவே அடைகிறதோ, அப்பேற்பட்ட புன்முதுவல்கள் எனக்கு மங்களங்களின் அபிவிருத்தியின்பொருட்டு ஆகட்டும்.

யேஷாம் பிந்து: இவ...நாலாக்கர்-முத்தாமணி:- மூக்கில் விளங்கும் புல்லாக்கின் முத்து அதரங்களில் திகழும் புன்முதுவலின் மேல்நோக்கிச்செல்லும் ஒரு திவிஹேயோ என்ற சொல்லும்படியிருக்கிறது.

தீக் இவ கராலம்பகம்:- புல்லாக்கின் முத்தினுடைய கீழ்ச்செல்லும் கிரணங்களைப்பார்த்தால் தளர்ந்து கீழே விழுவதுபோல் தோன்றுகிற கழுத்தில் பிரகாசிக்கும் ஹாரத்தைத் தூக்குவதற்குக் கை கொடுப்பதுபோல் தோற்றுகிறது.

या नाख्यान्युनिधिं क्षिणोति भजतां वैरायते कैरवै-
 न्क्रियं या नियमेन या च यतते कर्तुं त्रिनेत्रोत्सवम् ।
 विन्धं चान्द्रमसं च वञ्चयति या गर्वेण सा तादृशी
 कामाक्षि सितमञ्जरी तव कथं ज्योत्स्नेत्यसौ कीर्त्यते ॥ १८ ॥

யா ஜாட்யாம்பு-நிதிம் க்ஷிணோதி பஜதாம் வைராயதே
 [கைரவை:
 நித்யம் யா நியமேந யா ச யததே கர்த்தம்
 [த்ரிநேத்ரோத்ஸவம்]
 பிம்பம் சாந்த்ரமஸம் ச வஞ்சயதி யா கர்வேண ஸா தாத்ருசீ
 காமாக்ஷி ஸ்யித-மஞ்ஜரீ தவ கதம் ஜ்யோத்ஸநேத்யஸௌ
 [கீர்த்யதே ॥ (18)

காமாக்ஷி!

யா

பஜதாம்

ஜாட்ய-அம்புநிதிம்

க்ஷிணோதி

யா

நித்யம்

கைரவை:

வைராயதே

யா

நியமேந

த்ரிநேத்ர-உத்ஸவம்

கர்த்தம்

யததே ச

யா

கர்வேண

சாந்த்ரமஸம் பிம்பம் ச

வஞ்சயதி

ஸா

தாத்ருசீ

தவ

காமாக்ஷியே!

எந்தப் புன்சிரிப்பானது

அண்டினவர்களுடைய

} முட்டாள் தனமாகிய ஸமுத்
 ரத்தை

வற்றிற்படி செய்கிறதோ

எந்தப் புன்சிரிப்பானது

எப்போதும்

ஆர்பல்களோடு

வைரம் பாராட்டுகிறதோ

எந்தப் புன்சிரிப்பானது

கட்டாயமாக

முக்கண்ணனுக்கு ஆனந்தத்தை

செய்வதற்கு

யதன்மும் செய்கிறதோ

எந்தப் புன்சிரிப்பானது

கர்வத்தினால்

சந்தர பிம்பத்தையும்

ஏமாற்றுகிறதோ

அந்த

அப்பேர்ப்பட்ட

உனது

அனௌ ஸ்மிதமஞ்சரீ } இந்த மந்தஹாஸபலர்க்கொத்
தானது
ஜ்யோதஸ்ரா இதி } நிலவு என்று
கதர் } எப்படி
கிர்த்யதே } சொல்லப்படுகிறது?

காமாக்ஷியே! எந்தப் புன்சிரிப்பானது ஆச்ரயித்தவர் களுடைய அஜ்ஞானமென்னும் கடலை வற்றச் செய்கிறதோ, எது எப்போதும் ஆர்பல் புஷ்பங்களைரூடு பகையைப்பாராட்டு கிறதோ, எது முக்கண்ணான பரமசிவனுக்கு ஆந்தத்தை அளிக்க முயலுகிறதோ, எது கர்வத்தால் சந்திரபிம்பத்தை யும் ஏமாற்றுகிறதோ, அப்பேர்ப்பட்ட பிரலித்தமான உன் (என் கண்முன் திகழும்) பூத்த புன்முறுவலை நிலா என்று கவிகள் கூறுவது எப்படி?

நிலாவுடன் மந்தஸ்மிதத்தை வித்வான்கள் ஒப்பிடுகிறார் கள். ஆனால் இவ்விரண்டுக்கும் பல வேற்றரைகள் இருக்கின்றனவே என்று கவி குறிப்பிடுகிறார்.

நிலா கடலைப் பொங்கச் செய்யும்; ஆர்பல்களை மலரச் செய்யும்; சந்திரனுக்கும் சோபையைக் கொடுக்கும்; புன் முறுவலோ (அஜ்ஞானக்)கடலை வற்றச்செய்கிறது; (தன் வெண்மையின் கார்தியால்) ஆர்பல்களையும் (மீறி நிற்பதால்) பகைக்கிறது; (சோபையின்) கர்வத்தால் சந்திரமண்டலத் தையும் (விஞ்சி) வஞ்சிக்கிறது. இப்படி நிலாவைக்காட்டிலும் விபரீதமான குணங்களையுடைய உன் புன்முறுவலைக் கவிகள் எங்கனம் நிலாவோடு ஒப்பிடுகிறார்கள்.

आरूढा रभसात्यु(दु)रः पुररिपोराश्लेषणोपक्रमे

या ते मातरुयैत(ति) दिव्यतटिनीशङ्काकरी तत्क्षणम् ।

ओष्ठं (ओष्ठौ) वेपयति भ्रुदौ कुटिल्यत्यानप्रयत्याननं

तां वन्दे मृदुहासपूरसुषमां * कामाक्षि कामप्रदे ॥ १९ ॥

* एकाग्रनाथप्रिये ஏகாங்கராதப்ரியே என்றும் பாடல்.

ஆருடா ரபஸாத் (உர:)புர: புர்-ரிபோ: ஆச்லேஷணோ பக்ரமே யா தே மாதருபேத(தி)-திவ்ய-தடிநீ-சங்கா கரீ தக்கூணம் | ஓஷ்டம் (டௌ) வேபயதி ப்ருவௌ குடிலயத்யாநம்ரயத்யாந தாம் வந்தே ம்ருது-ஹாஸ-பூர-ஸுஷமாம் [நம்
[காமாக்ஷி! காமப்ரதே ॥ (19)

மாத:	தாயாராயும்
காமப்ரதே	} இஷ்டங்களைக் கொடுப்பவளா யுமிருக்கிற
காமாக்ஷி!	
புர-ரிபோ:	} த்ரிபுரங்களுக்குச் சத்ருவான பரமசிவனுடைய
ஆச்லேஷண-உபக்ரமே	
ரபஸாத்	கேகமாக
புர:	முன்பாக
ஆருடா	ஏறியிருக்கிற
தே	உனது
யா	எந்த புன்கிரிப்பானது
உபேத-திவ்ய-தடிநீ-சங்கா- கரி	} அங்கே வந்துள்ள தேவ கங்கை என்னும் ஸந்தேகத்தை உண்டுபண்ணுகிறதாக ஆகி உடனே
ததக்ஷணம்	
ஒஷ்டம் வேபயதி	} உதட்டைத் துடிக்கும்படி செய்கிறதோ
ப்ருவெள	
சுடிஸயதி	கெரியச் செய்கிறதோ
ஆகநம்	முகத்தை
ஆகம்ரயதி	குனியச் செய்கிறதோ
தாம்	அப்படிப்பட்ட
ப்ருத-ஹாஸ-பூர-ஸுஷ மரம்	} மந்தஹாஸப் பிரவாஹத்தின் காந்தியை
வந்தே	

‘ஒஷ்டெள’ என்ற பாடத்தில் உதடுகளை என்று அர்த்தம். “மாதருபைதி திவ்ய....” என்ற பாடத்தில், கங்கையென்னும் ஸந்தேஹத்தை உண்டுபண்ணிக்கொண்டு அருகில் வருகிறதோ, என்று அர்த்தம்.

“ஆருடா ரபஸாதர:புரரிபோ:” என்னும் பாடத்தில் பரமசிவனின் மார்பை அடைந்திருக்கிற எந்த மந்தஹாஸமானது என்று அர்த்தம். பரமசிவன் பார்வதியை ஆலிங்கனம் செய்ய ஆரம்பிக்கும்போது பார்வதி மந்தஹாஸம் செய்தாள். வெளும்பான மந்தஹாஸம் பரமசிவனின் மார்பில் வெள்ள

மிட்டது. அதைக்கண்டு பார்வதி கங்கை தான் வந்துவிட்டாளோ என்று ஸந்தேஹங்கொண்டாள் என்பது பொருள்.

எல்லா மனோரதங்களையும் நிறைவேற்றப்பெளான தாயே காமாக்ஷி! முப்புரமொரித்த பரமசிவன் உன்னை ஆலிங்கனம் செய்ய ஆரம்பிக்கும்போதே (ஸந்தேஹத்துடன்) அவனை நோக்கிச்சென்ற எந்த உன் புன்சிரிப்பானது உடனேயே அவன் தலையில் இருக்கும் கங்கைதானே என்ற ஸந்தேஹத்தை (உனக்கு) உண்டுபண்ணுவதாக ஆகி, (ப்ரணயகலஹத்தால் ஏற்பட்ட கோபத்தினால்) உன் உதடுகளைத் தடிக்கச் செய்கிறதோ, புருவங்களை கெரியச்செய்கிறதோ, முகத்தைக் குணியும்படி செய்கிறதோ, அப்படிப்பட்ட மந்தஹாஸப்பிரவாஹத்தின் கார்தியை நமஸ்கரிக்கிறேன்.

பரமேச்வரன் இறுகத் தழுவும் தருணத்தில் புன்னகையின் வெண்மையான கார்தி வெள்ளமிடுகிறது. அது அவர் தலையில் விழுவதைப் பார்த்தால் அவர் தலையால் தாங்கும் கங்காதேவிதானே என்ற ஸந்தேஹம் ஏற்படுகிறது. அதனால் கோபத்திற்கு அடையாளமான உதடு தடித்தல் புருவம் கெறித்தல் முதலியவைகளைச் செய்விக்கின்றது புன்சிரிப்பு என்கிறார். “ஆருடா ரபஸாத் சிர:” என்ற பாடம் கொண்டால் இவ்விதம் அர்த்தமாகும்.

वक्त्रेन्दोस्त्रव चन्द्रिका सितरुचिर्वल्यु स्फुरन्ती सतां
स्याद्युक्तमिदं चकोरमनसां कामाक्षि कौतूहलम् ।
एतच्चित्रमहर्निशं * यदधिकामेषा रुचिं गाहते
बिम्बोष्ठद्युमणिप्रभास्वपि च यद्विब्वोकमालम्बते ॥ २० ॥

வக்த்ரேந்தோ: தவ சந்த்ரிகா ஸ்யமிதருசி: வல்கு
[ஸ்புரந்தீ ஸதாம்
ஸ்யாத் சேத் யுக்தமிதம் சகோர-மநஸாம் காமாக்ஷி
[கௌதூஹலம் |
ஏதத் சித்ரமஹர்நிசம் யததிகா மேஷா ருசிம் காஹதே
பிம்போஷ்ட த்யு மணீ-ப்ரபாஸ்வபி ச யத் பிப்வோக
[மாலம்பதே || (20)

यदधिकामां सदा गाहते - யத் அதிகாம் ஆபாம் னதா
காஹதே - என்ற பாடாந்தரம்.

காமாஶ்டி !

தவ

ஸ்யமீத-ருசி:

வக்தர்-இந்தோ:

சக்தீகா

வல்கு

ஸ்புரந்தீ

சகோர பகஷி மநஸாம்

ஸதார்.

கௌது ஹலம்

ஸ்யாத் சேத்

இதம் யுக்தம்

அஹர்-நிசர்

ஏஷா

அதிகாம்

ருசிம்

காஹதே

பிர்போஷ்ட

த்யுமணி

ப்ரபாஸு அபி

பிர்ப்ளோகம்

ஆலம்பதே

யத்

எதத்

சித்ரம்

காமாஶ்டியே

உனது

புன்சிரிப்பின் காந்தியானது

முகமுகிற சந்திரனுடைய

நிலாவாக ஆகி

அழகாக

பிரகாசிக்கிறதாய்

} சகோர பகஷி போன்ற மன
தள்ள

ஸாதுக்களுக்கு

ஆனந்தகரமாக

இருக்குமானால்

இது நியாயம்

பகலும் இரவும்

இது

அதிகமான

காந்தியை

அடைகிறது என்பதும்

} கோவைக்கனிபோன்ற உதடு
களாகிற

ஸூரியனுடைய

பிரபை இருக்கும்போது கூட

விலாஸத்தை

அடைகிறது

என்பது யாதொன்றுண்டோ

இது

ஆச்சர்யம்

காமாஶ்டியே! உன் புன்னகையின் காந்தி முகமென்னும் சந்திரனின் நிலவு போன்ற, சகோர பகஷி போன்ற மன தள்ள ஸாதுக்களுக்கு ஆனந்தத்தை அளித்துக்கொண்டு அழகாகப் பிரகாசிக்கிறது என்ற கூறினால் இது தருதியானதே. ஆனால் இது இரவும் பகலும் அதிகமான ஒளியைப் பெற்று விளங்குகிறது என்பதும், கோவைப்பழம் போன்ற உதடுகளென்னும் ஸூரியனுடைய வெளிச்சமிருக்கும்போதும் விலாஸத்தைப் பெற்றுத் திகழ்கிறது என்பதும் ஆச்சரியமாயிருக்கிறது.

முகர் என்கிற சந்திரனின் நிலவான புன்சிரிப்பு, இரவும் பகலும் அதிகமான கார்த்தியை அடைந்திருக்கிறது என்பதும் கோவைப்பழம் போன்ற உதடுகள் என்னும் சூரியன் ஒளி வீசிக்கொண்டிருக்கிறபோதும் அது விலாணத்தை அடைந்திருக்கிறதென்பதும் ஆச்சரியம். சந்திரிகை இரவில் மட்டும்தான் பிரகாசிக்குமேயொழிய இரவும் பகலும் பிரகாசியாது. ஸூர்யன் ஒளி வீசும்போது சந்திரிகை சோபையின்றி யிருக்குமேயன்றி விலாணத்தை யடையமாட்டாது. ஆனால் முகமாகிய சந்திரனின் நிலவு போன்ற உனது புன்சிரிப்பு இதற்கு மாறாக இருக்கிறது என்கிறார்.

'யத் அதிகாம் ஆபாம் ஸதா காஹதே' என்ற பாடத்தில் அதிகாம் ஆபாம்-அதிகமான கார்த்தியை, ஸதா காஹதே இதியத்-எப்போதும் அடைகிறது-என்பதும், என்ற பொருள்.

सादृश्यं कलशाम्बुधेर्वहति ते कामाक्षि मन्दसितं
शोभामोष्ठरुचाम्ब विद्रुमभवामेतद्भिदां ब्रूमहे ।
एकस्मादुदितं पुरा किल पपौ सद्यः पुराणः पुमान्
अद्याप्यन्यसमुद्भवं रसयते माधुर्यरूपं रसम् ॥ २१ ॥

ஸாத்ருச்யம் கலசாம்புதே: வஹதி தே காமாக்ஷி!
[மந்தஸ்யமிதம்
சோபாமோஷ்ட-ருசாம்ப வித்ரும-பவாம் ஏதத் பிதாம்
[ப்ருமஹே |
ஏகஸ்யமாத் உதிதம் புரா கில பபௌ ஸத்ய: புராண:
[புமான்
அத்யாப்யந்ய ஸமுத்பவம் ரஸயதே மாதூர்ய ரூபம்
[ரஸம் ॥ (21)

பாடாந்தரம்—

साहाय्यं कलशाम्बुधेर्वहति ते कामाक्षि मन्दसितं
शोभामोष्ठरुचा च विद्रुमभवामेतद्भिदां ब्रूमहे ।
एतस्मादुदितां पुरा किल पपौ शर्वः पुराणः पुमा-
नेतन्मध्यसमुद्भवां रसयते माधुर्यरूपां सुधाम् ॥ २१ ॥

ஸாஹாய்யம் கலசாம்புதே: வஹதி தே காமாக்ஷி! மந்தஸ்யமிதம் சோபாமோஷ்ட-ருசா ச வித்ரும-பவா மேதத் பிதாம் ப்ருமஹே |

ஏதஸ்மாத் உதிதாம் புரா கில பபௌ சர்வ: புராண: புமாந்
ஏதந்மத்ய ஸமுத்பவாம் ரஸயதே மாதூர்ய-ரூபாம்

[ஸுதாம் || (21)

அம்ப

காமாக்ஷி

தி

மந்தஸ்மிதம்

கலசாம்புதே:

காந்த்ர ச்யம்

வஹதி

ஒஷ்ட ரூசா

வித்ரும-பவாம்

சோபாம்

வஹதி

ஏதத்-பிதாம்

ப்ரூமதே

புராண: புமான்

புரா கில

ஏதஸ்யாத்

உதிதம்.

ரஸம்

ஸத்ய:

பபௌ

அந்ய ஸமுத்பவாம்

மாதூர்யரூபம்

ரஸம்

அந்ய அபி

ரஸயதே

தாயே

காமாக்ஷியே!

உன்னுடைய

புன்சிரிப்பானது

பாற்கடலுக்கு

ஒற்றுமையை

அடைந்திருக்கிறது

} உதடுகளின் காந்தியால், (பாற்
கடலிருக்கும்)

பவழத்தினின்று உண்டாகும்

அழகை

பெற்றள்ளது. (ஆனால்)

(இதில்) இந்த வித்தியாஸத்தை

சொல்லுகிறோம்

புராண புருஷான சிவன்

முன்பு ஒரு காலத்தில்

ஒன்றிலிருந்து

உண்டான

ரஸத்தை (விஷத்தை)

உடனே

பருகிவிட்டான்

மற்றையதிலிருந்து உண்டாகிற

மதுரமயமான

ரஸத்தை (அமிருதத்தை)

இப்பொழுதும்கூட

} பருகி அணுபவித்துக்கொண்டே
யிருக்கிறான்

தாயே காமாக்ஷி! உன் புன்சிரிப்பு பாற்கடலோடு ஒற்று
மையை அடைந்திருக்கிறது; உதடுகளின் காந்தியால் அதி
வுள்ள பவழத்தின் சோபையையும் பெற்றிருக்கிறது. ஆனால்
(இரண்டுக்கும்) இந்த ஒரு வித்தியாஸம் உள்ளது என்று
கூறுகிறோம். புராண புருஷான பரமசிவன் ஒன்றிலிருந்து

(பாற்கடலிலிருந்து) உண்டான ரஸத்தை (விஷத்தை) உடனே பருகிவிட்டான்; மற்றையதிலிருந்து உண்டாகும் மதுரமயமான ரஸத்தை இன்னமுடிக் காலித்தக்கொண்டேயிருக்கிறான்.

தேவியின் ஸ்மிதத்திற்கும், பாற்கடலுக்கும் ஒற்றுமையிருந்தபோதிலும் கைற்றமையும் காணப்படுகிறது. பாற்கடல் வெளுப்பாயும் பவழத்தின் கார்தியோடு கூடியும் இருக்கிறது. தேவியின் ஸ்மிதமும் வெளுப்பாகவும் பவழம்போன்ற அதரங்களின் சோபையோடும் அழகாக இருக்கிறது. ஆனால் அவற்றள் வேற்றமையாவது: பாற்கடலில் உண்டான விஷத்தை உடனே பரமேச்வரன் பானம் பண்ணிவிட்டார். மந்தஸ்மிதத்தில் இருந்து உண்டாகும் அம்ருதத்தையோ இன்னும் பருகிக்கொண்டேயிருக்கிறார் என்பதாம்.

பாடார்தரத்தில்—

“ஸா ஹாய்யம்” என்பதற்கு ஸஹாயத்தன்மையை என்ற அர்த்தம். அதாவது ஒப்புமையை என்பதாம். “ஏதஸ்மாத்ஸுதாம்” என்பதில், ஏதஸ்மாத் - இந்தத் திருப்பாற்கடலிலிருந்து, உதிதாம் - உண்டானதை (விஷத்தை) புராகில - முன்பு, புராண: புமாத் சர்வ:-புராண புருஷான பரமசிவன், பபௌ - பாசம் செய்தார். ஏதம்மத்ய ஸமுத்பவாம் - வேறான மந்தஸ்மிதத்தின் மத்தியிலிருந்து உண்டான, மாதூர்ய ரூபாம் ஸுதாம் - இனிமையான அமுதத்தை, அத்ய அபி ரஸயதே — இப்பவும் பருகிக்கொண்டே இருக்கிறார். ‘ஏதஸ்மாத் உதிதம் விஷம் கிலபபௌ சர்வ:’ என்றும் பாடம்.

उत्सृजतनकुम्भशैलकटके विस्तारिकस्तूरिका-

पवश्रीजुषि चञ्चलः सितरुचः कामाक्षि ते कोमलाः ।

सन्ध्यादीधितिरञ्जिता इव मुहुः सान्द्राधरज्योतिषा

व्यालोलामलशारदाभ्रशकलव्यापारमातन्वते ॥ २२ ॥

உத்துங்க-ஸ்தந-கும்ப-சைல-கடகே விஸ்தாரி-கஸ்தூரிகா

பத்ர-பூஜ்ஷுஷி சஞ்சலா: ஸ்மித-ருச: காமாக்ஷி! தே

[கோமலா: |

ஸந்த்யா-தீதிதி-ரஞ்ஜிதா இவ முஹு: ஸாந்த்ரா தர-

[ஜ்யோதிஷா

வ்யாலோலா-மல-சாரதாப்ர-சகல-வ்யாபாரம் ஆதந்

[வதே ॥ (22)

காமாக்ஷி!

விஸ்தாரி-கஸ்தூரிகா-பத்ரா-
ஸ்ரீ-ஜுஷி

உத்தங்க-ஸ்த-குர்ப-சைல
டேகே

சஞ்சலா:

கோமலா:

தே

ஸ்மிதருச:

ஸார்த்ரா-அதர-ஜ்யோதிஷா

முஹூ:

ஸந்த்யா-திதி-ராஜ்ஜிதா:
இவ

வ்யாலோல-அமல-சாரத
அப்ர-சகல-வ்யாபாரம்

ஆதர்வதே

காமாக்ஷியே!

விஸ்தாரமாகக் கஸ்தூரியால்
எழுதப்பட்டுள்ள பத்திரங்
களின் அழகோடு கூடிய

உயர்ந்த கும்பாம்போன்ற ஸ்த
னங்களாகிற பர்வதங்களின்
தாழ்வரையில்

சலிக்கின்றவைகளாயும்

மனோக்ருங்களாயுமுள்ள

உன்னுடைய

● கிரிப்பின் காந்திகள்

அழகிய உதட்டின் காந்தியால்
அடிக்கடி

ஸந்தியாகால காந்தியால் சிவ
ப்பு நிறமாகச் செய்யப்பட்ட
டவைபோல் இருக்கின்றவை
களாய்

அசைகிறதும் வெண்மையு
மான சரத்காலமேகங்களின்
சிதறிய துண்டங்களின்
செயலை

செய்கின்றன.

காமாக்ஷியே! விஸ்தாரமாகக் கஸ்தூரியால் எழுதப்பட்டுள்ள மகரிகாபத்ரங்களின் அழகோடு கூடிய உயர்ந்த ஸ்தனங்களாகிய பர்வதங்களின் தாழ்வரையில் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருப்பவைகளும், மனோஹரமானவைகளும், அடிக்கடி அழகிய உதடுகளின் காந்தியால் ஸந்தியாகாலத்தின் செவ்வொளியால் சிவப்பாகச் செய்யப்பட்டவைபோல் இருப்பவைகளுமான உன்னுடைய புன்முறுவலின் காந்திகள், மெள்ள அசைந்துகொண்டிருக்கும் சரத்காலத்து வெண்மையான மேகங்களின் சிதறிய துண்டங்களின் சோபையை அடைகின்றன.

சரத்காலத்தில் நிர்மலமான ஆகாயத்தில் காணப்படும் வெண்மையான மேகங்கள் உயர்ந்த பர்வதங்களின் தாழ்வரையில் ஸஞ்சரிக்கும்போது, ஸந்தியாகாலம் வந்தால் மேற்

திசையின் செவ்வொளி அம்பேகங்களில் விழுந்து அவை களுக்கு ஒரு புதிய சோபையைக் கொடுத்து மனதைக் கவரிகின்றவைகளாகச் செய்யும்.

தேவியின் வெண்ணிறமான புன்சிரிப்பின் வெள்ளமீடும் காந்தியே பொள்ள பொள்ள உலவும் சரத்கால மேகங்கள்; உன்னதமான ஸ்தனங்களே பர்வதத்தின் தாழ்வரைகள்; அழகிய அதரங்களின் சிவந்த காந்தியே ஸந்தியாகாலத்தின் செவ்வொளி. இதனால் புன்சிரிப்பின் காந்தி அதரங்களின் சோபையோடு கலந்த மார்பில் விழுவதைப் பார்த்தால் பர்வதங்களில் மாலை வேளையில் ஸஞ்சரிக்கும் செவ்வொளி பூசிய சரத்கால மேகத்துண்டங்கள் போல் மனோஹரமாக இருக்கின்றது என்கிறார்.

ஸாரத-அப்ர — மழை காலத்திற்கும் பிறகு வருவது சரத்காலம்; நீருண்டு கறத்திரந்த மேகங்கள் மழையைப் பெறும் விட்ட பிறகு வெளியேறும்பதாலும் அக்காலத்தில் ஆகாயம் கிரீமலமாயிருப்பதாலும் இதைத் தேவியின் புன்னகைக்கு ஒப்பிடுகிறார்.

धीरं दूरत एव तिष्ठतु कथं वैमल्यमात्रादिदं

मातस्ते सहपाठवीथिमयतां मन्दसितैर्मञ्जुलैः ।

किञ्चयं तु भिदास्ति दोहनवशादेकं तु (तत्तु) सञ्जायते

कामाक्षि स्वयमर्थितं प्रणमतामन्यत्तु(मेतत्तु) दोदुष्यते ॥ २३ ॥

கூரீரம் தூரத ஏவ திஷ்டது கதம் வைமல்ய-மாத்திராதீதம்
மாதஸ்-தே ஸஹபாட-வீதிமயதாம் மந்த-ஸமிதைர்-

[மஞ்ஜுலை: |

கிஞ்சேயம் து பிதாஸ்தி தோஹந-வசாத் ஏகம் (ஏதத்) து

[ஸஞ்ஜாயதே

காமாக்ஷி! ஸ்வயமர்த்தீதம் ப்ரணமதாம். அந்யத் (ஏதத்) து

[தோதுஹ்யதே ॥ (23)

மாத:

காமாக்ஷி!

கூரீரம்

தூரத ஏவ

திஷ்டது

தாயான

ஏ காமாக்ஷியே!

பாலானது

தூரத்திலேயே

இருக்கட்டும்

இதன்
வைமல்ய-பாத்திராத்
தே
மஞ்ஜுனா:
மந்தஸ்யமிதை:
ஸஹப்ரடவீ திம்
கதம் அயதாம்
கிஞ்ச
இயம் து பிதா
அந்தி
ஏகம் து
தேரஹஸவசாத்
ஸஞ்ஜாயதே
அந்யத் து
ப்ரணமதாம்.
அர்த்திதம்
ஸ்வயம்
தோதுஹ்யதே

இந்த பாலானது
வெண்மையினால் மாத்திரம்
உனது
அழகு பொருந்திய
புன்சிரிப்புக்களோடு
ஒத்திருக்கும் நிலைமையை
எப்படி அடையமுடியும்?
மேலும்
இந்த வேற்றுமையானது
இருக்கிறது
ஒன்று (பாலோவென்றால்)
கறப்பதாலேயே
உண்டாகிறது
மற்றொன்றான புன்சிரிப்போ
வென்றால்
நமஸ்கரிப்பவர்களுடைய
வேண்டியதை
தானாகவே
விசேஷமாய்ச் சுரந்து கொடுக்க
ிறது

தாயே காராக்ஷி! (உன் புன்சிரிப்பின் பெருமையோடு ஒப்பிட்டால்) பால் தூரத்திலேயே நிற்கவேண்டும். அது வெண்மையாயிருப்பதினால் மாத்திரம் உன் அழகிய புன்னகைகளோடு ஒற்றுமையை எப்படி அடைய முடியும்? மேலும் அவைகளுக்குள் இந்த வேற்றுமையன் இருக்கிறது; ஒன்று (அதாவது பால்) பிறர் கறப்பதனால் உண்டாகிறது; மற்றது (அதாவது உன் புன்னகை) எணங்குவோர்களுடைய வேண்டியவற்றைத் தானாகவே அதிகமாய்ச் சுரந்து கொடுக்கிறது.

மந்தஸ்யமிதம் பால்போல் வெண்மையாய் இருக்கிறது என்று சொல்லலாம். ஆனால் பால் வேறொருவர் கறப்பதால் உண்டாகிறது. புன்சிரிப்போ அன்போடு நமஸ்கரிப்பவர்களுக்கு வேண்டியதைச் தானாகவே சுரந்து கொடுக்கிறது. ஆகையால் தேவியின் புன்சிரிப்போடு பாலே ஒப்பிட்டுப் பார்க்கில், பால் லஜ்ஜையால் ஒதுங்கி நிற்க வேண்டியது என்பது கருத்தி.

ஸஹ-பாட-வீதீம்—சேர்ந்து படிப்பவர்களின் வழி, அதாவது ஸாத்ருச்யம்.

कर्पूरैर्मृतांशु(बु)भिर्जननि ते कान्तैश्च चन्द्रातपै-
मुक्ताहारगुणैर्मृणालवलयैर्मुग्धसितश्रीरियम् ।
श्रीकाञ्चीश्वरिं सज्जनैः समतया कामाक्षि संस्तूयते
तत्तादृक्मम तापशान्तिविधये किं देवि मन्दायते ॥ २४ ॥

கர்ப்பூரை: அம்ருதாம்ச(பு)பி: ஜநநி! தே:காந்தை: ச
[சந்த்ராதபை:
முக்தா-ஹார-குணை: ம்ருணாள-வலயை: மந்த-
[ஸ்மித-ஸ்ரீரியம் |
ஸ்ரீ காஞ்சிச்வரி! ஸஜ்ஜநை: ஸமதயா காமாக்ஷி!
[ஸம்ஸ்தூயதே
தத் தாத்ருக் மம தாப-சாந்தி-விதயே கிம் தேவி
[மந்தாயதே ॥ (24)

कर्पूरैर्मृतैर्जगज्जननि ते கர்ப்பூரைரம்ருதை: ஜகஜ்ஜநநிதே-என்றும்
श्रीकाञ्चीपुरनायिके समतया संस्तूयते सज्जनैः ஸ்ரீ காஞ்சிபுரநாயிகே
ஸமதயா ஸம்ஸ்தூயதே ஸஜ்ஜநை: என்றும் பாடாந்தரம்.

ஜநநி!
தேவி
ஸ்ரீ காஞ்சிச்வரி!
காமாக்ஷி!
தே
இயம்
மந்த-ஸ்மித-ஸ்ரீ:
அம்ருதாம்சபி:
கர்ப்பூரை:
காந்தை:
சந்த்ராதபை:
முக்தா-ஹார-குணை:
ம்ருணாள-வலயை:
ஸமதயா
ஸஜ்ஜநை:
ஸம்ஸ்தூயதே

தாயே
தேவியே
காஞ்சி நகர நச்வரியே
ஓ காமாக்ஷி!
உனது
இந்த
மந்தஹாஸ காந்தியானது
அம்ருத கிரணங்களோடும்
பச்சைக் கற்பூரத்தோடும்
அழகு பொருந்திய
நிலாவோடும்
முத்து ஹாஸஸங்களோடும்
தாமரைத் தண்டுகளோடும்
ஒத்திருப்பதாக
பெரியோர்களால்
புகழப்படுகிறது.

தத் தாத்ருக்

அப்படிப்பட்ட புன்சிரிப்பானது

மம

எனது

தரப-சார்தி-விதயே

} தாபத்தைக் குறைக்கும் விஷயத்தில்

கிம் மந்தாயதே

ஏன் தாமலிக்கிறது?

காஞ்சிச்வரியே! தாயே! காமாக்ஷி தேவியே! உனது இந்த மந்தஹாஸகார்தி அம்ருத கிரணங்களோடும், பச்சைக் கற்பூரத்தோடும், அழகு பொருந்திய நிலாவோடும், முத்து ஹாரஸங்களோடும், தாமரைத்தண்டுகளோடும் ஸமானமாயிருப்பதாக ஸாதுக்களால் மிகவும் புகழப்படுகிறது. அப்படி குளிர்ச்சியான தன்மையுள்ள உன் புன்சிரிப்பு ஏன் தாபத்தைப் போக்கும் விஷயத்தில் மட்டும் ஏன் தாமதிக்கிறது?

தேவியே! என்னுடைய கஷ்டம் காள் செய்த வினைக்கு ஏற்குமாயினும் உம்முடைய புன்சிரிப்பாகிய திருவருட்பெருக் கத்துக்கு ஏற்காதென்பதாம். அதாவது: உன் புன்சிரிப்போ உலகத்தில் உஷணத்தைப் போக்கவல்லவையும், குளிர்ச்சியுள்ளவைகளுமான கற்பூரம், அமுதம், நிலா, முத்து, தாமரைத்தண்டு என்பவைகளுக்கு ஸமானமாய் இருப்பதாகப் பெரியோர்களால் துதிக்கப்படுகிறது. ஆனால் என் ஸம்ஸாரதாபத்தைப் போக்கும் விஷயத்தில் மட்டும் ஏன் தாமதிக்கிறது.

பாடார்தரத்தில் — ஜகத் ஜகநி - உலகத்துக்கு எல்லாம் தாயே! காமாக்ஷி, முக்தஸ்யித ஸ்ரீ: - அழகிய புன்சிரிப்பின் வனப்பு - என்பது பொருள். “அம்ருதாம்புபி:” என்றும் பாடத்தில் அமுத ஜலங்களோடும் என்று பொருள். “காஞ்சி புரகாயிகே” என்ற பாடத்தில் பொருளில் மாறுதலில்லை.

मध्ये गर्भितमञ्जुवाक्यलहरीमाध्वीशरीशीतला

मन्दारस्तवकायते जननि ते मन्दसितांशुच्छटा ।

यस्या वर्धयितुं मुहुर्विकसनं कामाक्षि कामद्रुहो

वल्गुर्वीक्षणविभ्रमव्यतिकरो वासन्तमासायते ॥ २५ ॥

மத்யே-கர்பித-மஞ்ஜு-வாக்ய-லஹரீ-மாத்வீஜ்ஜரீ-சீதளா
மந்தார-ஸ்தபகாயதே ஜநநி! தே மந்த-ஸ்யிதாம்.

[சுச்-சடா |

யஸ்யா வர்த்தயிதும் முஹூர்-விகஸநம் காமாக்ஷி
[காமத்ருஹ:
வல்கூர்-வீக்ஷண-விப்ரம-வ்யதிகரோ வாஸந்த
[மாளாயதே II (25)

ஐகரி!	தாயாரான
காமாக்ஷி!	ஏ காமாக்ஷியே!
யஸ்யா:	} எதனுடைய (எந்த புன்சிரிப் பினுடைய)
விகஸநம்	விகாஸத்தை
முஹூ:	அடிக்கடி
வர்த்தயிதும்	விருத்தி செய்வதற்கு
காமத்ருஹ:	} காமனைக்கொன்ற பரமசிவ னுடைய
வல்கூ:	அழகு பொருந்திய
வீக்ஷண-விப்ரம-வ்யதிகர:	} கண் பார்வையின் சுழற்சிகளின் போக்கானது (சேர்க்கை யானது)
வாஸந்த-மாளாயதே	} வஸந்தமாளஸகாலமாக விளங்கு கிறதோ
மாத்யே-கர்பித-மஞ்ஜூ- வாக்ய-லஹரீ-மாத்வீஜ்ஜரீ ?தளா	} நடுவில் நிறைந்த அழகியசொற் பெருக்கென்றும் தேன் அருவியினால் குளிர்ந் ததாயுள்ள
தே	உன்னுடைய
மந்தஸ்மித-அய்க-ச்சடா	} மந்தஹாஸத்தின் காந்தியின் ஸமூஹமானது
மந்தார-ஸ்தபகாயதே	} மந்தாரப் பூங்கொத்தாக விளந் குகிறது.

எந்த புன்சிரிப்பினுடைய மலர்ச்சியை அடிக்கடி அதிகப்
படுத்துவதற்காக பரமசிவனுடைய அழகு பொருந்திய பரம
வைகளின் ஸம்பந்தம் வஸந்தருதுவின் மாதங்களாக இருக்க
கின்றதோ, நடுவில் நிறைந்திருக்கும் அழகிய சொற்பெருக்க
என்ற தேன் அருவியினால் குளிர்ந்தள்ள உன்னுடைய
அந்தப் புன்சிரிப்பின் காந்தியானது மந்தாரப்பூங்கொத்தாக
விளங்குகிறது.

தேவியின் புன்சிரிப்பை மந்தாரப் புஷ்பத்திற்கும், வாக்கிசேஷத்தைப் புஷ்பத்தில் உள்ள தேனுக்கும், பாமேசுவரனுடைய பார்வையை வஸந்தருதுவுக்கும் ஒப்பிடுகிறார்.

विम्बोष्ठ्युतिपुञ्जरञ्जितरुचिस्त्वन्मन्दहासच्छटा
 कल्याणं गिरिसार्वभौमतनये कल्लोलयत्वाशु मे ।
 फुल्लन्मल्लिपिनद्धल्लकमयी कामाक्षि मालेव या
 श्री काञ्चीधरि मारमर्दितुरोमध्ये मुहुर्लम्बते ॥ २६ ॥

பிம்போஷ்ட-த்யுதி-புஞ்ஜ-ரஞ்ஜித-ருசிஸ்-த்வன்-
 [மந்தஹாஸச்-சடா
 கல்யாணம் கிரி-ஸார்வபௌம-தநயே கல்லோல
 [யத்வாசு மே |
 புல்லன்-மல்லி-பிநத்த-ஹல்லக-மயீ காமாக்ஷி!
 [மாலேவ யா
 ஸ்ரீகாஞ்சீச்வரி! மார-மர்த்திது: உரோ-மத்யே
 முஹூர்-லம்பதே || (26)

ஹல்லகமயி மாலேவ யா பेशला - ஹல்லகமயீ மாலேவ யா
 பேசலா—என்றும் பாடம்.

ஸ்ரீ காஞ்சீச்வரி!	}	ஸ்ரீ காஞ்சீயட்டணத்தின் யஜ மானியான
கிரி-ஸார்வபௌம-தநயே		பர்வத ராஜனான ஹிமவானின் குமாரியான காமாக்ஷியே! எந்தப் புன்சிரிப்பானது
காமாக்ஷி! யா புல்லத்-மல்லி-பிநத்த- ஹல்லக-மயீ	}	மலர்ந்த மல்லிகைப் பூவோடு தொடுத்த செங்கழுநீர் புஷ்பங்களாலான மாலேபோல்
மாலா இவ மார-மர்த்திது:		மன்மதனை ஸம்ஹாரம் செய்த பாமசிவனுடைய மார்பு நடுவில்
உரோ-மத்யே முஹூ: லம்பதே [ஸா		அடிக்கடி தொங்குகிறதோ அப்படிப்பட்ட]

பிம்போஷ்ட-த்யுதி-புஞ்ச-
ரஞ்ஜித-ரூசி:

தவத்-மந்தஹாஸச்-சடா
நே

கல்யாணம்

ஆசு

கல்லோலயது

} கோவைப்பழம் போன்ற உதடு
களின் கிரணங்களின் ஸமு
கங்களால் சிவப்பாகச் செய்
ப்பட்ட காந்தியை உடைய

உனது மந்தஹாஸ ராசியானது
எனக்கு

கேடமத்தை

சிக்கிரத்தில்

விருத்தி செய்யட்டும்.

காஞ்சிக்கு ஆதிச்வரியும் பர்வத ராஜகுமாரியுமான காமா
கூபியே! எந்தப் புன்கிரிப்பானது மலர்ந்த மல்லிகைப் புஷ்பங்
களோடு சேரத் தொடுக்கப்பட்ட செங்கழுநீர்ப் புஷ்பமாலை
போல பரமசிவனுடைய மார்பில் அடிக்கடி தொங்கிக்கொண்
டிருக்கிறதோ, கோவைப் பழம்போன்ற உதடுகளின் கிரணங்
களின் ஸமுஹங்களால் சிவப்பாகச் செய்யப்பட்ட சோபை
யையுடைய உனது மந்தஹாஸத்தின் ராசியானது எனது
கேடமத்தை மேன்மேலும் சிக்கிரத்தில் விருத்தி செய்யட்டும்.

இங்கே திரிசதியில் “ கல்யாணீ ” என்ற நாமத்தின்
பொருளும், “ பவது ஸா கல்யாண ஸந்தோஹிரீ ” என்ற
முடிவுடைய 8-வது ச்லோகத்தின் கருத்தும் கவனிக்கத்தக்கது.

தேவி, தன் நாயகனான பரமசிவனை புன்முறுவலுடன்
நோக்கும்போது அதரங்களின் சிவப்பும், புன்முறுவலின்
வெளுப்பும் கலந்து அவர் மார்பின்மேல் வீசுவதைப் பார்த்த
தால், மல்லிகைப் புஷ்பங்களையும் செங்கழுநீர்ப்பூக்களையும்
வைத்துச் சேரத்தொடுக்கப்பட்ட ஒரு மாலை அவருடைய
மார்பில் விளங்குவது போன்றுளது என்கிறார்.

विभ्राणा शरदत्रविभ्रमदशां विद्योतमानाप्यसौ

कामाक्षि सितमञ्जरी किरति ते कारुण्यधारारसम् ।

आश्वयं शिशிரीकरोति जगतीमालोक्य चैनामहो

कामं खेळति नीलकण्ठहृदयं कौतूहलान्दोलितम् ॥ २७ ॥

பிப்ராணா சரதப்ர-விப்ரம-தசாம் வித்யோதமாநாப்யஸௌ
காமாக்ஷி! ஸ்மித-மஞ்ஜரீ கிரதி தே காருண்ய-தாரா-

[ரஸம்]

ஆச்சர்யம் சிசி-கரோதி ஜகதிமாவோக்ய சைநாமஹோ
காமம் கேலதி நீலகண்ட-ஹ்ருதயம் கௌதுஹ

[லாந்தோளிதம் II (27)

காமாஹி!

தே

அலௌஸ்மித-அஞ்சி

சரத்-அப்ர-விப்ரம்-தசாம்

பிப்ராண

வித்யோதமாகா அபி

காருண்ய-தாரா-ரஸம்

கிரதி

ஆச்சர்யம்

ஜகதிம்

சிசி-கரோதி

ச

எஃரம் ஆலோக்ய

நீலகண்ட-ஹ்ருதயம்

கௌதுஹல-ஆந்தோளிதம்

காமம் கேலதி

அஹோ!

காமாஹியே!

உனது

} இந்தப் புன்னகை பூங்கொத்
தானது

} சரத்கால மேகத்தின் அழகு
நிறைந்த நிலைமையை

வகிக்கிறதாக

} விளங்கிக்கொண்டிருந்த போதி
லும்

கருணை ரஸத்தின் தாரையை
எர்ஷிக்கிறது.

ஆச்சரியம்.

உலகை

குளிர்ச்செய்கிறது.

இன்னும்

இதைப் பார்த்து

} பரமசிவனாகிற மயிலின் மன
தானது

உத்ஸாஹம் நிறைந்ததாய்

நன்றாக விளையாடுகிறது

ஆச்சர்யம்.

காமாஹியே! உன்னுடைய இந்தப் புன்சிரிப்பானது சரத்காலமேகத்தின் அழகிய நிலைமையை அடைந்து விளங்கிக்கொண்டிருந்த போதிலும், கருணாரஸம் என்னும் மழையின் தாரையைப் பொழிந்துக்கொண்டிருக்கிறது. உலகத்தைக் குளிர்ச்செய்யாகவும் செய்கிறது. இது ஆச்சர்யம். இன்னும், இம்மேகத்தைக்கண்டு நீலகண்டனின் மனதும் உத்ஸாஹம் நிறைந்ததாய் நன்றாக ஆடிக்கொண்டிருக்கிறது. இதுவும் ஆச்சர்யம்.

நீலகண்டன்—மயில், பரமேஸ்வரன். கடாசூ சதகம் 71-
யது கலோகத்தில், நீலகண்டன் என்கிற மயில் கடாசூநாகிய

காரமுகிலைக்கண்டு ஆனந்தமடைகிறது என்று கூறியிருத்தலை காண்க.

ஸரத்-அப்ர-வீப்ரம்-தஸாம் — ஸரத்காலம் என்பது மழை காலத்திற்கும் பின்வருவது. அப்போது மழையெய்து தீர்ந்த மையமாதலால், மேகங்கள் வெளுத்துத் தோன்றும். கழித்த மேகங்கள் மழையைப் பொழியுமே தவிர, வெளுத்தவை மழையை வர்ஷிக்கா. தேவியின் புன்கிரிப்பு வெண்மையில் ஸரத்காலத்த மேகத்தை ஒத்து இரம்பினும், கருணை என்னும் மைத்தைப் பொழிவதால் மாறப்படும் இருக்கிறது.

ஸிபிரீகரோதி — நீருண்ட மேகத்தைக்கண்டால் தால் குளிர்ச்சியாயிருக்கும்; வெளுத்த மேகம் போன்றிருந்து இது தாயத்தைப் போக்குகிறது.

லீலகண்ட-ஹ்ருதயம் கௌஜஹல-ஆந்தோளிதம் — காரமுகிலைக்கண்டு தான் மயில் ஆனந்தத்தோடு ஆடும்; இவ்வேயோ லீலகண்டான பரமசிவன் தேவியின் புன்முறவலாவை வெளுத்த மேகத்தைக்கண்டும் ஆனந்தமடைகிறார்.

श्रेष्ठमौढकटाक्षकुञ्जकुहरेष्वत्यच्छगुच्छायितं

वक्त्रेन्दुच्छविसिन्धुवीचिनिचये फेनप्रतानायितम् ।

नैरन्तर्यविजृम्भितस्तनतटे नैवोलपट्टायितं

कल्माषं कबलीकरोतु मम ते कामाक्षि मन्दस्मितम् ॥ २८ ॥

ப்ரேங்கத்-ப்ரௌட-கடாக்ஷ-குஞ்ஜ-குஹரேஷ்வ த்யச்ச-

குச்சாயிதம்

வக்த்ரேந்துச்-சவி-ஸிந்து-வீசி-நிசயே பேந-ப்ராதாநாயிதம் |
நைரந்தர்ய-விஜ்ரூம்பித-ஸ்தநதடே நைசோள-பட்டாயிதம்
கல்மாஷம் கபளி-கரோது மம தே காமாக்ஷி! மந்தஸ்பிதம் ||

(28)

காமாக்ஷி!

காமாக்ஷியே!

ப்ரேங்கத்-ப்ரௌட-கடாக்ஷ }
குஞ்ஜ-குஹரேஷ்வ }

ஒளி வீசுகிறதுக் கம்பீரமு
மான கடாக்ஷமென்கிற
புதர்களின் மத்தியில்

அதி-அச்ச-குச்சாயிதம் }

மிகவும் வெளுப்பான பூக்
கொத்துப் போன்றதும்

வக்த்ர-இந்துச்-சவி-ஸிந்து-
வீசி-நிசயே }

சந்திரன் போன்ற முகத்தின்
காந்தியாகிற ஸமுத்திரத்தின்
அலைகளின் குவியலில்

பேர-ப்ரதாநாயிதர்.	}	நரையின் கூட்டர் போலிருப்
		பதர்.
கார்த்திய-விஜ்ஞும்பித- ஸ்த-தடே	}	இடையின்றி பெருத்தெழுந்
		துள்ள ஸ்தனப்பிரதேசத்தில்
காசோன-பட்டாயிதர்	}	வெண்பட்டு ரவிக்கை போலி
		ருப்பதுமான
தே		உனது
சந்தஸ்யிதர்		புன் சிரிப்பானது
கம		என்னுடைய
கல்மாவர்		பாயத்தை
கமளீகரோது		விழுங்கட்டும்.

காமாஹி! ஒளி வீசுகிற கர்பிரமான கடாஷுமென்கிற பதர்களின் மத்தியில் மிகவும் வெளுப்பான பூங்கொத்தப் போன்றதார், சந்திரன்போன்றள்ள முகத்தின் காந்தியாகிற ஸமுத்திரத்தின் அலைகளின் கூட்டத்தில் நரையின் கூட்டர் போன்றதார், நடுவில் இடையின்றி பெருத்தெழுந்துள்ள ஸ்தனப் பிரதேசத்தில் வெண்பட்டு ரவிக்கையாகக் காணப்படுவதுமான உன் பன்சிரிப்பு என் தோஷத்தைப் போக்கடிக்கட்டு.

ப்ரேங்கத்-ப்ரௌட.....குச்சாயிதம்—தேவியின் கறத்த நேதரங்களிலிருந்து கர்பிரமாய் ஒளி பொருந்திய கடாஷு நள் பரவுவதைப் பார்த்தால் அடர்ந்த பசுமையுடன் கூடிய ஒரு லதா - க்ருஹம்போல் இருக்கிறது; புன்முறவல் அதில் பூஷித்த மிகவும் வெளுப்பான ஒரு பூங்கொத்த.

வக்த்ரேங்கு.....ப்ரதாநாயிதம் — சந்திரன்போன்ற தேவியின் முககாந்தியின் வெள்ளமே ஸமுத்திரத்தின் அலைகள்; புன்முறவலிலா அள்ளலைகளின் நடுவே விளங்கும் நுரை.

கார்த்திய.....பட்டாயிதம் — நடுவில் இடமில்லாத பெருத்துள்ள ஸ்தனங்களின் மீது பரவும் புன்னகையைப் பார்த்தால், அவற்றை மறைப்பதற்காக அணியப்பட்ட ஒரு வெண்பட்டு ரவிக்கை போன்றிருக்கிறது.

நாம் செய்த வினைகள் தேவியின் திருவருள் ஏற்படும் காலத்தே அழிந்துபோகும் என்பதாம். “வினைக்கேடரும் உளரோ பிறர் சொல்லீர்” என்ற திருவாசகச் சருத்தையும் உன்னுக.

पीयूषं तव मन्थरसितमिति व्यर्थैव साऽऽपि प्रथा
 कामाक्षि भ्रुवमीदृशं यदि भवेदेतत्कथं वा शिवे ।
 मन्दारस्य कथारुवं न सहते मथ्नाति मन्दाकिनी-
 मिन्दुं निन्दति कीर्तिते च कलशीपायोधिमीर्ष्यायते ॥ २९ ॥

பீயூஷம் தவ மந்தர்-ஸ்மிதமிதி வ்யர்த்தைவஸாஶி (ப)ப்ரதா
 காமாக்ஷி! த்ருவமீத்ருசம் யதி பவேதேதக் கதம் வா சிவே |
 மந்தாரஸ்ய கதாலவம் ந ஸஹதே மத்நாதி மந்தாகிரீம்
 இந்தும் நிந்ததி கீர்த்திதே ச கலசி-பாதோதிம் ஈர்ஷ்யாயதே||
 (29)

சிவே

காமாக்ஷி!

தவ

மந்தர்-ஸ்மிதம்

பீயூஷம் இதி

ஸா-ப்ரதா-அபி

வ்யர்த்தா-ஏவ

த்ருவம்

ஈத்ருசம் பவேத் யதி

ஏதத்

கதம் வா

மந்தாரஸ்ய

கதாலவம்

ஈ ஸஹதே

மந்தாகிரீம்

மந்தாதி

இந்தும்

நிந்ததி

கீர்த்திதே ச

கலசி-பாதோதிம்

ஈர்ஷ்யாயதே

மங்கள மூர்த்தியான

காமாக்ஷியே!

உன்னுடைய

மனோஹாரான புன்சிரிப்

அமிருதமென்ற [பானது

அந்தப் புகழ்ச்சியும்

வ்யர்த்தம் தான்.

நிச்சயம்

இப்படியிடுக்குமாறால்

இது

ஏன்?

மந்தார புஷ்பத்தினுடைய

வார்த்தையைக் கூட

ஸஹிக்கிறதில்லை

கங்கையை

கலக்குகிறது.

சந்திரி

நிந்திக்கிறது

சொல்லும்போதே

பால் ஸமுத்ர விஷயத்தில்

பொருடையபடுகிறது

மங்கள மூர்த்தியான காமாக்ஷியே! உன் மந்தஹாஸ்ய
 அம்ருதம் (போன்றது) என்று சொல்லும் அந்தப் புகழ்ச்
 சியும் வினே. (அர்த்தமில்லாதது). உண்மையில் இது
 இவ்விதம் (அம்ருதமாக) இருக்குமாகில், என் மந்தாரபுஷ்
 பத்தின் பேச்சையே பொறுக்கமாட்டுகிறதில்லை; கங்கையை

கலக்குகிறது; சந்திரனை நிக்திக்கிறது; பாற்கடலிடத்தில் அஸூயையடைகிறது?

திருப்பாற்கடலைக் கடைந்தபோது அதில் நின்றும் அமிருதம், மந்தாரப்புஷ்பம், கங்கை, சந்திரன் முதலாயின உண்டாயின என்பது புராணம். புன்சிரிப்பை அம்ருதத்துக்கு ஒப்பு என்றால், இச்சரிதத்தை ஒட்டி அம்ருதத்துடன் பிறந்த மற்றைய வஸ்துக்களை ஏன் இந்தப் புன்சிரிப்பு வறுத்துகிறது—என்று கவி அதிசயிக்கிறார். அம்ருதம் முதலான வஸ்துக்கள் அதிக வெண்மையான நிறமுள்ளவை. தன் சோபையாலும், வெண்மையாலும் புன்சிரிப்பு அவற்றையும் விஞ்சிநிற்பதால் அவற்றைப் பொறுப்பதில்லை என்றும், கலக்குகிறது என்றும் கவி வர்ணிக்கிறார்.

“வ்யர்த்தைவ ஸா அபப்ரதா” —என்ற பாடத்தில், அந்த அபவாதமும் வீண் என்பது பொருள்.

विधेषां नयनोत्सवं वितनुतां विद्योततां चन्द्रमा

विख्यातो मदनान्तकेन मुकुटीमध्येच (न) संमान्यताम् ।

आ: किं जातमनेन हाससुषमामालोक्य कामाक्षि ते

कालक्षीमवलम्बते खलु दशां कल्माषहीनोऽप्यसौ ॥ ३० ॥

விச்வேஷாம் நயநோத்ஸவம் விதநுதாம் வித்யோததாம்

[சந்த்ரமா:

விக்யாதோ மதநாந்தகேந முகுடீ-மத்யே(ந)ச ஸம்மாந்யதாம்|
ஆகிம் ஜாதமநேந ஹாஸ-ஸுஷமாம் ஆலோக்ய காமாக்ஷி! தே
காளங்ஶீம் அவலம்பதே கலு தசாம் கல்மாஷ-ஹீநோ-

ப்யஸௌ 11 (30)

காமாக்ஷி

காமாக்ஷியே!

சந்த்ரமா:

சந்திரன்

விச்வேஷாம்

எல்லாருக்கும்

வ்யர-உத்ஸவம்

நேத்ராபந்தத்தை

விதநுதாம்

செய்யட்டும்

விக்யாத:

பிரஸித்தியுள்வனாக

வித்யோததாம்

விளங்கட்டும்

மத-அந்தகேந

} மந்தமதனுக்குச் சத்ருவான
பரமசிவனால்

முகுடீ-மத்யே

முகுட மத்தியில் வைத்து

ஸம்பாச்யதாப் ச

அடி:

ஆ:கீர்! ஜாதர்!

அஸௌ

கல்நாஷ-ஹீ: அபி

தே

ஹாஸ-ஸுஷாராம்

ஆலோக்ய

காளங்கீம் தசாம்

அவலர்பதே கலு

கௌரவிக்கவுர்பட்டீர்

இதனால்

} ஆச்சரியம் என்ன வந்தது விட்டது?

இந்த சந்திரன்

} களங்க(பாப)மற்றவனாயிருந்த போதிலும்

உனது

புன்சிரிப்பின் கார்தியை

பார்த்து

களங்கமுள்ள நிலையை

அடைகிறானல்லவா?

காமாஹியே! சந்திரன் உலகிலுள்ள எல்லோருடைய கண்களுக்கும் ஆகந்தத்தை அளிக்கட்டும், மிகவுர் பிரலித்தி பெற்றவனாகப் பிரகாசிக்கட்டும்; பரமசிவனால் தலையால் தாங்கிக் கௌரவிக்கப்பட்டும். ஆர், இதனால் அவனுக்கு என்ன பொருமை வந்துவிட்டது? இந்த சந்திரன் களங்க (பாப)மற்றவனாயிருந்த போதிலும் உனது புன்முறுவலின் கார்தியைப்பார்த்து களங்கமுள்ள (கலக்காமடைத்த) நிலையை அடைகிறானல்லவா?

உலகத்தின் கார் சந்திரனை அதிக வெண்ணாரநிறம் உடையவனாயும் பிரகாசப்பிரலித்தி யுடையவனாயும் சிவனால் தலையால் தாங்கப்படுகிறவனாயும் காண்கிறோம். இந்தச் சந்திரனை அர்ப்பாள் மந்தஸமிதத்தின் வெண்மையான கார்திக்கு முன் தான் நிற்பதற்கும் இல்லாமல் மங்குகிறான் என்றால், மந்தஸமிதத்தின் கார்தியின் மிகுதியை இவ்விதம் இருக்கும் என்று நாம் நினைக்கலாமோ; எவ்வாற்றினும் நினைத்ததற்கு ஸாத்தியமில்லை என்பதாம்.

चेतः शीतलयन्तु नः पशुपतेरानन्दजीवातवो

नम्राणां नयनाध्वसीमसु शरच्चन्द्रातपोपक्रमाः ।

संसाराख्यसरोरुहाकरखलीकारे तुषारोकराः

कामाक्षि सरकीर्तिबीजनिकरास्वन्मन्दहासाङ्कुराः ॥ ३१ ॥

சேத: சீதளயந்து ந: பசுபதேராநந்த-ஜீவாதவ:

நம்ராணாம் நயநாத்வ-ஸீமஸு சரத்-சந்த்ராதபோ பக்ரமா: |

ஸம்ஸாராக்ய-ஸரோருஹாகர-கலீகாரே துஷா ரோக்கரா:
காமாக்ஷி ஸ்மர-கீர்த்தி-பீஜ-நிகரா: த்வந்-மந்த

ஹாஸாங்குரா: || (31)

காமாக்ஷி!	காமாக்ஷியே
பசுபதே:	பரமசிவனுடைய
ஆகந்த-ஜீவாதவ:	} ஆனந்தத்தக்கு உயிர் நிலையாய் உள்ளவைகளும்
கார்ரணார்	
பயந-அத்வ-லீமஸு	} கண்கள் செல்லும் பிரதேசங் களில்
சரத்-சந்த்ர-ஆதய-உபக் ரமா:	
ஸர்ணார-ஆக்ய-ஸரோரு ஹ- ஆகய-கலீகாரே	} ஸர்ணாரமென்கிற தாமரைக் குளத்தை நாசம் செய்யும் விஷயத்தில்
துஷார-உத்கரா:-	
ஸ்மர-கீர்த்தி-பீஜ-நிகரா:	} மன்மதனுக்குக் கீர்த்தியை உண்டாக்கும் விரைக்கோட் டைகளாயுமிருக்கிற
த்வந்-மந்தஹாஸ-அங்குரா:	
சேத:	உனது இளம் புன்னகைகள் எங்களுடைய
சிதளயந்த	மனதை குளிரச் செய்யட்டும்.

காமாக்ஷியே! பசுபதியென்னும் பரமசிவனுடைய ஆகந்தத்திற்கு உயிர் நிலையோன்றவைகளும், வணங்குவோரின் கண்கள் செல்லும் பிரதேசங்களில் சரத்காலத்து நிலாவின் ஆரம்பம் போன்றவைகளும், ஸர்ணாரமென்ற பெயர்பெற்ற தாமரைத் தாடகத்தை அழிக்கும் விஷயத்தில் கடும்பனி போன்றவைகளும், மன்மதனுடைய கீர்த்தியை விளைப்பிக்கும் வித்துக்கள் போன்றவைகளுமான உன் இளம் புன்னகைகள் எங்களுடைய மனதைக் குளிரச்செய்யட்டும்.

கவி சீழ் 4-வது சுலோகத்தில் காமாக்ஷியின் புன்னகை மானது தன்னுடைய உள்ளத்தைக் குளிரச்செய்யட்டும் என்று பிரார்த்தித்திருத்தல் காண்க.

ஆகந்த - ஜீவாதவ:— தேவியின் இளம் புன்னகை பரமசிவனுக்கு ஆகந்தத்தைக் கொடுப்பதால், அதற்கு இவை உயிர் நிலை என்கிறார்.

சரத் - சந்திர - ஆதய - உபக்ரமா:— ஆசிரிதர்களுடைய கண்ணுக்குக் குளிர்ந்த கார்வனவாக இருத்தலால், சரத் காலத்து நிராமரான ஆகாயத்தில் தன் பூர்ண ஒளியோடு திகழும் பூர்ண சந்திரனின் நிலவு என்னலாம்.

ஸம்ஸார.... துஷாரோத்தரா:—பனி எப்படி மிருதுவாயி ருந்தாலும் தாமரைகளைக் கருகச் செய்கிறதோ, அவ்விதம் மந்தஹாஸங்கள் மிருதுவாயினும் ஸம்ஸாரமென்னும் தாமரை ஓடையை அழித்துவிடுகிறது.

ஸம்ஸார - கீர்த்தி - பீஜ - நிகரா:— மன்மதன் பின்னால் தன் கீர்த்தியென்னும் பயிர்களை வளர்த்தப் பயனடைவதற்குக் காரணமான விதைகளைச் சேமித்து வைத்திருப்பதுபோல புன் முறவல் இருக்கிறது.

कर्मोपाख्यतमःकचाकचिकरान्कामाक्षि संचिन्तये
त्वन्मन्दसितरोचिषां त्रिभुवनक्षेमकरानङ्कुरान् ।
ये वक्त्रं शिशिरत्रियो विकसितं चन्द्रातपाम्भोरुह-
द्वेषोद्दोषणचातुरीमिव तिरस्कृतुं परिष्कुर्वन्ते ॥ ३२ ॥

கர்மௌகாக்ய-தம-கசா-கசிகராந் காமாக்ஷி ஸம்சிந்தயே
த்வந்-மந்தஸ்யமித-ரோசிஷாம் த்ரிபுவந-கேஷமம்-கராநங்குராந் |
யே வக்த்ரம் சிசிர-சீரியோ விகஸிதம் சந்த்ராத பாம்போருஹ
த்வேஹோத்தோஷண-சாதுரீமீவ திரஸ்கர்த்தும் பரிஷ்கூர்வதே ||
(32)

காமாக்ஷி!

யே

சிசிர-சீரிய:

சந்த்ர ஆதய அம்போருஹ
த்வேஷ உத்கோஷண
சாதுரீர்

திரஸ்கர்த்துமீவ

விகஸிதம் வக்த்ரம்.

பரிஷ்கூர்வதே

(தாந்

கர்ம ஓக ஆக்யதம:

கசாக்சி-கராந்

காமாக்ஷியே!

எந்த புன்சிரிப்புக்கள்

} குளிர்ந்த காக்தியை அடைந்த
வைகளாய்

} நிலாவுக்குர் தாமரைப்பூவுக்கு
முள்ள விரோதத்தைப் பறை
சாற்றும் முறையை

மறைப்பதற்குப்போல்

மலர்ந்துள்ள முகத்தை

அழகுபடுத்தகின்றனவோ,

அப்படிப்பட்ட)

} கர்மக்கூட்டமென்கிற இருளை

நாசம் செய்கிறவைகளும்

சுநி-புவந-சேஷமங்கரார்

} மூன்று உலகங்களுக்கும்
சேஷமத்தைக்கொடுக்கிறவை
களாயுமிருக்கிற

தவத்-மந்தஹாஸ-தவிஷாம்

உனது மந்தஹாஸ காந்தியின்

அங்குரார்

முனைகளை

காஞ்சிந்தயே

தியானம் செய்கிறேன்.

காமாஶி! குளிர்ச்சியுள்ள எந்தப் புன்சிரிப்பின் அங்குரங்கள், நிலவு தாமரைகள் மீது த்வேஷத்தைப் பறைசாற்றும் திறத்தை மறைப்பவைகள் போல் மலர்ந்த உனது முகத்தைச் சிறப்பிக்கின்றனவோ; கர்மக்கூட்டமெனும் இருளோடு போர் புரிகின்றதும், முவ்வுலகிற்கும் நன்மை விளைவிப்பதுமான அந்த உனது மந்தஸ்யித காந்திகளின் முனைகளை நான் தியானிக்கின்றேன்.

கசாகசி-தலைமயிரை இழுத்துச் சண்டை போடுதல். சந்திரிகை வெளிப்பட்டால் தாமரை மூடிவிடுகிறது. அதனால் அவ்விரண்டுக்கும் துவேஷமுண்டென்று உலகில் பறைசாற்றுகிறார்கள். அதை மறைப்பதற்காகப் போலவே, காமாஶியின் சந்திரிகை போன்ற மந்தஹாஸங்கள், அவளது முகமாகிற சந்திரனை அகலிக்கும்படி பரிஷ்காரம் செய்கின்றனவோ — என்று கவி உத்ப்ரோஶிக்கிறார்.

कुर्युर्नः कुलशैलराजतनये कूलकषं मङ्गलं

कुन्दस्पर्धनचुञ्चवस्तव शिवे मन्दसितप्रक्रमाः ।

ये कामाक्षि समस्तसाक्षिनयनं *संतोषयन्तीधरं

कर्पूरप्रकरा इव प्रसूमराः पुंसामसाधारणाः ॥ ३३ ॥

நாயர் ந: குலசைல-ராஜதநயே! கூலங்கஷம் மங்களம்
குந்த-ஸ்பர்த்தந-சஞ்சவ: தவ சிவே மந்தஸ்யித-ப்ரக்ரமா: |
யே காமாஶி! ஸமஸ்த-ஸாஶி-நயநம் *ஸந்தோஷயந்தீச்வரம்
கர்ப்பூர-ப்ரகரா இவ ப்ரஸ்ருமரா: பும்ஸாமஸாதாரணா: || (33)

• सन्तोषयन्त्यान्तरम् *सन्तोषयन्ती ஆந்தரம்-என்றும் பாடம்.

குலசைலராஜ தநயே!

} பர்வத அரசனாகிய ஹிமவா
னின் புத்திரியும்

யே!

சிவனது பத்ரியுமான

காமாக்ஷி!

பும்ஸாம்

அஸாதாரணை:

யே

ப்ரஸ்ருமாரா:

கர்ப்பூர-ப்ரகரா: இவ

ஸமஸ்த-ஸாக்ஷி-நயநம்

ஈசுவரம்

ஸந்தோஷயந்தி

தே

தவ

குந்த-ஸ்பர்த்த-சஞ்சவ:

மந்தஸ்மித-ப்ரகாமா:

ந:

கலங்கஷம்

மங்களம்

குர்பு:

ஏ காமாக்ஷியே!

புருஷர்களுக்கு

கிடைக்கக்கூடாதவைகளான

எந்த புன்சிரிப்புக்கள்

பரவுகின்ற

கர்ப்பூரப்பொடி போல்

} ஸமஸ்தங்களுக்கும் ஸாக்ஷியா
பிருக்கிற ஸூரியனைக் கண்
ணைக வுடைய

பரமசிவனை

ஸந்தோஷப்படுத்துகின்றன

அந்த

[வே

உன்னுடைய

} ஆம்பல் புஷ்பத்தைப் பகை
கும் ஸாமர்த்தியமுள்ள
புன்சிரிப்புக்களின் ரீதிகள்
நமக்கு

} கரைபுரண்டு போகும்படியான
அதாவது அளவு கடந்த
சேஷமத்தை
செய்யட்டும்.

குலபர்வத ராஜான இமையவன் மகனே! பரமசிவன்
காதலியாகிய காமாக்ஷி! புருஷர்களுக்கு இயலாததும் பரவ
கின்றதும் குந்தமலரை எதிர்ப்பதில் திறமையுள்ளவைகளுமாயின
எவை, எல்லாவற்றிற்கும் ஸாக்ஷியான சூரியனைக் கண்ணாக
கொண்ட பரமசிவனைப் பச்சைக்கர்ப்பூரப் பொடிபோல் களி
புறச்செய்கின்றனவோ! அந்த உனது மந்தஸ்மித வரிசைகள்
நமக்கு நிறைந்த மங்களத்தை விளைவிக்கவேண்டும்.

ஸந்தோஷயந்தி ஆந்தரம் — என்ற பாடத்தில், ஸமஸ்த
தையும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கிற பரமசிவனுடைய ஆந்தரமாக
கண்ணை (உட்கண்ணை) என்பது பொருள். 'ஸமஸ்தஸாக்
நயநம் ஈசுவரம்' என்பதற்கு எல்லாவற்றையும் ஸாக்ஷியாக
பார்க்கும் சந்திரன், ஸூரியன், அக்னி இவைகளைக் கண்ணை
வுடைய பரமசிவனை என்றும் பொருள் சொல்லலாம்.

“பும்ஸாம் அஸாதாரணை:” — என்பதை “கர்ப்பூரப்
கரா:” என்பதற்கு விசேஷணமாகி ஸாதாரணமாய் எ

லாப் புருஷர்களுக்கும் கிடைக்க அருமையான கர்ப்பூரப் பொடிகள் என்றும் அர்த்தம் சொல்லலாம்.

“ தனந்தரும், கல்விதரும், ஒருநாளும் தனர்வறியா மனந்தரும், தெய்வவடிவும் தரும், கெஞ்சில் வஞ்சம் இல்லா இனந்தரும் கல்லனவெல்லாம் தரும் அன்பர் என்பவர்க்கே கனந்தரும் பூங்குழலாள் அபிராமி கடைக்கண்களே ”

என்று தேவி திருவருள் பெற்ற அபிராமிபட்டர், அம் பள்ளி திருவருளினால் கிடைக்கும் அளவுகடந்த மங்களங்களைப் பற்றிக் கூறியிருத்தலும் காண்க.

कप्रेण स्रपयस्व कर्मकुहनाचोरेण मारागम-
व्याख्याशिक्षणदीक्षितेन विदुषामक्षीणलक्ष्मीपुषा ।
कामाक्षि सितकन्दलेन कलुषस्फोटक्रियाचुञ्चुना
कारुण्यामृतवीचिकाविहरणप्राचुर्यधुर्येण माम् ॥ ३४ ॥

கம்ரேண ஸ்நபயஸ்வ கர்ம-குஹநா-சோரேண மாராகம-
வ்யாக்யா-சிக்ஷண-தீக்ஷிதேந விதுஷாமக்ஷீண-லக்ஷ்மீ-புஷா |
காமாக்ஷி! ஸ்பித-கந்தளேந கலுஷ-ஸ்போடக்ரீயா-சஞ்சநா
காருண்யா ம்ருத-வீசிகா-விஹரண-ப்ராசர்ய-தூர்யேண மாம் ||

(34)

காமாக்ஷி!

கம்ரேண

கர்ம-குஹநா-சோரேண

மார-ஆகம-வ்யாக்யா-
சிக்ஷண-தீக்ஷிதேந

விதுஷாம்

கலுஷ-ஸ்போடக்ரீயா-
சஞ்சநா

காருண்ய-அமிருத-வீசிகா-
விஹரண-ப்ராசர்ய-தூர்
யேண

காமாக்ஷியே!

அழகுபொருந்தியதாயும்

} கர்மத்தின் மாயையைத் திருடு
வதாயும்

} மன்மத சாஸ்திரத்தை விஸ்
தரித்துக் கூறுவதில் திகை
பெற்றதாயும்

வித்வான்களுக்கு

} குறைவற்றஸம்பத்தை விருத்தி
செய்வதாயும்

} பாபத்தை நாசமாக்கும் கார்யத்
தில் னாமர்த்தியமுள்ளதாயும்

} காருண்யம் என்கிற அமிருதத்
தின் அலைகளில் அதிகமாய்
விளையாடுகிறதையே முக்கிய
காரியமாய் உடையதாயு
மிருக்கிற

தவ

ஸ்மிதகந்தளே

மாம்

ஸ்பயஸ்வ

உன்னுடைய

புன்சிரிப்புக்கூட்டத்தால்

என்னை

} முழுக்காட்டுவாயாக (பரிசுத்த
மாக்கு).

காமாக்ஷி! வணப்புள்ளதும் கர்மங்களின் சூதைப் போக்கு வதும், மதன நூலை விரித்துப் போதிப்பதில் தீகைப்பூண்டதும், அநிராக்ஷர்களுக்குக் குறைவற்ற செல்வத்தை வளர்ப்பதும், பாபங்களைப் பேதிப்பதில் திறமையுள்ளதும், கருணையெனும் அமிருதப் ப்ரவாஹத்தில் அதிகமாக வினையாடும் பொறுப்புள்ளதுமான உனது புன்சிரிப்பால் என்னை நினைப்பாயாக.

“கலுஷஸ்போடகிரியாகஞ்சகா” என்பதற்கு பாபங்களைக் கை தட்டி விரட்டும் செய்கையில் திறமை வாய்ந்த—என்பது பொருள்.

கடாக்ஷசதகம் 4-வது சுலோகத்தில் “காமாக்ஷியின் கருணை மிருதம் ததும்புவதால் மிகவும் பொங்கி மேன்மேல் எழுவதும், மனோகரமான புன்சிரிப்பால் கருமையும் வெண்மையும் கலந்த விசித்திர வர்ணமுள்ளதாகக் காணப்பெறுவதும், கீர்த்தியடைந்ததும், சற்று வளைந்ததும் ஆன உன் பார்வையால் என்னைக் குளிரச்செய்யவேண்டும்” என்ற கருத்தில் பிரார்த்தனை செய்திருத்தல் காண்க.

त्वन्मन्दसितकन्दलस्य नियतं कामाक्षि शङ्कामहे

विम्बः कश्चन नूतनः प्रचलितो नैशाकरः शी(श्री)करः ।

किं च क्षीरपयोनिधिः प्रतिनिधिः स्वर्वाहिनीवीचिका-

विम्बोकोऽपि विडम्ब एव कुहना मल्लीमतलीरुवः ॥ ३५ ॥

த்வந்மந்த ஸ்மித-கந்தளஸ்ய நியதம் காமாக்ஷி! சங்காமஹே பிம்ப கச்சந நூதந: ப்ரசலிதோ நைசாகர: சீ(ஸ்ரீ)கர: 1 கிஞ்ச க்ஷீரபயோ நிதி: ப்ரதிநிதி: ஸ்வர்வாஹிநீ-வீசிகா- பிப்வோகோஷி விடம்ப ஏவ குஹநா மல்லீ-மதல்லீ-ருச: 11(35)

காமாக்ஷி!

காமாக்ஷியே!

நைசாகர:

சந்திரனுடைய

பிம்ப:

உருவமானது

த்வத்மந்தஸ்மித-கந்தளஸ்ய

} உனது புன்சிரிப்பின் ஸமுஹத்
தினுடைய

க: சக	ஒரு
சாதக:	புதிய
சீகா:	தினியாக
பரசலித:	வெளிவந்திருக்கிறது என்று
பியதம் சங்காமதே	நிச்சயமாக நினைக்கிறோம்.
கிஞ்ச	மேலும்
கடா பயோலிதி:	பால் முத்திரம்
கிர திரிதி:	} (உனது புன்சிரிப்புக்கு) பதில் உருவம்
ஸ்வர்வாஹிநீ-லீசிகா	
சிப்வோக: அபி	} பரிஹாஸ்யமானதே
கிடம்ப: ஏவ	
மல்லீ-மதல்லீ-ருச:	} கபடம் (ஏமாற்றமே)
குஹிதா:	

காமாஶி! உனது மந்தஹாஸ காந்தியின் வெளிப்பட்ட திவ்யையே புதிய சந்திரபிம்பமென்றும், பாற்கடல் அதற்குப் பதிலியென்றும், கங்கையின் அலைகளின் அழகு பரிஹலிக்கத் தகுந்ததென்றும், சிறந்த மல்லிகை மலர்களின் ஒளிகளும் ஏமாற்றம் தரக்கூடியவையென்றும் நாம் நிச்சயமாக எண்ணுகிறோம்.

உலகத்தில் வெண்மையாகச் சொல்லப்படும் பாற்கடல் கங்கையின் அலை, மல்லிகைமலர், இவையெல்லாம் அம்பாளின் மந்தஸ்மிதத்தின் வெண்மைக்கு ஒப்பிடுவதற்கில்லை என்பது காத்தபர்யம். ஸீகா: என்ற பாடத்தில், அழகை அல்லது லக்ஷ்மியைக் கொடுக்கின்ற சந்திரனாக என்பது பொருள்.

दुष्कर्माकानिसर्गकर्कशमहःसंपर्कतप्तं मिल-

त्यङ्कं शंकरवल्लभे मम मनः *कामाक्षि काञ्चीश्वरि ।

अम्ब त्वन्मृदुलसितामृतरसे मङ्कवा विधूय व्यथा-

मानन्दोदयसौधशृङ्गपदवीमारोदुमाकाङ्क्षति ॥ ३६ ॥

கூட்கர்மார்க்க-நிஸர்க்க-கர்க்கச-மஹ:-ஸம்பர்க்க-தப்தம் மிளத்-
பங்கம் சங்கர-வல்லபே மம மந: *காமாஶி காஞ்சிச்வரி |
அம்ப! தவந் ம்ருதுள-ஸமிதாம்ருத-ரஸே மங்க்த்வா விதூய
ஆநந்தோதய-ஸௌத-ச்ருங்க-பதவீமாரோடுமா [வ்யதாம்
காங்க்ஷதி ॥ (36)

* काशीपुराणिकये காஞ்சிபுராலங்கரியே என்றும் பாடம்.

சங்கர வல்லபே!

காஞ்சிச்வரி!

அம்ப!

காமாஶ்யே!

துவ்கர்ம-அர்க்க-நிஸர்க்க-
கர்க்கச-மஹ:-ஸம்பர்க்க-
தப்தம்

மிளத்-பங்கம்

மம மந:

தவந்-மிருதுள-ஸமித

அம்ருத-ரணே

மங்கத்வா

வ்யதாம்

விதூய

ஆநந்த-உதய-ஸௌத-

ச்ருங்க-பதவீம்

ஆரோமம்

ஆகாங்க்ஷதி

சங்கர பத்ரியம்

காஞ்சி நகர யஜமானியும்

தாயுமான

காமாஶ்யே!

தீவினையென்னும் ஸூர்யனின்
ஸ்வபாவத்திலேயே குரூர
முள்ளகிரணங்களின் ஸம்பந்
தத்தால் தாபத்தை அடைந்
ததாயும்

} பாபம் என்கிற சேறுபடிந்ததா
யும் இருக்கிற

என்னுடைய மனதானது

} உனது புன்சிரிப்பென்ற அம்
ருத ரஸத்தில்

முழுகி

சிரமத்தை

உதறியெறிந்து

} பிரம்மானந்தமாகிற மாடியில்
உயர்ந்த ஸ்தானத்தை

ஏறவதற்கு

ஆசைப்படுகிறது.

காஞ்சிபுரத்திற்கு நகரவரியாக விளங்கும் சங்கரன் காதலி யாகிய தாயே! தகாதகர்மங்களெனும் கதிரவனின் இயற்கை யிலேயே கொடுமை வாய்ந்த கிரணங்களின் சேர்க்கையால் தாபமுற்றதும், சேறு பூசியதும்(பாபமுன்னதும்) ஆன எனது மனது, உனது இனம் நகையாகிய அமுத ரஸத்தில் முழுகி, களைப்பைப் போக்கிக்கொண்டு ஆனந்தத் தோற்றமெனும் மாளிகையின் உச்சியில் ஏறி உலாவ விரும்புகிறது.

வெயிலினால் தபிக்கப்பெற்று சேறு பூசிய ஒருவன் குளிர்ந்த ஜலத்தில் முழுகிச் சேற்றை அலம்பி, தாபத்தைப் போக்கி, தாபமும் சேறும் ஸம்பந்திக்கமுடியாத மாளிகையின் மேல்மாடிக்குச் செல்ல எப்படி விரும்புவானோ; அதுபோல துஷ்கர்மங்களால் தபிக்கப்பெற்றுப் பாபமாகிய சேறு பூசிய என் மனதும் உன் புன்னகையாகிய அமுத ரஸத்தில் முழுகி

பாபங்களும், பாபங்களும்ற்று, பேரானந்தமாகிய மானிக்க
யின் மேல்மாடியை ஏற விரும்புகிறது.

பாதாரவிந்தசதகம் 48-வது சுலோகத்தில் “என்னுடைய
மனதானது, தேவியின் நகங்களின் புன்சிரிப்புக் காந்தி என்கிற
நகங்கையின் ஜலத்தில் ஸுதமாக ஸ்நானம் செய்து, ஞானம்
என்னும் அமிருதத்தையுண்டு, சிலம்புகளின் ஒளிகளான இரத்
தின விளக்குள்ள தேவியின் திருவடிகள் என்கிற உயர்ந்த உப்
பரிசுகையின் மேல் விளையாடவேண்டும்” என்ற கருத்தில் வரு
தல் காண்க.

நமராணாं नगराजशेखरसुते नाकाल्यानां पुरः
कामाक्षि त्वरया विपत्प्रशमने कारुण्यधाराः किरन् ।
आगच्छन्तमनुग्रहं प्रकटयन्नानन्दबीजानि ते
नासीरि मृदुहास एव तनुते नाथे सुवाशीतलः ॥ ३७ ॥

நம்ராணம் நகராஜ-சேகர-ஸுதே நாகாலயாநாம் புர:
காமாக்ஷி த்வரயா விபத்-ப்ரசமநே காருண்யதாரா: கிரந் |
ஆகச்சந்த மநுக்ரஹம் ப்ரகடயந் ஆனந்த பீஜாநி தே
நாஸீரே ம்ருதுஹாஸ ஏவ தநுதே நாதே! ஸுதா சீதள: || (37)

நகராஜ-சேகர-ஸுதே

} பர்வத சிரேஷ்டஞான ஹிமவா
னின் குமாரியும்

நாதே

உலகத்திற்கு யஜமானியுமான
காமாக்ஷியே!

காமாக்ஷி!

உன் முன்னால்

புர:

நமஸ்கரித்து நிற்கிற

நம்ராணம்

தேவர்களுடைய

நாகாலயாநாம்

ஆபத்தை நீக்குவதில்

விபத்-ப்ரசமநே

வேகமாக

த்வரயா

கருணைசுப்பெருக்கை

காருண்ய-தாரா:

வர்ஷித்துக்கொண்டு

கிரந்

ஏற்படப்போகிற

ஆகச்சந்தம்

அநுக்ரஹத்தை

அநுக்ரஹம்

வெளிப்படுத்துகிற

ப்ரகடயந்

உனது

தே

ஊதா சிதள :
 ம்ருதுவாஸ : ஏவ
 காஸீரே
 ஆனந்த பீஜாநி
 ததுதே

அம்ருதம் போல் குளிர்ந்த
 அழகிய புன் சிரிப்பே
 முன்னணியில்
 பிரமானந்தத்தின் வித்துக்களை
 விதைக்கின்றது.

மலைச்சக்ரவர்த்தியின் மகனும் உலகைக்காப்பவளுமான
 காமாஷி! உனது ஸேநாக்ரத்தின் முன் வணங்கிநிற்கும்
 தேவர்களின் துன்பங்களை அகற்றுவதில் கருணைமாரியை
 வேகமாகச் சொரிகின்றதும், வரப்போகும் அருளை வெளிப்
 படுத்துகின்றதும், அமுதுபோல் குளிர்ந்ததுமான உனது
 இளகையே ஆனந்த விதைகளை விதைக்கின்றது.

காமாஷி கருணையை உருவமாக உடையவன். தன்னை
 அடைந்த பக்தர்களின் பிறவித் துக்கத்தை உடனே நாசம்
 செய்து மோகக்ஷைகத்தைத் தருவள் என்பதாம்.

कामाक्षि प्रथमानविभ्रमनिधिः कन्दर्पदर्पप्रसू-
 मुग्धस्ते मृदुहास एव गिरिने मुष्णातु मे किल्बिषम् ।
 य द्रष्टुं विहिते करग्रह उमे शंभुसुपामीलिते
 स्मरं कारयति स ताण्डवविनोदानन्दिना तण्डुना ॥ ३८ ॥

காமாஷி! ப்ரதமாந-விப்ரம-நிதி: கந்தர்ப்ப-தர்ப்ப-ப்ரஸூ:
 முக்தஸ்தே ம்ருதுவாஸ ஏவ கிரிஜே முஷ்ணாது மே கில்பிஷம் |
 யம் த்ரஷ்டும் விஹிதே கரக்ரஹ உமே! சம்புஸ்த்ரபா-மீலிதம்
 ஸ்மேரம் காரயதி ஸ்ம தாண்டவ-விநோதாநந்திநா தண்டுநா||
 (38)

கிரிஜே	பர்வதராஜகுமாரியான
உமே	உமாதேவியென்ற பெயருள்ள
காமாஷி	காமாஷியே!
கர-க்ரஹே விஹிதே	} கல்யாயானம் நிச்சயிக்கப்பட்ட டபோது
த்ரபா-மீலிதம்	
யம்	வெட்கத்தால் மூடியிருந்த
ஸ்மேரம்	எந்த
த்ரஷ்டும்	மனோஞ்ஞமான புன்கிரிப்பை
சம்பு:	} பார்ப்பதற்கு (பார்க்க என் ணத்துடன்)

தாண்டவ-விநோத-ஆநந்திநா	}	நடனமாடுவதில் மிகவும் பிரிய
தண்டிநா		முன்னவனான
சாயதி ஸம்	}	நந்திகேசுவரனைக்கொண்டு
தே		உண்டாக்கினாரோ
ப்ரதமாந-விப்ரம-நிதி:	}	உனது
கந்தர்ப்ப-தர்ப்ப-ப்ராஸூ:		புகழ்பெற்ற விலாஸங்களுக்கு
முத்த:	}	நிதியும்
ம்ருதஹாஸ:		மன்மதனுக்குக் கொழுப்பை
மே	}	யுண்டுபண்ணுவதும்
கில்பிஷர்		அழகியதுமான
முஷ்ணுது	}	(அந்த) புன்சிரிப்பானது
		என்னுடைய
	}	பாபத்தை
		போக்கடிக்கட்டும்.

மலைகளும்கூட உமையுமாகிய காமாക്ഷி! பாணிக்ரஹண காலத்தில் வெட்கத்தால் வெளிவராத எதைக்காணச் சிவன், கூத்தாடுவதால் சந்தோஷமடையும் நந்தியைக் கொண்டு, தானே வெளிவரச் செய்தாரோ, மன்மதனுக்குத் திமிரையுண்டாக்குவதும் சிறந்த விலாஸங்களுக்கிருப்பிடமுமாகிய அழகிய உனது அந்தப் புன்னகை எனது பாபத்தையகற்றட்டு.

ताण्डवविनोदं दण्डिना दण्डुना தாண்டவவிநோதம் தண்டிநா தண்டிநா-என்று ஒரு பாடம். அப்பாடத்திற்கு, கையில் தண்டர்ப்பிடித்திருந்த நந்தியைக்கொண்டு தாண்டவம் என்னும் வேடிக்கையை யதேச்சமாகச் செய்வித்தாரோ—என்பது பொருள்.

தேவியின் கருணை கிடைத்தால் வினை கெடும் என்பதாம்.

ध्रुणं केनचिदेव धीरमनसा कुत्रापि नानाजनैः

कर्मप्रन्विनियन्त्रितैरसुगमं कामाक्षि सामान्यतः ।

मुग्धैर्द्रष्टुमशक्यमेव मनसा मूढस्य मे चक्षुषो

मार्गं दर्शयतु प्रदीप इव ते मन्दस्मितश्रीरियम् ॥ ३९ ॥

கூண்ணம் கேந சிதேவ தீர-மநஸா குத்ராபி நாநா ஜதை:
கர்ம-க்ரந்தி-நியந்த்ரிதைர ஸுகமம் காமாக்ஷி! ஸாமாந்யத: |
முக்தைத் த்ருஷ்டுமசக்யமேவ மநஸா மூடஸ்ய மே சகூஷோ
மார்க்கம் தர்சயது ப்ரதிப இவ தே மந்தஸ்யமித ஸ்ரீரீயம்|| (39)

मूढस्य मे मौक्तिकम् மூடஸ்யமே மெனக்திகம் என்று பாடாந்தாம்.

காமாக்ஷி!

குத்ரா அபி

கேந சித்

தீர-மநஸா

கூண்ணம்

கர்ம-க்ரந்தி-நியந்த்ரிதை:

நானாஜனை:

ஸாமாந்யத:

அஸுகமம்

முக்தை:

மநஸா

த்ராஷ்டம்

மார்க்கம்

தே

இயம்

மந்தஸ்யமித-சர்:

ப்ரதிப: இவ

மூடஸ்ய

மே

சகூஷ:

தர்சயது

காமாக்ஷியே!

ஏதோ ஒரு இடத்தில்

யாரோ ஒரு

தைர்யசாலியான புருஷனால்

பரிசயம் செய்யப்பட்டதாயும்

} கர்மமென்ற பாசத்தினால் கட்
டப்பட்ட

பல ஜனங்களால்

ஸுலபமாக

போகமுடியாததும்

மூடர்களால்

மனதினாலும்

} அறிவதற்கு முடியாததாய்

மிருக்கிற

மார்க்கத்தை

உனது

இந்த

புன்சிரிப்பின் கார்தியானது

பெரிய தீபம்போல்

மூடனான

எனது

கண்களுக்கு

காண்பிக்கட்டும்.

ஓ காமாக்ஷி! எந்த முக்தி மார்க்கம், எங்கோ ஒரிடத்தில்
மனதைக் கட்டி அடக்கின யாரோ ஒருவனால் மட்டும் போய்
பழகியதோ; பொதுவாகக் கர்ம பந்தத்தால் கட்டுண்ட பல
ஜனங்களால் எளிதில் செல்ல இயலாததோ; அறிவற்ற மனி
தர்களால் மனதால் நினைக்கவும் முடியாததோ; அம்முக்தி
மார்க்கத்தை உன் புன்சிரிப்பின் ஒளியானது பெரிய தீபம்
போல் என் கண்ணுக்குக் காட்டியபுற வேண்டும்.

அநிலிகளால் அறியப்படாததும், கட்டுண்ட பலரால் செல்ல முடியாததும், யரோ ஒரு தைர்யசாலியால் செல்லப் பட்டதமான மார்க்கத்தில் செல்ல பெரிய விளக்கு உதவும். அதுபோல், விளக்கு போன்ற உன் புன்கிரிப்பின் ஒளியானது எனது கண்ணுக்கு முக்தி மார்க்கத்தைக் காண்பிக்க வேண்டும் என்று பிரார்த்திக்கிறார் கவி.

புருஷோத்தமனான பாமேசுவரன் ஒருவனால் மாத்திரம் ஞான மார்க்கம் பரிசயம் செய்யப்பட்டிருக்கிறதென்பதும், அம்மார்க்கம், ஈசுவரன் ஈசுவரி இவர்கள் அருள் ஏற்பட்டால் தான் கிட்டும் என்பதும் இந்த சுலோகத்தின் கருத்து.

“ சிவஜ்ஞானப்ரதாயிநீ ” என்று ஸ்ரீ லலிதா ஸஹஸ்ர நாமத்தில், சிவ விஷயமான ஞானத்தை அம்பாள் தன் பக்தர் களுக்குக் கொடுக்கிறாள் என்று சொல்லியிருப்பதையும், ஆர்யா சதகத்தின் 77-வது “ப்ரத்யங்முக்யா த்ரஷ்ட்யா பரசிவோல்லாஸி” என்ற சுலோகத்தின் கருத்தையும் இந்த சுலோகத்தின் தாத்பர்யத்தோடு உற்று நோக்குக.

“மௌக்திகர்—” என்ற பாடத்தில், மௌக்திகம் மார்க்கம்-முக்தி மார்க்கத்தை—என்பது பொருள். தீரமநஸா— மனதைக் கட்டி அடக்கிய ஒருவனால்—என்பது பொருள்.

ज्योत्स्नाकान्तिभिरेव निर्मलतरं नैशाकरं मण्डलं

हंसैरेव शरद्विका(ला)ससमये (य) व्याकोचमम्भोरुहम् ।

स्वच्छैरेव विकस्वरैरुडुगणैः कामाक्षि बिम्बं दिवः

पुण्यैरेव मृदुसितैस्तव मुखं पुष्पाति शोभाभरम् ॥ ४० ॥

ஜ்யோத்ஸ்நா-காந்திபிரேவ நிர்மலதரம் நைசாகரம் மண்டலம்
ஹம்ஸைரேவ சரத்விகா(லா)ஸ சமயே(ய) வ்யாகோசம்

[அம்போருஹம் |

ஸ்வச்சைரேவ விகஸ்வரை: உடுகணை: காமாக்ஷி! பிம்பம் திவ:

புண்யைரேவ ம்ருதுஸ்யிதை ஸ்தவ முகம் புஷ்ணதி

[சோபாபரம்] (40)

காமாக்ஷி!

நிர்மலதரம்

நைசாகரம் மண்டலம்

ஜ்யோத்ஸ்நா-காந்திபி: ஏவ

காமாக்ஷியே!

மிகவும் பரிசுத்தமான

சந்திர மண்டலமானது

நிலா வெளிச்சத்தால் மாத்
திரம் (சோபிக்கும்)

சரத்-விலாஸ-ஸமயே	}	சரத்ருதுவின் விலாஸமுள்ள
		காலத்தில்
வ்யாகோசம்		மலர்ந்த
அம்போருஹம்		தாமரைப்பூவானது
ஹம்மை: ஏவ	}	ஹம்ஸங்களாலேயே (அழகு
		டையதாக ஆகிறது)
திவ:		ஆகாசத்தின்
பிம்பம்		மண்டலமானது
ஸ்வச்சை:		நிர்மலமான
விசஸ்வரை:		பிரகாசிக்கிற
உடுகணை: ஏவ	}	நக்சத்திரக் கூட்டங்களாலேயே
		(சோபிக்கும்)
தவ		உன்னுடைய
முகம்		முகமானது
புண்யை:		பரிசுத்தமான
ம்ருது ஸ்மிதை: ஏவ		மந்தஹாஸத்தினால் மாதிரிமே
சோபாபரம்		அதிக காந்தியை
புஷ்ணதி	}	விருத்தி செய்கிறது (அடை
		கிறது).

காமாஶ்டி! மாசற்ற மதியின் மண்டலம் நிலவின் ஒளிகளாலேயே அழகு பெறுகிறது. மலர்ந்த தாமரை மலரும் சரத் ருது விளங்குங்கால் அன்னங்களாலேயே வனப்பை அடைகிறது. மாசற்று விளங்கும் வான்மீன்களாலேயே ஆகாயமும் ஒளி பெறுகிறது. அவ்விதமே தூய்மைப்படுத்தும் உனது மந்தஹாஸங்களாலேயே உனது முகமும் மிருத்த சோபையை அடைகின்றது.

தாமரைவின் அழகே அழகு. சரத்காலத்தில் உண்டாகும் தாமரைவின் அழகே பன்மடங்கு. அந்தத் தாமரைவில் அன்னப்பட்டியும் தங்கி விளையாடுகிறதானால் அப்போது உள்ள அழகை என்னென்று சொல்வது? இவ்விதமே சந்திரமண்டலம், ஆகாசத்தின் உருவம் முறையே சந்திரிகை, நட்சத்திரக் கூட்டங்கள் இவைகளால் விலாஸம் அடைகிறதைக்கூறி, அவைபோல் தேவியின் முகமும், புன்சிரிப்பினால் சோபையைப் பெறுகிறதெனக் கவி குறிப்பிடுகிறார்.

मानप्रन्थिविबुंदेन रभसादास्वाद्यमाने नव-
 प्रेमाडस्वरपूर्णिमाहिमकरे कामाक्षि ते तत्क्षणम् ।
 आलोक्य सितचन्द्रिकां मुहुरिमासुन्मीलनं जम्बुषीं
 चेतः शील्यते चकोरचरितं चन्द्रार्धचूडामणेः ॥ ४१ ॥

ந-க்ரந்தி-விதுந்துதேந ரபஸாதாஸ்வாத்யமானே நவ—
 பிரமாடம்பர-பூர்ணிமா-ஹிமகரே காமாக்ஷி! தே தக்ஷணம் |
 லோக்ய ஸ்யித சந்த்ரிகாம் முஹூரிமாமுந் மீலநம் ஜக்முஷீம்
 சதசீலயதே சகோர-சரிதம் சந்த்ரார்த்த-சூடாமணே: 1 (41)

காமாக்ஷி!

காமாக்ஷியே!

வ-ப்ரேம-ஆடம்பர-பூர்ணி
 மா-ஹிமகரே

} புதிய அன்பின் ஆடம்பரம்
 என்கிற பூர்ணமான சந்திர
 னைவன்

ந-க்ரந்தி-விதுந்துதேந

} அபிமான முடிச்சு என்கிற
 ராகுவால்

பஸாத்

வேகமாக

ஸ்வாத்யமானே

விழுங்கப்படும் போது

தக்ஷணம்

உடனே

முஹூ:

அடிக்கடி

ம்மீலநம்

வெளிக்கிளம்புதலை

க்முஷீம்

அடைகிற

த

உனது

மாமம்

இந்த

யித சந்த்ரிகாம்

புன்சிரிப்பு என்ற நிலாவை

லோக்ய

பார்த்து

ந்த்ரார்த்த-சூடாமணே:

} அர்த்த சந்திரனைச் சூடாமணி
 யாகக்கொண்ட பரமசிவ
 னுடைய

சத:

மனமானது

கோர-சரிதம்

சகோர பக்தியின் காரியத்தை

லயதே

பரிசயம் செய்துகொள்கிறது.

ஊகாமாக்ஷி! புதிய காதலின் பூரிப்பென்னும் பூர்ணிமைச்
 சந்திரன் மாகமென்னும் ராகுவினால் விழுங்கப்படும்
 பாழுது, சந்திரகலையைச் சூடாமணியாகச் சூடிக்கொண்
 டிருக்கிற பரமசிவனுடைய மனது, மறுபடியும் மலர்ச்சி
 டைந்துகொண்டிருக்கிற உனது இந்தப் புன்முறுவலாகிய

வெண்ணிலாவைக் கண்டு சகோரப் பறவையின் செய்கையை செய்து களிக்கின்றது.

சகோரப் பறவைக்கு நிலவு ஆஹாரம் என்று கவிக் கூறுவது வழக்கம். சந்திரனைக் கண்டதும் சகோரப்பறவை இன்புறுவது ஹைஜர். அதுபோல், தேவியின் புன்சிரிப்பென்னும் சந்திரிகையைக் கண்டு பரமசிவன் ஆனந்திப்பதால் பரமசிவனது மனது சகோரத்தின் செய்கையைத் தழுவுகிறது என்று கவி கூறுகிறார்.

வினாத்தன் :— சந்திரனை மறைக்கும் கிரஹம்; ராகு பூர்ணிமைச் சந்திரன் ராகுவால் விழுங்கப்படுவான். அதைத் தான் சந்திரக்கிரஹணம் என்பார்கள். அது கொஞ்சகாலமிருந்து விட்டு விடும். பிறகு கொஞ்சம் கொஞ்சமாகச் சந்திரிகை வெளிப்படும். அதுபோல, தேவிக்குப் பரமசிவன் மீது காதல் பூர்ணமாயிருந்தும், மாநமானது அதைத் தடுத்த விட்டது. கொஞ்ச காலம் கழித்து தேவிக்குக் கோபம் தணிந்தவுடன் புன்முறுவலுண்டாயிற்று. அதைக் கண்டு பரமசிவனுடைய மனது ஸந்தோஷமடைந்து என்பது கருத்து.

मानश्चित्त समुन्नति:- என்பது அமரம். நான் உயர்ந்தவன் என்கிற மனதின் எண்ணம் மாநம்.

कामाक्षि सितमञ्जरीं तव भजे यस्यास्त्रिषामङ्कुरा-

नापीनस्तनपानलालसतया निःशङ्कमेङ्कशयः ।

ऊर्ध्वं वीक्ष्य विकर्षति प्रसुरानुहामया शुण्ड्या

सुनुस्ते विसशङ्क्याशु कुहनादन्तावल्मामणीः ॥ ४२ ॥

காமாக்ஷி ஸ்பித மஞ்ஜரீம் தவ பஜே யஸ்யாஸ்த்விஷாமங்குராந்
ஆபீந-ஸ்தந-பாந-லாலஸதயா நி:சங்கமங்கேசய: |
ஊர்த்வம் வீக்ஷய விகர்ஷதி ப்ரஸ்ருமராநுத்தாமயா சுண்டயா
ஸுநுஸ்தே பிஸ-சங்கயாச குஹநா-தந்தாவல-க்ராமணி: (42)

காமாக்ஷி!

காமாக்ஷியே!

ஆபீந-ஸ்தந-பாந-லாலஸ

தயா

} பெருத்த ஸ்தனங்களைப் பானம்
செய்ய வேண்டுமென்கிற
சூசையால்

சங்கம்	ஸங்கோசமில்லாமல்
நகேசய:	} மடியில் படுத்துக்கொண்டிருக் கிற
	உனது
புற:	குழந்தையான
மாரா-தந்தாவல-கார மணி:	} மாயா கஜமுகனான விக்னேச் வரன்
புதவம் விசுப்ய ஸ்ருமாரந்	மேலே அண்ணாந்து பார்த்த பரவிரிச்சிற
பயா:	எந்தப் புன்சிரிப்பின்
புலாம் அங்குரார்	காந்தி கிரணங்களை
பசக்யபா	} தாமரைத்தண்டு என்கிற ஸந் தேஹத்தினால்
தண்டயா சண்டயா	நீண்ட தும்பிக்கையினால்
	வேகமாக
புஷதி	இழுக்க விரும்புகிறானே
ம்	அத்தகைய
	உன்னுடைய
தேமஞ்ஜீரீம்	} புன்சிரிப்பு எனும் பூங்கொத் தை
ஜ	ஸேவிக்கிறேன்.

காமாக்ஷி! பருத்த ஸ்தனங்களைப் பருக ஆசை கொண்டு
சமீபந்றி மடியில் படுத்திருக்கும் மாயா கஜேந்திரானுகிய
புது புதல்வன், பரவுகின்ற எந்தப் புன்சிரிப்பின் ஒளிக்
களைத் தாமரைத் தண்டென்றெண்ணி அண்ணாந்து
சுக்கித்தனது நீண்ட துதிக்கையால் சீக்கிரமிழுக்கின்றானே,
உனது புன்னகைப் பூங்கொத்தை நான் வழிபடு
வேன்.

யானைக்குத் தாமரைத் தண்டில் அதிக விருப்பம் உண்டு.
கஜமுகனான தேவியின் புத்திரன், தான் அம்பாளிடம்
புன்யபானம் பண்ணுகிறபோது, அம்பாளின் வெருப்பான
புன்சிரிப்பின் காந்தி மேலெழுந்து விளங்குவதை, தாமரைத்
தண்டென்ற ஸந்தேஹித்துத் தன் துதிக்கையால் அதை
புப்பதாய் வர்ணித்திருக்கிறார்.

गाढाश्लेषविमर्दसंभ्रमवशादुहाममुक्तागुण-
 प्रालम्बे कुचकुम्भयोर्विगलिते दक्षद्विषो वक्षसि
 या सस्येन पिनद्यति प्रचुरया भासा तदीयां दशां
 सा कामाक्षि तवास्य चेतसि कनत्वच्छा सितांशुच्छटा ॥

காடாச்லேஷ-விமர்த்த-ஸம்ப்ரம-வசாத் உத்தாம முக்தா குண-
 ப்ராலம்பே குச கும்பயோர் விகளிதே தக்ஷத்விஷோ வக்ஷஸி |
 யா ஸக்யேந பிநஹ்யதி ப்ரசுரயா பாஸா ததீயாம் தசாம்
 ஸா காமாக்ஷி! தவாஸ்ய சேதஸி கநத்வச்சா
 [ஸ்மிதாம்சு ச்சடா | (43)

காமாக்ஷி!

தக்ஷ-த்விஷ:

வக்ஷஸி

குசகும்பயோ:

காட-ஆச்லேஷ-விமர்த்த-
 ஸம்ப்ரமவசாத்

உத்தாம-முக்தாகுண-
 ப்ராலம்பே

விகளிதே

யா

ஸக்யேந

ப்ரசுரயா-பாஸா

ததீயாம் தசாம்

பிநஹ்யதி

ஸா

அச்சா

தவ

ஸ்மித-அம்சு-சடா

அஸ்ய

சேதஸி

கநது

காமாக்ஷியே!

} தக்ஷ சத்ருவான பரமசிவ
 னுடைய

மார்பில்

} கும்பங்கள் போன்ற ஸ்தனங்
 களில்

} இறக ஆலிங்கனம் செய்யும்
 போது ஏற்பட்டபரபரப்பினால்

} கம்பிரமான முத்துமாலை
 யானது

} அழந்து பெருகும்போது
 எந்தப் புன்சிரிப்பானது

} ஸ்நேஹக்கட்டுப்பாட்டைக்
 கொண்டு

} தனது உயர்ந்த காந்தியினால்

} அந்த முத்து மாலையினுடைய,
 நிலைமையை

} மீண்டும் உண்டாக்குகிறதோ,
 அப்படிப்பட்ட

பரிசுத்தமான

உனது

} வெண்மையான புன்சிரிப்புக்
 காந்தி ஊழலமானது

} இந்த என்னுடைய

மனதில்

விளக்கட்டும்.

ஓ காமாஶி! தஷ்னது எதிரியாகிய பரமசிவனது மார்பில் இருகத் தழுவும் ஸமயத்தில் நெருக்கத்தினால் கொங்கைகளில் நீண்டு தொங்கும் முத்துமாலை அறுத்து பெருகும் பொழுது, எந்தப் புன்னகை அதிக ஒளியைக்கொண்டு கட்டினால் அந்த முத்துமாலையின் நிலையைச் சேர்த்து வைக்கின்றதோ, அந்தப் பரிசுத்தம் வாய்ந்த புன்னகையின் கிரணக் கூட்டம் இந்த எனது உள்ளத்தில் விளங்க வேண்டும்.

सा मे खेलु कामकोटि हृदये स्वच्छा ஸா மே கேலது காம கோடி ஹ்ருதயே ஸ்வச்சா-என்று பாடாந்தரம். காமகோடி-காமகோடியே! சக்கிர ரூபினியாகிய காமாஶியே! ஸா-அந்த, ஸ்வச்சா - வெளுப்பான, ஸ்மிதாம்சுச்சடா - புன்சிரிப்பின் ஸமுஹமானது, மே ஹ்ருதயே-எனது மனதில், கேலது-விளையாட்டு. ஸாந்தர ஸ்மிதாம்சுச்சடா-என்றும் பாடம்; நெருங்கிய நகையின் கூட்டம்-என்பது பொருள்.

मन्दारे तव मन्यरसितस्वो (चां)मात्सर्यमालोक्यते
 कामाक्षि स्मरशासने च नियतं रागोदयो लक्ष्यते ।
 चान्द्रीषु युतिमञ्जरीषु च महान्द्रेषाङ्कुरो दृश्यते
 शुद्धानां कथमीदृशी गिरिसुतेऽशुद्धा दशा कथ्यताम् ॥४४॥

மந்தாரே தவ மந்தர-ஸ்மித ரூசோ(சாம்) மாத்ஸர்ய
 [மாவோக்யதே
 காமாஶி! ஸ்மர-சாஸநே ச நியதம் ராகோதயோ லக்ஷயதே |
 சாந்த்ரீஷு-த்யுதி-மஞ்ஜரீஷு ச மஹான் த்வேஷாங்குரோ
 [த்ருச்யதே
 சுத்தாநாம் கதமீத்ருசீ கிரிஸுதே:சுத்தா தசா கத்யதாம் || 44)

கிரிஸுதே
 காமாஶி!

தவ

மத் தஸ்மிதர ச :

மந்தாரே

மாத்ஸர்யம்

ஆலோக்யதே

பர்வத ராஜபுத்திரியான
 காமாஶியே!

உனது

அழகிய புன்சிரிப்பின்காந்திக்கு

மந்தார புஷ்பத்தினிடம்

பொறுமையானது

} இயுக்கிறதாகக் காணப்படு
 கிறது

ஸ்மர சாஸநே ச

} மன்மதனை எரித்த பரமசிவ
னிடைத்தில்

நியதம்

எப்போதும்

ராகோதய:

பிரீதியின் தோற்றமானது

லக்ஷ்யதே

காணப்படுகிறது

சாந்திரீஷு

சந்திரனுடைய தான

த்யுதி-மஞ்சரீஷு--ச

} காந்திஸ முஹங்களிலோ
வென்றால்

மஹான்

பெருத்த

த்வேஷாவ்ரூ:

பகையின் முனையும்

த்ருச்யதே

காணப்படுகிறது

சுத்தாநாம்

பரிசுத்தியுள்ளவர்களுக்கு

ஈத்ருசீ

இப்பேர்ப்பட்ட

அசுத்தா தசா

சுத்தமில்லாத நிலைமையானது

கதம்

எப்படி (யுண்டாயிற்றோ)

கத்யதாம்

சொல்லப்பட்டும்

சுத்தாநாம்—வெண்மையாய் இருப்பவர்களுக்கு, கனக்க
மற்றவர்களுக்கு.

அசுத்தா தசா—மாத்தஸர்யம், ராகம், த்வேஷம் என்கிற
நிலைகள் அசுத்தமானவை.

காமாஹி, உனது புன்சிரிப்பின் ஒளிகளுக்கு மந்தார
மலர்களில் பொருமை காணப்படுகிறது. மதனை அடக்கிய
பரமசிவனிடம் மாறாத ஆசையின் தோற்றமும் புலப்படுகிறது.
புக்கொத்துக்கு ஒப்பான சந்திரகிரணங்களில் பெரும் பகை
யின் முனையும் தோற்றுகிறது. மலைமகனே! மாசற்ற உனது
பூன்முழுவலின் ஒளிகளுக்கு இம்மாதிரியான மாசுள்ள நிலை
எப்படி வந்ததென்பதைக் கூற வேண்டும். ராகத்வேஷமாத்
ஸர்யங்கள் தியோரின் குணங்கள், அவை சுத்தமானவருக்கு
வரக்காரணம் என்ன? என்று யுகேட்கிரூர் கவி. மந்தாரம்,
நிலா இவைகளைக்காட்டிலும் மேலான வெருப்பாயிருக்கிறது
புன்னகையென்பது கருத்து.

பியூஷ் ஸ்ரூ பியதே சூரஜநேர்ஹாம்புஹிர்மய்யதே

மாஹேசுஷ ஜடாக்ஷாபநிஹைர்மந்நாஹினி நஹதே ।

சீதாங்கு: பரிமூயதே ச தமஸா தஸாநேதாஹி

காமாஹி சிதமஜ்ஜரி தவ வசுவேர்ஹாம்புஹிர்மய்யதே ॥ 84 ॥

பியூஷம் கலு பியதே ஸுரஜதை: துக்தாம்புதிர் மத்யதே
 மாஹேசைச்ச ஜடா-கலாப-நிகடை: மந்தாகிரீ நஹ்யதே |
 சீதாங்க: பரியூயதே ச தமஸா தஸ்மாதநேதாத்ருசீ
 காமாக்ஷிஸ்யிதமஞ்ஜரீ தவ வசோ வைதக்த்ய முல்லங்கதே||45

காமாக்ஷி!	காமாக்ஷியே!
ஸுரஜதை:	தேவர்களால்
பியூஷம்கலு	அமிர்தமானது
பியதே	பானம் செய்யப்படுகிறது
துக்தாம்புதி:	பால் ஸமுத்ரமானது
மத்யதே	கடையப்படுகிறது.
மந்தாகிரீ	கங்கையானது
மாஹேசை:	பரமசிவனுடையதான
ஜடா-கலாப-நிகடை:	சடைகளென்ற விலங்குகளால்
நஹ்யதே	கட்டப்படுகிறது.
சீதாங்க:	சந்திரனும்
தமஸா	இருட்டினால்
பரியூயதே	அவமதிக்கப்படுகிறான்.
தஸ்மாத்	ஆதலால்
அநேதாத்ருசீ	அப்படியில்லாததான
இயம்	இந்த
தவ	உனது
ஸ்யிதமஞ்ஜரீ	புன்சிரிப்போவென்றால்
வசோவைதக்த்யம்.	வாக்கின் ஸாமார்த்தியத்தை
உல்லங்கதே	தாண்டி நிற்கிறது.

தமஸ் என்பதற்கு இருள், ராகு என்று பொருள்.

காமாக்ஷி, தேவர்களால் அமுதம் பருகப்படுகின்றது. பாற்கடல் கடையப்படுகின்றது. மாஹேசுவரனுடைய சடைக் கட்டடமாகிற விலங்குகளால் கங்கையும் கட்டப்படுகின்றது. ராகுவால் சந்திரனும் அவமதிக்கப்படுகிறான். ஆகவே இவ் வித மித்தன்பங்கள் இல்லாத உனது புன்சிரிப்புக்கொத்து வார்த்தையின் சிறப்பையும் கடந்திருக்கிறது.

தேனி, உனது புன்சிரிப்புக்கு ஸமமாகச் சொல்லப்படும் அமுதம் முதலியவைகளுக்கு ஏதாவது துன்பமிருந்து கொண்டேயிருக்கிறது; உன் முறவலோ யாதொரு துன்பமு மின்றி விளங்குகிறது. ஆதலால் அதன் மஹிமை வாக்கினால் சொல்ல முடியாமலிருக்கிறது.

आशङ्के तव मन्दहासलहरीमन्यादृशी चन्द्रिका-
मेकाग्रेशकुदुम्बिनि प्रतिपदं यस्याः प्रभासंगमे ।
बधोजाम्बुरुहे न ते रह(च)यतः काञ्चिदृशां कौड्मली-
मास्याम्भोरुहमम्ब किं च शनकैरालम्बते फुल्लताम् ॥४६॥

ஆசங்கே தவ மந்தஹாஸ-லஹரீ மந்யாத்ருசீம் சந்த்ரிகாம்
ஏகாம்ரேச-குடும்பினி! ப்ரதிபதம் யஸ்யா: ப்ரபா-ஸங்கமே!
வகேஷாஜாம்புருஹே ந தே ரஹ(ச)யத: காஞ்சித் தசாம்
கௌட்மலீம் |

ஆஸ்யாம்போருஹமம்ப! கிஞ்ச சநகைராலம்பதே
[புல்லதாம்] (46)

ஏகாம்ரேச-குடும்பினி!	}	ஏகாம்பரநாதனுக்குப் பத்னி
அம்ப!		யான
தவ		தாயான காமாகழியே
மந்தஹாஸ-லஹரீம்		உன்னுடைய
ப்ரதிபதம்		புன்சிரிப்பின் பெருக்கை
அந்யாத்ருசீம்		அடிக்கடி
சந்த்ரிகாம்		தனிப்பட்ட
ஆசங்கே		நிலாவாக
யஸ்யா:		நினைக்கிறேன்.
ப்ரபா-ஸங்கமே		எந்த மந்தஹாஸத்தினுடைய
தே		காந்தியின் சேர்க்கையில்
வகேஷாஜ-அம்புருஹே		உனது
கௌட்மலீம் காஞ்சித்	}	ஸ்தனங்களாகிற இரு தாம
தசாம்		ரைப்பூக்கள்
நரஹயத:	}	மொட்டாக இருக்கும் ஒரு
கிஞ்ச		அநிர்வசநீயமான நிலைமையை
தே		விடுகிறதில்லை.
ஆஸ்ய-அம்போருஹம்		மேலும்
சநகை:		உனது
புல்லதாம்		முகமெனும் தாமரையும்
ஆலம்பதே		பெள்ள பெள்ள
		மலருவதை
		அடைகின்றதோ.

20-வது சலோகத்தில், இந்தப் புன்சிரிப்பான சந்திரிகை
அல்லும் பகலும் அதிகமான காந்தியை அடைந்திருக்கிறது

என்றும், கோவைக் கவி போன்ற உதடுகள் என்கிற சூரிய
குளி பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கையிலும் கிலாசத்தைப்
பெற்றிருக்கிறது என்றும் வர்ணித்திருப்பது இங்கே கவனிக்
கத்தக்கது.

ஏகாம்பா நாதரின் மனைவியே! உனது புன்னகைப்
பெருக்கைத் தனிமை வாய்ந்த (ஒப்பற்ற) வெண்ணிலவு
என்ற அடிக்கடி நான் நினைக்கிறேன். ஏனெனில், இதன்
குளி அடிக்கடி கலந்தவுடன் கொங்கைகளாகிற தாமரைகள்
மொட்டாக இருக்கும் நிலையை விடாதிருக்கின்றன. தாயே,
முகமெனும் தாமரையும் மெதுவாக மலர்ச்சியை அடைகிறது.

‘ஸ்தநகுட்மனம்’—என்று ஸ்தனங்களை மொட்டாக வர்
ணிப்பது கவிகளின் வழக்கம். தேவியின் சிரிப்பாகிய அதிசய
மான சந்திரிகையானது ஸ்தனங்களாகிற தாமரைகளை
மொட்டாயிருப்பதை விடச் செய்வதில்லை; ஆனால் திருமுக
மண்டலமாகிற தாமரையையோ மலரச் செய்கிறது. இது
என்ன ஆச்சரியம் என்று கவி கூறுகிறார்.

“ஓ தே ரசயத:” என்று ஒரு பாடம். அப்போது, இப்
புன்சிரிப்பாகிய சந்திரிகை ஸ்தனங்களாகிய தாமரைகளை
மொட்டாசுர்ப்படி செய்வதில்லை. அதாவது, சந்திரிகை உண்
டானவுடன் மலர்ந்த தாமரை முடி சோபையை யிழந்துவிடும்.
இப்புன்முறவலானது ஸ்தனங்களுக்குப் புதிய சோபையை
உண்டுபண்ணுகிறதேயொழிய, சோபையை மங்கச் செய்வ
தில்லை என்பது பொருள்.

आस्तीर्णाधरकान्तिपल्लवचये पातं मुहुर्जम्बुषी
कामद्रोहिणि मांसलस्मरशरज्वालावलिं व्यञ्जती ।
निन्दन्ती घनसारहारवलयज्योत्स्नामृणालानि ते
कामाक्षि सितचातुरी विरहिणीरीतिं जगाहेतराम् ॥४७॥

ஆஸ்தீர்ணாதர-காந்தி-பல்லவ-சயே பாதம் முஹூர் ஜக்முஷீ
காமத்ரோஹிணி மாம்ஸல-ஸ்மர-சர-ஜ்வாலாவலிம் வ்யஞ்ஜதீ ।
நிந்தந்தீ கநஸார-ஹார-வலய-ஜ்யோத்ஸ்நா-ம்ருணாளாநிதே
காமாக்ஷி ஸ்மித-சாதுரீ விரஹிணீ.ரீதிம் ஜகாஹேதராம் ॥ (47)

காமாக்ஷி!

காமாக்ஷியே!

ஆஸ்தீர்ண-அதர-காந்தி-
பல்லவ-சயே

} பரவிரிற்சிற கீழ்உதட்டின் காக்
தியாகிய தளிர்க்கூட்டத்தில்

முஹூ:

பாதம் ஜக்முஜீ

காம-த்ரோஹிணி

மாம்ஸல-ஸ்மர சர-ஜ்வாலா }
-ஆவஸிர்.

வ்யஞ்ஜதீ

கஸார-ஹார-வலய

ஜ்யோத்ஸா-ம்ருணாரி }

நிந்தந்தீ

தே

ஸ்மித-சாதூர்

விரஹிணீ-ரீதிம் }

ஜகாஹேதாராம்

அடிக்கடி

விழுந்து எழுந்திருப்பதாயும்

பரமசிவன் விஷயத்தில்

அதிகமான மன்மத பாணத் }
தின் ஜ்வாலைகளின் வரி
சையை

வெளிப்படுத்துகிறதாயும்

கற்பூரத்தையும், முத்துமாலை }
யையும், நிலாவையும்
தாமரைத் தண்டையும்

இகழ்கிறதாயுமிருக்கிற

உனது

புன்சிரிப்பின் சாதூர்யமானது

விரஹமடைந்த ஸ்திரீயின் நிலை }
மையை

அதிகமாய் அடைந்திருக்கிறது.

परां गहते - பராம்காஹதே - என்றும் பாடம். பொருளில் மாறுதலில்லை.

कन्दलु सारार - கந்தனத் ஸ்மரசர - என்றும் பாடம். கந்தனத்-கொழுந்துவிடும் மன்மதபாணத்தின் என்பது பொருள்.

காமாக்ஷி, கீழ் உதட்டின் ஒளிபெணும் விரித்த தளிர் படுக்கையில் அடிக்கடி விழுகின்றதும், மன்மதத் துரோகியாகிய பரமசிவனிடம் கொழுந்துவிடும் மதன பாணங்களின் சுடர்த்தொகுதிகளை வெளிக்காட்டுகின்றதும், பச்சைக்கர்ப்பூரம், முத்துமலை, நிலவு, தாமரைக்கிழங்கு இவைகளை இகழ்கின்றதுமான உனது புன்சிரிப்பின் திறமையானது கணவனைப் பிரிந்து தவிக்கும் தலைவியின் நிலையை நன்றாய் அடைந்து விட்டது.

பாதாரவிந்த சதகம் 53-வது சுலோகத்தில் தேவியினுடைய திருவடிகள் விரஹிணியான பாட்டைசாரியின் பத்தினியோடு ஒற்றுமையை அடைந்ததாய் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அது இவ்விடத்தில் கருதத்தக்கது.

கணவனைவிட்டுப் பிரிதவிக்கும் தலைவி தளிர்மயமான படுக்கையில் விழுந்து புரளுவாள்; கணவன் விஷயமான மன்மத

நாபத்தின் ஜ்வாலைகளை வெளியிடுவான். குளிர்ச்சியுள்ள பச்சைக்கார்ப்பூரம், முத்துமாலை முதலியவைகளால் தனது மன்மத நாபம் ஆரூததால் அதை வெருப்பான். அதுபோல் தனது மந்தஸ்மிதமானது விரலினியின் தசையை அடைந் திருக்கிறது என்கிறார் கவி. தளிர்போன்ற கீழ் உதட்டில் மந்தஸ்மிதம் தவிழ்கிறதை, தளிர்மயமான படுக்கையில் புரளு வதாகச் சொல்லுகிறார் கவி. மந்தஸ்மிதம் கதிர்விட்டு வைனி யருவதை பரமசிவனிடம் கொழுந்துவிடும் மன்மத பாணங் களின் ஜ்வாலைகள் என்கிறார். பச்சைக்கார்ப்பூரம், முத்துமாலை முதலியவைகளை மந்தஸ்மிதம் தனது கார்தியால் நிந்திக்கிறது. அதாவது அவைகளைக்காட்டிலும் மேலான வெண்மை நிறம் பெற்றிருக்கிறது. இதைப்பற்றி தாமரைத்தண்டு முதலியவை களை மந்தஸ்மிதம் இகழ்கின்றது என்றார்.

सूर्यालोकविधौ विकासमधिकं यान्ती हरन्ती तमः-

संदोहं नमतां निजस्मरणतो दोषाफरद्वेषिणी ।

निर्यान्ती वदनारविन्दकुहरानिर्घूतजाड्या नृणां

श्रीकामाक्षि तव स्मितद्युतिमयी चित्रीयते चन्द्रिका ॥४८॥

ஸூர்யாலோகவிதௌ விகாஸமதிகம் யாந்தீ ஹரந்தீ தம-
ஸந்தோஹம் நமதாம் நிஜஸ்மரணத: தோஷாகர-த்வேஷிணீ !
நிர்யாந்தீ வதநாரவிந்த-குஹராத் நிர்த்தூத-ஜாட்யா ந்ருணாம்
நீ காமாக்ஷி! தவ ஸ்மித-த்யுதிமயீ சித்ரீயதே சந்த்ரிகா । (48)

காமாக்ஷி!

தவ

ஸ்மித-த்யுதிமயீ

சந்த்ரிகா

ஸூர்ய-ஆலோக-விதௌ

ஸூரி-ஆலோகவிதௌ

அதிகம் விகாஸம் யாந்தீ

நிஜ-ஸ்மரணத:

நமதாம்

தமஸ்ஸந்தோஹம்

ஹரந்தீ

காமாக்ஷியே

உனது

புன்சிரிப்பு கார்தியாகிற

நிலாவானது

ஸூர்யனைக் காணும்பொழுது

வித்வான்களைக் காணும்போது)

} அதிகமான கார்தியை அடை
கிறதாயும்

} தன்னை நினைத்தமாத்நிரத்தி
லேயே

நமஸ்கரிப்பவர்களுக்கு

அஞ்ஞானக் கூட்டத்தை

போக்கடிக்கிறதாயும்

தோஷ்கா-த்வேஷிணி	} சந்திரனை இகழ்கிறதாயும் முகமென்கிற தாமரைப்பூவின் மத்தியிலிருந்து
வதந-அரவிந்த-குஹராத்	
நிர்யாந்தீ	} வெளியாகிறதாயும் ஐனங்களுடைய ஐடத்தன்மையைப் போக்குகிற தாயுமிருந்து
ந்ருணம்	
நிர்த்தூத-ஐரட்யா	
சீதிரீயதே	} விசித்திரமாயிருக்கிறது.

ஸூரியாலோக என்பதை ஸூரி + ஆலோக என்றும், ஸூரிய + ஆலோக என்றும் பிரித்து, முன்னதற்கு வித்வான்களின் காட்சி என்றும், பின்னதற்கு சூரியனுடைய வெளிச்சமென்றும் பொருள் கொள்ளவேண்டும். சூரியனுக்கு வெளிச்சம் கொடுப்பதும், வித்வான்களுக்கு வினக்கம் தருவதும் அம்பாளுடைய திருவருளே. தமஸ் என்பதற்கு அஞ்ஞானம் என்றும், இருள் என்றும் பொருள். தோஷாகாரன் என்பதற்கு இரவை உண்டுபண்ணுகிறவனான சந்திரன் என்றும், தோஷத்தக்கு இருப்பிடமான தஷ்டன் என்றும் பொருள்.

காமாஷி, சூரியனைக்காணுகையில் (அறிஞர்களைக்காணும் போது) அதிக மலர்ச்சியையடைகின்றதும், வணங்குவோரின் இருள் கூட்டத்தைத் (அஞ்ஞானத்திரளை) தன்னை நினைப்பதால் அகற்றுகின்றதும், சந்திரனைப் பகைக்கின்றதும் (குற்றமுள்ளோரைப் பகைக்கின்றதும்) முகத் தாமரையிலிருந்து வெளிவருகின்றதும், மனிதர்களின் குளிர்ச்சியை (அறிவீனத்தை)ப் போக்குகின்றதமான உனது சிரிப்பின் ஒளியாகிய நிலவு வியப்பையளிக்கின்றது.

சந்திரிகை, ஸூரியைக்கண்டால் மங்கிவிடும். சந்திரனைப் பகைக்காது; நினைத்த மாதரத்தில் இருளைப்போக்காது; தாமரையின் நடுவிலிருந்து வெளிவராது; குளிர்ச்சியையுண்டு பண்ணும். காமாஷியே! உனது புன்சிரிப்பின் ஒளியாகிய நிலவு இவற்றுக்கு மாறுதலாக இருக்கிறது என்று சப்தச் சேஷத்தைக்கொண்டு கூறுகிறார் கவி.

कुण्डीकुर्युरमी कुबोधघटनामस्मनोमाथिनी

श्रीकामाक्षि शिवंकरास्तव शिवे श्रीमन्दहासाङ्कुराः ।

ये तन्वन्ती निरन्तरं तरुणिमस्तम्बेरमग्रामणी-

कुम्भद्वन्द्वविडम्बिनि स्तनतटे मुक्ताकुथाङ्ग्वरम् ॥ ४९ ॥

ண்டிருய்யுரீ குபாத-கடநாம் அஸ்மந்மநோ-மாதிநீம்
 காமாக்ஷி! சிவம் கரா: தவ சிவே! ஸ்ரீமந்தஹாஸாங்குரா: |
 ப தந்வந்தி நிரந்தரம் தருணிம-ஸ்தம்பேரம-க்ராமணி-
 ம்ப-த்வந்த-விடம்பிநி ஸ்தநதடே முக்தா-குதாடம்பரம் (49)

வே!

காமாக்ஷி!

ய

நந்தரம்

ருணிம-ஸ்தம்பேரம-க்ரா
 மணி-கும்ப-த்வந்த-விடம்
 பிநி

தநதடே

முக்தா-குதா-ஆடம்பரம்

ந்வந்தி

த

யுரீ

வக்கரா:

வ

ஸ்ரீமந்தஹாஸ-அங்குரா:

அஸ்மந்-மநோ-மாதிநீம்

குபாத-கடநாம்

ண்டிருய்யு:

மங்களமூர்த்தியாகிய

காமாக்ஷியே

எந்தப் புன்சிரிப்புகளானவை

எப்போதும்

யெளவனமாகிற யானை ச்ரேஷ்

டத்தின் இரண்டு கும்பம்

களைப்போன்ற

ஸ்தன பிரதேசத்தில்

முத்துக்களால் செய்யப்பட்ட

அம்பாரி விரிப்பின் நிலை

மையை

செய்கின்றனவோ,

அப்படிப்பட்ட

இந்த

மங்களகரங்களான

உன்னுடைய

புன்சிரிப்புக் கொழுந்துகள்

எமது மனதைக் கெடுக்கிற

அஞ்ஞானத்தின் ஸம்பந்தத்தை

நாசம் செய்யட்டும்.

சிவனது நாயகியாகிய காமாக்ஷி! எவை யெளவனமெனும்
 றந்த கஜராஜனது மத்தகமிரண்டையுமொத்த ஸ்தனங்களில்
 முத்துக் கோர்த்த விரிப்பின் அழகை எப்பொழுதும் உண்டு
 ண்ணுகின்றனவோ; அந்த மங்களங்களேவினேவிக்கும் உனது
 இந்தச் சிறந்த புன்னகையின் அங்குரங்கள் எமது மனதை
 நாட்டுக் கெட்ட அறிவின் தொடர்பைக் குலைக்கவேண்டும்.

தேவியை வழிபடுபவர்க்கு அஞ்ஞானம் முதலிய விக்னங்
 ள் ஊழ்வகையால் உளவாயினும், அவை திருவருளால் நாச
 மற்று அவர்களைத் தடை செயற்பாலனவாகா என்பதாம்.

प्रेहन्तः शरदम्बुदा इव शनैः प्रेमामिलैः प्रेरिता
मज्जन्तो मदनारिकण्डसुषमासिन्धौ मुहुर्मन्थरम् (राः) ।
श्रीकामाक्षि तव सितांशुनिकराः श्यामायमानश्रियो
नीलाम्बोधरनैपुणीं तत इतो निर्निद्रयन्त्यञ्जसा ॥ ५० ॥

ப்ரேங்கந்த: சரதம்புதா இவ சரை: ப்ரேமா நிகை: ப்ரேரிதா:
மஜ்ஜந்தோ மதநாரி-கண்ட-ஸுஷமா-ஸிந்தௌ முஹு:
மந்தரம் (ரா:) |
ஸ்ரீ காமாக்ஷி! தவ ஸ்யமிதாம்ச-நிகரா: ச்யாமாயமாந-சீரிய
நீலாம்போதர-நைபுணீம் தத இதோ நிர்நித்ரயந்
த்யஞ்ஜஸா ॥ (50)

ஸ்ரீ காமாக்ஷி!

சரத்-அம்புதா: இவ

ப்ரேங்கந்த:

தவ

ஸ்யமித-அம்ச-நிகரா:

சரை:

ப்ரேம-அநிகை:

ப்ரேரிதா:

முஹு:

மதந-அரி-கண்ட-ஸுஷமா:
வரிந்தௌ

மந்தரம்

மஜ்ஜந்த:

ச்யாமாயமாந-சீரிய:

அஞ்ஜஸா

தத: இத:

நீல-அம்போதர-நைபுணீம்

நிர்நித்ரயந்தி

ஸ்ரீ காமாக்ஷியே!

சரத்காலத்திய மேகம் போல்

விளங்குகிற

உனது

} புன்சிரிப்புக் காந்தியின் படலங்
கன்

மெள்ள

அன்பெனும் காற்றினால்

தள்ளப்பட்டவைகளாய்

அடிக்கடி

} மன்மத சத்தருவான சிவ
னுடைய கழுத்தின் காந்தி
யாகிற ஸமுத்திரத்தில்

மெதுவாக

முழுவினவைகளாய்க்கொண்டு

கருத்த நிறமுள்ளவைகளாகி

உடனே

அங்குமிங்கும்

} நீருண்ட கருத்த மேகத்தின்
கொளவத்தை

விளங்கச்செய்கின்றன.

ஸ்ரீ காமாக்ஷி! உனது புன்சிரிப்பின் கிரணக் கூட்டங்கள்,
சரத்காலத்திய மேகங்களைப்போல் அன்பெனும் காற்றுக்
களால் தள்ளப்பட்டு மெதுவாக நகர்ந்து சென்று, மன்மதன்

கைவரான பாமசிவனின் கழுத்தழகு என்னும் கடலில் அடிக்கடி மெதுவாக மூழ்கிக் கருத்தநிறத்தை யடைந்து கார்மேகங்களின் திறனைத் தாமதமின்றி இங்குமங்கும் வெளிப்படுத்துன்றன.

கீழே 22-வது சுலோகத்தில் மந்தஸ்யிதத்தை ஸஞ்சரித் தக்கொண்டிருக்கிற சரத்கால மேகத்தினுடைய துணக்குளின் சோபையையுடையதாய் வர்ணித்திருப்பது இங்கே சிந்திக்கத்தகுந்தது.

व्यापारं चतुराननैकविहृतौ व्याकुर्वती कुर्वती
 रुद्राक्षग्रहणं करेण सततं वागूर्मीकल्लोलिता ।
 उत्फुल्लं घवलारविन्दमधरीकृत्य स्फुरन्ती सदा
 श्रीकामाक्षि सरस्वती विजयते त्वन्मन्दहासप्रभा ॥५१॥

யாபாரம் சதுராநநைக-விஹ்ருதௌ வ்யாகூர்வதீ குர்வதீ
 ருத்ராக்ஷ-க்ரஹணம் கரேண ஸததம் வாசூர்மி-கல்லோலிதா ।
 உத்புல்லம் தவளாரவிந்த மதார்க்ருத்ய ஸ்புரந்தீ ஸதா
 ஶ்ரீ காமாக்ஷி! ஸ்ரஸ்வதீ விஜயதே த்வந்மந்தஹாஸ-ப்ரபா ॥ 51 ॥

ஶ்ரீ காமாக்ஷி!

தூர-ஆக்ஷ-ஏக-விஹ்ருதௌ

யாபாரம்

யாகூர்வதீ

ரேண

ருத்ராக்ஷ-க்ரஹணம் குர்வதீ

ஸததம்

வாக்-ஊர்மி-கல்லோலிதா

ஸதா

உத்புல்லம்

வள-அரவிந்தம்

ஶ்ரீ காமாக்ஷியே!

பிரம்மதேவனொருவனிடத்திலேயே விளையாட்டில் (அழகிய முகமொன்றில் விளையாடுவதில்)

தனது கார்யத்தை

காட்டுகிறதாயும்

கையினால்

ருத்ராக்ஷத்தை வைத்துக் கொண்டிருப்பதாயும் (சிவனுடைய இந்திரியங்களை வசப்படுத்துகிறதாயும்)

எப்போதும்

வாக் என்னும் அலையால் அலைக்கப்பட்டதாயும்

எப்போதும்

நன்கு மலர்ந்ததான

வெண்டாமரைப் பூவை

அதரிக்குத்ய	} தாழ்த்தியாகச்செய்துகொண்டு (ஆஸனமாக்கிக்கொண்டு)
ஸ்புரந்தி	
த்வந்-மந்தஹாஸ-ப்ரபா	விளங்குகிற
ஸரஸ்வதி	உன் புன்சிரிப்புக்காந்தியானது
விஜயதே	ஸரஸ்வதியாக
	விளங்குகிறது.

रुद्राक्षमहणं महेशि-ருத்ராக்ஷக்ரஹணம் மஹேசு; என்றும்
सरस्वतीव जयति — ஸரஸ்வதிவ ஜயதி என்றும் பாடம்.

ஸ்ரீ காமாக்ஷி! பிரமன் ஒருவனிடமே களியாடுகின்றதும் (அழகிய முகத்திலேயே உலாவுகின்றதும்) ருத்ராக்ஷத்தைக் கையில் கொண்டும் (சிவனது கண்களைக் கவருகின்றதும்) எப்பொழுதும் சொற்களின் அலைகளோடு கூடியதும், மலர்ந்த வெண்தாமரையை ஆஸனமாகக்கொண்டும் (வெண்தாமரையைப் புறக்கணித்துக்கொண்டும்) எப்பொழுதும் விளங்கும் உனது புன்சிரிப்பொளி கலைமகனாக விளங்குகின்றது.

சதுர ஆக்ஷ - அழகிய முகம் என்றும், சதுர் ஆக்ஷ - நான்கு முகத்தைபுடைய என்றும், ருத்ராக்ஷ - ருத்ராக்ஷ மாலை, ருத்ரா-அக்ஷ - ருத்திரனுடைய புலன் என்றும் பொருள் கொள்ளல் வேண்டும். இவ்வாறு பொருள்கொண்டு இந்த சுலோகத்தில் அமைந்திருக்கும் சிலேடை அலங்காரத்தை உணர்க.

மஹேசு—என்ற பாடத்தில் மஹேசனின் மனைவியாகிய காமாக்ஷியே என்பது பொருள். ஸரஸ்வதிவ-ஜயதி—என்ற பாடத்தில் ஸரஸ்வதிபோல் விளங்குகிறது என்பது பொருள்.

कर्पूरवृत्तितस्करेण महसा कल्माषयत्याननं

श्रीकामाक्षि शिवप्रिये पतिरिव श्रीमन्दहासोऽपि ते ।

आलिङ्ग्यतिपीवरां स्नतटीं विम्बाधरं चुम्बति

प्रौढं रागभरं व्यनक्ति मनसो धैर्यं घृणीतेतराम् ॥ ५२ ॥

கர்ப்பூர-த்யுதி-தஸ்கரேண மஹஸா கல்மாஷயத்த்யானநம்
ஸ்ரீகாமாக்ஷி! சிவப்ரியே! பதிரிவ ஸ்ரீமந்தஹாஸோ஽பி தே ।
ஆலிங்கத்யதிபீவராம் ஸ்தந-தடம் பிம்பாதரம் சும்பதி
ப்ரௌடம் ராக-பரம் வ்யநக்தி மநஸோ தைர்யம்

குந்தே தராம் ॥ (52)

சிவப்ரியே

ஸ்ரீ காமாஶ்ய!

தே

ஸ்ரீ மந்தஹாண: அபி

பதி: இவ

கர்ப்பூர-த்யுதி-தஸ்கரோண

மஹஸா

ஆநநம்

கல்மாஷ்யதி

அதிபீவராம்

ஸ்தநதமம்

ஆலிங்கதி

பிர்பரதராம்

சும்பதி

ப்ரௌடம்

ராகபரம்

வ்யநக்தி

மனஸ:

தைர்யம்

துநீதேதராம்

சிவபத்ரியான

காமாஶ்யே!

உனது

புன்சிரிப்பும்

உன் பர்த்தாவைப்போலவே

கர்ப்பூரக்காந்தியைக் கவர்கிற

ஒளியினால்

முகத்தை

} விசித்ர நிறமுள்ளதாகச் செய்கிறது.

மிகவும் பெருந்த

ஸ்தனப்பிரதேசத்தை

} ஆலிங்கனம் பண்ணிக்கொள்ளுகிறது

} கோவைப்பழம் போன்ற

உதட்டை

முத்தமிடுகிறது

முதிர்ந்த

அதிக ஆசையை

வெளியிடுகிறது.

மனதினுடைய

தைர்யத்தை

மிகவும் உலுக்கிக்குலைக்கிறது.

श्रीकाशीपुरनायिके पति:-ஸ்ரீ காஞ்சிபுரநாயிகே பதி:- என்றும் பாடம்

சிவனது காதலியாகிய ஸ்ரீ காமாஶ்ய! உனது நாயகனைப் போல் உனது அழகிய புன்சிரிப்பும் கற்பூரத்தின் ஒளியைக் கவரும் தனது ஒளியால் முகத்தைக் கொஞ்சம் வெளிர்நிற முள்ளதாக்குகிறது. மிகப் பெருந்த கொங்கைகளை யணைத்துக் கொள்கிறது. கோவைக்கனிபோன்ற இதழை முத்தமிடுகிறது. ஆழ்ந்த உவகைப் பெருக்கை வெறுயிடுகிறது. மனதின் திடத்தையும் உலுக்கிக்கொலைக்கின்றது.

புன்சிரிப்பை காமாஶ்யியின் பதிக்கு ஒப்பிட்டு இரண்டின் செயல்களையும் ஒத்துக் காண்பித்திருப்பது அதிசயிக்கத்தகுந்தது. நாயகன் எத்திறம் நாயகி அத்திறம் என்னும் உலக மொழியின் உண்மையையும் இதில் காண்க.

वैश्वेन च विश्वतापहरणक्रीडापटीयस्तया
 पण्डित्येन पचेलिमेन जगतां नेत्रोत्सवोत्पादने ।
 कामाक्षि सितकन्दलैस्त्व तुलामारोदुसुयोगिनी
 ज्योत्नासौ जलराशिपोषणतया दूष्यां प्रपन्ना दशाम् ॥

வைசத்யேந ச விச்வ-தாப-ஹரண-கரீடா-படையஸ்தயா
 பாண்டித்யேந பசேளிமேந ஜகதாம் நேத்ரோத்ஸவோத்
 பாதநே ।

காமாக்ஷி! ஸ்மித-கந்தகோஸ்தவ துலாமாரோடுமுத்யோகிரீ
 ஜ்யோத்ஸநாஸௌ ஜலராசி-போஷணதயா தூஷ்யாம்
 ப்ரபந்நா தசாம் ॥ (53)

காமாக்ஷி!

வைசத்யேந ச

விச்வ-தாப-ஹரண-கரீடா
 படையஸ்தயா

ஜகதாம்

நேத்ர-உத்ஸவ-உத்பாதநே

பசேளிமேந பாண்டித்யேந

தவ

ஸ்மித கந்தகை:

துலாம்

ஆரோடும் உத்யோகிரீ

அஸௌ ஜ்யோத்ஸகா

ஜலராசி போஷணதயா

தூஷ்யாம்

தசாம்

ப்ரபந்நா

காமாக்ஷியே!

வெளுமையினாலும்

உலகத்தின் தாபத்தை நீக்கும்
 கேளியில் ஸாமார்த்தியத்
 தினாலும்

ஜகத்திற்கும்

நேத்திரானந்தத்தை உண்டு
 பண்ணும் விஷயத்தில்

பழுத்ததான ஸாமார்த்தியத்
 தினாலும்

உனது

புன்சிரிப்புக்களோடு

ஸமதையை

அடைவதற்கு முயற்சி செய்கிற

அந்த நிலாவானது

ஜலராசியென்கிற ஜடராசியைப்
 பொங்கும்படி செய்வதாலே

இழிவான

நிலைமையை

அடைந்து விட்டது.

காமாக்ஷி! வெண்ணமயாலும் உலகின் தாபத்தையகற்றும்
 விளையாட்டில் கைதேர்ந்திருப்பதாலும், உலகத்தார் கண்
 களுக்கு இன்பந்தருவதில் பக்குவமான திறமையாலும், உனது
 புன்னகையின் ஒற்றுமையைப் பெற முயலும் இந்த வெண்

ணிலவு அறிவிலிகளின் கூட்டத்தை வளர்ப்பதால் (ஸமுத்திரத் தைப் பொங்கி எழச் செய்வதால்) இகழத்தக்க நிலையை அடைந்துவிட்டது.

வைசத்யம் - வெண்மை, சுத்தம்; விச்வதாபஹரணம் - உலகங்களினுடைய உஷ்ணத்தை நீக்குதல்; ஜலராசிபோஷணம் - ஸமுத்திரம் பொங்கும்படி செய்தல்; ஜடராசிபோஷணம்-ஜடர்களின் ராசியைப்போஷிக்கும்படி செய்தல், அல்லது ஜலராசியான ஸமுத்திரத்திலிருந்து விருத்தியடைதல். ஒன்றிடைபிட்ட மேல் சுலோகத்தில் உள்ளதுபோல் இதிலும் அமைந்துள்ள சிலேடையைக் காண்க.

लावप्याम्बुजिनीमृणालवलयैः शृङ्गार(गन्ध)गर्जद्विप-

ग्रामप्यः श्रुतिचामरैस्तरुणिमस्वाराज्यबीजाङ्कुरैः ।

आनन्दामृतसिन्धुवीचिपृषतैरास्याब्जहंसैस्तव

श्रीकामाक्षि मथान मन्दहसितैर्मत्कं मनःकल्मषम् ॥५४॥

வாவண்யாம்புஜிநீ-ம்ருணா-வலயை ச்ருங்கார-கர்ஜத்

(கந்த)த்விப-

க்ராமண்ய ச்ருதிசாமரைஸ்தருணிம-ஸ்வாராஜ்ய-பீஜாங்குரை: |

ஆனந்தாம்ருத-ஸிந்து-வீசி-ப்ருஷதை: ஆஸ்யாப்ஜ-ஹம்ஸை

ஸ்தவ

பூர்காமாக்ஷி! மதாந மந்தஹஸிதை: மத்கம் மந:கல்மஷம்|| (54)

ஸ்ரீ காமாக்ஷி!

காமாக்ஷியே!

வாவண்ய-அம்புஜிநீ-ம்ருணா
ன-வலயை:

அழகென் னும் தாமரைப்பூவின்
தண்டுகளாயும்

ச்ருங்கார-கர்ஜத்-த்விப-க்ரா
மண்ய:

சி்ருங்காரமென்னும் கர்ஜிக்கிற
சிறந்த யானையின்

ச்ருதி-சாமரை:

காதில் கட்டிய வெண்சாமரங்
களாயும்

தருணிம-ஸ்வாராஜ்ய-பீஜ-
அங்குரை:

யௌவனமென்னும் ஸ்வாராஜ்
யத்தின் வித்துக்களின் முளை
களாயும்

ஆனந்த-அம்ருத-ஸிந்து-
வீசி-ப்ருஷதை:

ஆனந்தமென்னும் அம்ருத ஸா
கரத்தின் சிறிய அலைகளாயும்

ஆஸ்ய-அப்ஜ-ஹம்ஸை:

முகமென்னும் தாமரைப்பூவி
லிருக்கும் ஹம்ஸங்களாயு
மிருக்கிற

தவ
மந்தஹலிதை:
மத்கம்
மன: கல்மஷம்
மதாந

உனது
புன்சிரிப்புகளால்
எனது
மனதிலிருக்கும் அழுக்கை
போக்கடிப்பாயாக.

கந்தத்திப - என்ற பாடத்திற்கு மதம் பிடித்த யானை
என்பது பொருள்.

ஸ்ரீ காமாஶி! அழகெனும் தாமரைத் தடாகத்திலுள்ள
தாமரைத் தண்டுகளும், சிங்காரமென்னும் மதித்த கஜேந்திர
னின் காதில் கட்டிய வெண்சாமரங்களும், யெனவனத்தின்
ஏகாதிபத்ய ஒளிக்கதிர்களும், ஆனந்தமாகிற பாற்கடலின்
அலைகளின் திவலைகளும், முகத்தாமரையில் உலரவும் அன்னங்
களுமாகிய உனது மந்தஹலங்களால் எனது மனதின் அழுக்
கை அகற்றுவாயாக.

புன்சிரிப்பை இங்கே ஆனந்தார்ருத னாகரத்தின் சிறிய
அலைகள் என்று சொல்லியிருக்கிறதை நினைத்தால், அவர்
அன்பு மிகுதியோடு உறைப்பத் தியானிக்குத் தியானப்பயிற்சி
வயத்தால் உளதாகிய அம்மையின் அறுகாஹபூர்வமான புன்
முறுவலைத்தாம் கண்டு தம்மனுபவம் கூறியவாறு தெற்றென
விளங்குகிறது. எனையோரையும் அவ்வாறு செய்து மோகநா
னந்தமடையக்கடவீர் என்று தந்துணிபுரைத்து வற்புறுத்திய
வாறும் உணர்க.

उत्तुस्तनमण्डलीपरिचलन्माणिक्यहारच्छटा-
चञ्चोणिमपुञ्जमध्यसरणिं मातः परिष्कुर्वती ।
या वैदग्ध्यमुपैति शङ्करजटाकान्तारवाटीपतत्
स्वर्वापीपयसः सितद्युतिरसौ कामाक्षि ते मञ्जुला ॥५५॥

உத்துங்க-ஸ்தந-மண்டலீ-பரிசலந்-மாணிக்ய-ஹார-ச்சடா-
சஞ்சத்-சோணிம-புஞ்ஜ-மத்ய-ஸரணிம் மாத: பரிஷ்கூர்வதீ |
யா வைதக்த்ய முபைதி சங்கர-ஜடா-காந்தார-வாடி பதத்-
ஸ்வர்வாபீ-பயஸ: ஸ்மித த்யுதிரஸௌ காமாஶி! தே

மஞ்ஜுளா || (55)

மாத:

காமாக்ஷி!

உத்துங்க - ஸ்தந- மண்டலீ-
பரிசலந்-மாணிக்ய-ஹாரச்-
சடா- சஞ்சத்- சோணிம-
புஞ்ஜ-மத்ய-ஸரணிம்

பரிஷ்ஞர்வதி

யா

சங்கரா-ஜடா-காந்தார-வாட-
பதத்-ஸ்வரவாபீ-பயஸ:

வைத்க்த்யம்

உபைதி

அஸௌ

தே

ஸ்மித-த்யுதி: *

மஞ்ஜுளா

தாயாரான

காமாக்ஷியே!

பெருத்த ஸ்தன பாரங்களில்
அசைந்திடா நிற்கும் மாணிக்ய
ஹரத்திலிருந்து வெளி
வரும் சிவந்த காந்திக்கொடியி
னுடைய புதரின் மத்தியில்
தோன்றும் இடங்களை

நிரப்புகின்ற

எந்தபுன்சிரிப்பின்காந்தியானது

சங்கரனுடைய ஜடையென்னும்
காடுகளில் பாய்கிற கங்கையின்
ஜலத்தின்

நிலைமையை

அடைகிறதோ

இந்த

உனது

புன்சிரிப்பின் ஒளியானது

அழகுவாய்ந்ததாகும்.

தாயே காமாக்ஷி! எது உயர்ந்த ஸ்தனமண்டலத்தில்
அசைந்தாடும் மாணிக்க மாலையின் கொத்துபோல் திகழும்
சிவப்பு நிறக்குவியலின் நடுவை அழகுபடுத்துகின்ற உனது
மந்தஹாஸம், சிவனது சடைவரிசையாகிற காட்டின் நடுவே
விழும் தேவ கங்கையின் ஸாம்யத்தையடைகின்றதோ, அந்த
உனது சிரிப்பின் ஒளி ஒன்றே வனப்பு வாய்ந்தது.

தேவியின் திருமேனித் தோற்றத்தினை கவி தன் மனத்
தில் பதித்துவைத்துத் தியானித்து வழிபட்டுத் தோத்திரம்
செய்யார் அழகு இதில் ஆழ்ந்த உணரத்தக்கது.

सन्नामैकजुषा जनेन सुलभं संसूचयन्ती शनै-

स्तुङ्गस्य चिरादनुग्रहतरोरुत्पत्त्यमानं फलम् ।

प्राथम्येन विकस्वरा कुसुमवत्प्रागल्भ्यमभ्येयुषी

कामाक्षि सितचातुरी तव मम क्षेमकरी कल्पताम् ॥ ५६ ॥

ஸந்நாமைகஜுஷா ஜநேந ஸுலபம் ஸம்ஸுசயந்தீசநை:
உத்துங்கஸ்ய சிராதநுக்ரஹதரோருத்பத்ஸ்யமாநம் பலம் |
ப்ராதம்யேந விகஸ்வரா குஸுமவத் ப்ராகல்ப்யமப்யேயுஷீ
காமாக்ஷி! ஸ்மித சாதூ தவ மம கேஷமங்கீ கல்பதாம் || (56)

காமாக்ஷி!

ஸந்நாம-ஏக-ஜுஷா

ஜநேந

ஸுலபம்

உத்துங்கஸ்ய

அநுக்ரஹதரோ:

சிராத்

உத்பத்ஸ்யமாநம்

பலம்

சநை:

ஸம்ஸுசயந்தீ

ப்ராதம்யேந

விகஸ்வரா

குஸுமவத்

ப்ராகல்ப்யம்

அப்யேயுஷீ

தவ

ஸ்மிதசாதூ

மம

கேஷமங்கீ

கல்பதாம்

காமாக்ஷியே!

} ஸாதூ என்ற ஒரே பெயரை
யடைந்த

மனிதனால்

அடையக்கூடிய

உயர்ந்த

} அநுக்ரஹமாகிற விருஷத்
திலிருந்து

வெகுநான் கழித்த

உண்டாகப்போகிற

பலத்தை

மெதுவாக

ஸைசனை செய்கிறதாயும்

முதல் முதலாக

மலர்ந்தும்

புஷ்பம் போல்

பெருமிதத்தை

அடைந்துள்ள

உன்னுடைய

புன் சிரிப்பின் திறம்

எனக்கு

கேஷமத்தைச் செய்கிறதாக

ஆகட்டும்

காமாக்ஷியே! நல்ல பெயரையடைந்த ஜனங்களாலேயே
எளிதில் அடையக்கூடியதும், மிகவுமுயர்ந்த அருவென்றும்
மரத்தின் வெகுநாட்களுக்குப் பிறகு உண்டாகப்போகும்
பழத்தை மெதுவாக முன்பே ஸைசனம் செய்கின்றதும், மல
ரைப்போல்முதலில் மலர்ந்து, பெருமிதத்தையடைகின்றது
மான உனது புன்னகையின் திறம் எனக்கு கேஷமத்தைச்
செய்யவேண்டும்.

தேவி தாமே வலியவந்து தம் அடியார்களைப் பலகிறத் தானும் ஆட்கொண்டருளும் முறை இங்கே ஆசிரியர் குறிப் பித்த விதம் காண்க.

धानुष्काप्रसरस्य लोलकुटिलभ्रूलेखया विभ्रतो
लीलालोकशिलीमुखं नववयःसाम्राज्यलक्ष्मीपुषः ।
जेतुं मन्मथमर्दिनें जननि ते कामाक्षि हासाङ्कुरो
वस्तुर्विभ्रमभूमृतो वितनुते सेनापतिप्रक्रियाम् ॥ ५७ ॥

தானுஷ்காக்ர-ஸரஸ்ய லோல-குடில-ப்ரு-லேகயா பிப்ரதோ
லீலாலோக-சிலீமுகம் நவ-வயஸ்ஸாம்ராஜ்ய-லக்ஷ்மீபுஷ: |
ஜேதும் மன்மத-மர்த்திநம் ஜநநி தே காமாக்ஷி! ஹாஸாங்கூர:
வல்கூர் விப்ரம-பூப்ருதோ விதநுதே ஸேநாபதி ப்ரக்ரியாம் || (57)

ஜநநி!	தாயாரான
காமாக்ஷி!	காமாக்ஷியே
தானுஷ்க-அக்ர-ஸரஸ்ய	பெரிய வில்லாளியாயும்
லோல-குடில-ப்ரு-லேகயா	} அசைந்து விளைந்து கொண்டிருக்கிற புருவக்கொடியால்
லீலா-ஆலோக-சிலீமுகம்	
பிப்ரத:	} விளையாட்டுப் பார்வையென்கிற பாணத்தை
நவ-வயஸ்-ஸாம்ராஜ்ய-லக்ஷ்மீ-புஷ:	
விப்ரம-பூப்ருத:	} வைத்துக்கொண்டிருப்பவனாயும்
மன்மத-மர்த்திநம்	
ஜேதும்	} புதிய யௌவனமென்னும் ராஜ்யலக்ஷ்மியை அடைந்தவனாய்மிருக்கிற
தே	
வல்கூ:	விலாஸமென்கிற அரசனுக்கு
ஹாஸ-அங்கூர:	மன்மதனை வென்ற சிவனை
ஸேநாபதி-ப்ரக்ரியாம்	ஜெயிக்கவேண்டிய விஷயத்தில்
விதநுதே	உனது
	அழகிய
	புன்சிரிப்புக்கள்
	ஸேனாதிபதியின் தொழிலை
	செய்கிறது.

* जननि ते मन्दसितप्रक्रमः ஜநநி தே மந்தஸ்மித ப்ரக்ரம:-என்றும், जननि ते कामाक्षि हासः स्वयम् ஜநநி தே காமாக்ஷி ஹாஸ:

ஸ்வயம்-என்றும் பாடாந்தரங்கள். தேவல்கு: மந்தஸ்மிதப்ர
கரம: - உனது அழகிய புன்சிரிப்பின் ரீதி என்பது பொருள்.
ஜநி காமாக்ஷி தேவல்கு: ஹாஸ: - தாயாகிய காமாக்ஷியே!
உனது அழகிய புன்சிரிப்பானது, ஸ்வயம் - தானாகவே என்
பது பொருள்.

அன்னையே! காமாக்ஷி! வில்லாளிகளில் முதல்வனும்,
அசைகின்ற வளைந்த புருவக்கொடியால் அழகிய விளையாட்டுப்
பார்வையெனும் அம்பைத் தொடுப்பவனும், யெனவந்ததின்
அரசாக்ஷியைடைந்தவனுமான அழகிய விப்ரமம் (சேஷ்டை)
என்னும் அரசனுக்கு உனது அழகிய புன்முறுவல் மன்மதனை
வென்ற பாமசிவனை வெல்வதற்காக ஸேனாதிபதியின் செயலைத்
தானே செய்கின்றது.

“स्त्रीणां विलासविश्वोकविभ्रमा लळितं तथा । हेलालीलेयमीमावा: क्रिया:
शृङ्गारभावजा:” என்று அமரம். ஸ்திரீகளுடைய ச்ருங்காரபாவ
மாகிற ரதியிலிருந்து பிறந்த கிரியைகள் விலாமை, விப்ரமம்
முதலியன. காமாக்ஷியின் இந்த விப்ரமத்தை ஒரு அரசனாக
உருவகப்படுத்தினார் கவி. அவ்வரசனுக்கு வளைந்த புருவக்
கொடியே வில்லு. அழகிய பார்வையே அப்பு. இவ்வரசன்
புதிய யெனவனமென்னும் ஸம்ராஜ்ய லக்ஷ்மியை அடைந்து
பிரகாசிக்கிறான். இந்த விப்ரமமென்னும் அரசன் மன்மதனை
ஜயித்த பாமசிவனை ஜயிக்க என்னும் கால், ஏ காமாக்ஷி!
உன் புன்சிரிப்பானது ஸேனாபதியாகவிருக்கும் தன்மையைத்
தானாகவே அடைகிறது.

இந்த சலோகத்தில் கவிசுவரரின் கற்பனை சாலவும் வியக்
கற்பாற்று. மேலும் “ மன்மதனை ஜெயித்த பாமேசுவரனை
ஜெயிப்பதற்கு ” என்பதில் பார்வதி பாமேசுவரர் இருவரும்
காமத்தை வென்றவர்கள் என்றும், அவர்கள் ஒருவருக்கொரு
வர் காமுறுவது என்பது திருவிளையாட்டே என்றும் குறித்த
நயம் காண்க.

यज्ञाकम्पत कालकूटकबलीकारे चुचुम्बे न यत्
म्हान्या चक्षुषि रूपितानलशिखे रुद्रस्य तत्तादृशम् ।
चेतो यत्प्रसमं सरज्वरशिखिज्वालेन लेलिखते
तत्कामाक्षि तव सितांशुकणिकाहेलामवं प्रामवम् ॥ ५८ ॥

பந்நாகம்பத காலகூட-கபலீகாரே-சசும்பே ந யத்
 க்லாந்யா சக்ஷுஷி-ருஷிதாநவ-சிகே ருத்ரஸ்ய தத்தாத்ருசம் |
 சேதோ யத் ப்ரஸ்யம் ஸ்மர-ஜ்வர-சிகி-ஜ்வாலேந லேலிஹ்யதே
 தத் காமாக்ஷி தவ ஸ்யிதாம்ச-கணிகா-ஹேலாபவம் ப்ராபவம்||

பத்	எந்த மனதானது
காலகூட-கபலீகாரே	} காலகூடவிஷத்தைச் சாப்பிடும் காலத்திலும்
ச-அகம்பத	
பத்	நடுக்கமுறவில்லையோ
சக்ஷுஷி	எந்த மனதானது
ருஷித-அநல-சிகே	கண்கள்
க்லாந்யா	} அக்னியின் ஜ்வாலையால் அலைக் கப்பட்டபொழுதும்
ச சசும்பே	
தத் தாத்ருசம்	களைப்பினால்
ருத்ரஸ்ய	வாட்டமுறவில்லையோ
சேத:	அப்படிப்பட்ட
ஸ்மரஜ்வர-சிகா-ஜ்வாலே	ருத்ரனுடைய
ப்ரஸ்யம்	மனஸும்
லேலிஹ்யதே-(இதி)யத்	} மன்மதஜ்வரம் என்னும் அக்னி ஜ்வாலையினால்
தத்	
காமாக்ஷி	பலாத்காரமாக
தவ	} ஆக்ரமிக்கப்படுகிறதென்பது யாதொன்று உண்டோ
ஸ்யிதாம்ச-கணிகா-ஹேலா	
பவம்	அது
ப்ராபவம்	காமாக்ஷியே!
	உனது
	} புன்சிரிப்பின் கிரணங்களின் திவிலையின் வினையாட்டால்
	ஏற்பட்ட
	மஹிமையே.

ஏ காமாக்ஷி!, கால கூடத்தை விழுங்கும் பொழுது எது
 துடிக்கவில்லையோ, நேத்ரம் அக்னியின் ஜ்வாலையால் அலைக்கப்
 படுகையிலும் எது வாட்டமுறவில்லையோ, அத்தகைய ருத்ர
 னுடைய மனதும் மன்மதாக்கனி ஜ்வாலையால் பலவந்தமாய்
 கவரப்படுவதென்பது உனது மந்தஹாஸத்தின் கிரணத் திவலை
 யின் வினையாட்டால் ஏற்படும் மஹிமையே.

संभ्रवेव सुपर्वलोकतटिनी वीचीचयैर्यामुनैः

संभ्रवेव शशाङ्कदीप्तिलहरी नीलैर्महानीरदैः ।

कामाक्षि स्फुरिता तव स्मितरुचिः कालाञ्जनस्पर्धिना

कालिम्बा कचरोचिषां व्यतिकरे कांचिदशामश्नुते ॥ ५९ ॥

ஸம்பிந்நேவ-ஸுபர்வ-லோக-தடிநீ வீச்சையர் யாமுதை:
ஸம்மிச்சரேவ சசாங்க-தீப்தி-லஹரீ-நீலைர்மஹானீரதை: |
காமாக்ஷி! ஸ்புரிதா தவ ஸ்மிதருசி: காலாஞ்ஜந-ஸ்பர்த்திநா
காளிம்நா கசரோசிஷாம் வ்யதிகரே காஞ்சித் தசாமச்நுதே! 59

காமாக்ஷி!

தவ

ஸ்புரிதா

ஸ்மிதருசி:

கால-அஞ்ஜந-ஸ்பர்த்திநா

கச-ரோசிஷாம்

காளிம்நா

வ்யதிகரே

யாமுதை:

வீச்சைய:

ஸம்பிந்நா

ஸுபர்வ-லோக-தடிநீ-இவ

நீலை:

மஹானீரதை:

ஸம்மிச்சரா

சசாங்க-தீப்தி-லஹரீ இவ

காஞ்சித்

தசாம்

அச்நுதே

காமாக்ஷியே!

உனது

விளங்கிக்கொண்டிருக்கிற

புன்சிரிப்பின் ஒளியானது

கருத்த மையோடு பகைக்கும்

கூந்தல் காந்திகளின்

கருநிறத்துடன்

ஸம்பந்திக்கும்போது

யமுனையுடையவையான

அலைகளோடு

சேர்ந்த

} தேவலோக நதியான கங்கா
நதி போலவும்

கருத்த

பெரிய நெகல்களோடு

சேர்ந்த

} சந்திரகாந்தியின் பெருக்கு
போலவும்

ஒரு மாதிரியான

நிலையை

அடைகிறது

காமாக்ஷி! கருத்த யமுனையின் அலைக் கூட்டங்களுடன்
கலந்த தேவலோக நதியாகிய கங்கை போலும், கரும் பெரும்
முகில்களுடன் சேர்ந்த சந்திரனது ஒளிப்பெருக்குப்போலும்,
வெளிப்படும் உனது இளம் நகையின் ஒளி, காலாஞ்ஜனத்து
டன் போட்டியிடும் உனது குழல்களின் கிரணங்களின் கருமை
யுடன் சேருகையில் இன்னதென்று சொல்லவொண்ணாத
நிலையை அடைகிறது.

जानीमो जगदीश्वरप्रणयिनि त्वन्मन्दहासप्रभां
 श्रीकामाक्षि सरोजिनीमभिनवामेषा यतः सर्वदा ।
 आस्येन्दोरवलोकने पशुपतेरभ्येति संफुल्लतां
 तन्द्रालुस्तदभाव एव तनुते तद्वैपरीत्यक्रमम् ॥ ६० ॥

ஜானீமோ ஜகதீச்வர-ப்ரணயிநி! த்வந்-மந்தஹாஸ-ப்ரபாம்
 ஸ்ரீ காமாக்ஷி! ஸரோஜிநீமபிநவாமேஷாயதஸ் ஸர்வதா |
 ஆஸ்யேந்தோரவலோகநே பசுபதேரப்யேதி ஸம்புல்லதாம்
 தந்த்ராஸு: ததபாவஏவ தநுதே தத்வைபரீத்யக்ரமம் || (60)

ஜகத்-ஈச்வர-ப்ரணயிநி!	}	ஜகத்துக்கு ஈச்வரான பரம
ஸ்ரீ காமாக்ஷி!		சிவனது பத்ரியான காமாக்ஷியே!
த்வத்-மந்தஹாஸ-ப்ரபாம்	}	உனது புன்சிரிப்பின் காந்தியை
அபிநவாம்		புதிதான
ஸரோஜிநீம்	}	தாமரையோடையாக
ஜரநீம்:		நினைக்கிறோம்
யத:	}	ஏனென்றால்
ஏஷா		இந்த புன்சிரிப்பானது
ஸர்வதா	}	எப்போதும்
பசுபதே:		பரமசிவனுடைய
ஆஸ்ய-இந்தோ:	}	முகமான சந்திரனுடைய
அவலோகநே		பார்வையில்
ஸம்புல்லதாம்	}	மலர்ச்சியை
அப்யேதி		அடைகிறது
ததபாவே ஏவ	}	அதில்லா மையத்தில்
தந்த்ராஸு:		சோம்பலுள்ளதாயிருந்து
தத்-வைபரீத்ய-க்ரமம்	}	கொண்டு
தநுதே		அதற்கு எதிராக இருக்கும் தன்மையை (மலர்ச்சியில்லா ததை) அடைகிறது.

ஜகதீசனாகிய பரமசிவனின் துணைவியான காமாக்ஷி!
 உனது புன்சிரிப்பெனும் தாமரையோடை பசுபதியின் முக
 மென்னும் சந்திரனைக் காண்பதாலேயே எப்பொழுதும் மலர்
 வதாலும் அதில்லாதபொழுது சோம்பலுற்று மலராதநிலையை

யையடைவதாலும் உனது மந்தஹாஸத்தின் ஒளியை புதிய
தோர் தாமரையோடையென நினைக்கிறோம்.

श्रीकामाक्षि कुमुदती ஸ்ரீ காமாக்ஷி குமுத்வதீம் - என்று ஓர்
பாடம் காண்கிறது. அப்போது, அபிநவராம்-அழகிய, குமுத்
வதீம்-ஆம்பலோடையாக- என்பது பொருள். "ஸரோஜநீம்"
என்ற பாடமே சிறந்தது எனப் பெரியோர் கொள்கை.

यान्ती लोहितिमानमम्रतटिनी घातुच्छटाकदमै-
भान्ती बालगभस्तिमालिकिरणैर्मेघावली शारदी ।

विम्बोष्ठद्यतिपुञ्जचुम्बनकलाशोणायमानेन ते

कामाक्षि सितरोचिषा समदशामारोढुमाकाङ्क्षते(ति) ॥ ६१ ॥

யாந்தி-லோஹிதிமாந மப்ரதடிநீ தாதுச்சடா-கர்த்தமை
பாந்தி பால-கபஸ்தி-மாஸி-கிரணை. மேகாவளி சாரதி |
பிம்போஷ்ட-த்யதி-புஞ்சு-சம்பந-கலா-சோணயமாநேந தே
காமாக்ஷி! ஸ்மிதரோசிஷா ஸமதசாமா ரோடுமா

[காங்குதே(தி) ॥ (61)]

காமாக்ஷி!

அப்ர-தடிநீ

தாதுச்சடா-கர்த்தமை:

லோஹிதிமாநம்

யாந்தி

சாரதி

மேகாவளி

பால-கபஸ்திமாஸி-கிரணை:

பாந்தி

பிம்போஷ்ட-த்யதி-புஞ்சு-

சம்பநகலா-சோணய

மாநேந

தே ஸ்மிதரோசிஷா

ஸமதசாம்

ஆரோடும்

ஆகாங்குதே

காமாக்ஷியே!

ஆகாச கங்கையானது

நற்செங்கற் பொடியின் சேற்

ரூல்

சிவப்பு நிறத்தை

அடைகிறதாயும்

சரத்காலத்தினுடைய

மேகக்கூட்டமானது

இளங்கதிரவனின் கிரணங்

களோடு சேர்ந்து

விளங்குகிறதாயும்

கோவைப்பழம் போன்ற உதட்

டின் காந்திஸூஹங்களோடு

சேர்ந்ததால் சிவப்பாகத்

தோன்றுகிற

உனதுபுன்சிரிப்புக்காந்தியோடு

ஸமமான நிலைமையை

அடைவதற்கு

ஆசைப்படுகிறது.

காமாஶி! காலிக்குயியல்களின் சேறுகளால் செந்நிறம் பெற்ற ஆகாச கங்கையும், இளஞ்சூரியனின் ஒளிகளால் சிவந்து விளங்கும் சரத்காலத்திய மேகக்கூட்டமும், னோவைக் கனிபோன்ற இதழின் ஒளிக்கூட்டத்தோடு சேர்வதால் சிவந்த உனது இளகையின் ஒளியுடன் ஸம நிலையைடைய விரும்புகின்றன.

श्रीकामाक्षि मुखेन्दुमूषणमिदं मन्दस्मितं तावकं
नेवानन्दकरं तथा हिमकरो गच्छेद्यथा तिग्मताम् ।
शीतं देवि तथा यथा हिमजलं संतापमुद्रास्पदं
श्वेतं किं च तथा यथा मलिनतां धत्ते च मुक्तामणिः ॥ ६२ ॥

ஸ்ரீ காமாஶி முகேந்து-பூஷணமிதம்-மந்தஸ்மிதம் தாவகம்
நேத்ராநந்தகரம் ததா ஹிமகரோ கச்சேத் யதா திக்மதாம் |
சீதம் தேவி! ததா யதா ஹிமஜலம் ஸந்தாப-முத்ராஸ்பதம்
சுவேதம் கிஞ்ச ததா யதா மலிநதாம் தத்தே ச முக்தாமணி:!!

(62)

தேவி!

ஸ்ரீ காமாஶி!

தாவகம்

முகேந்துபூஷணம்.

இதம் மந்தஸ்மிதம்.

ஹிமகர :

யதா

திக்மதாம்

கச்சேத்

ததா

நேத்ரா-ஆநந்த-கரம்

[அஃதி

ஹிமஜலம்

யதா

ஸந்தாப-முத்ரா-அஸ்பதம்

ததா சீதம்

ஜகன்மாதாவான

காமாஶியே!

உனது

} சந்திரன்போன்ற முகத்திற்கு
அலங்காரமான

இந்தப் புன்சிரிப்பானது

சந்திரன்

எப்படி

சூடாயிருக்கும் தன்மையை

அடைவானே

அப்படி

} கண்ணுக்கு ஆனந்தத்தைக்
கொடுப்பதாக

இருக்கிறது]

பனிஜலமும்

எப்படி

சுடுமைக்கு இடமாயிருக்குமோ

} அவ்வளவு குளிர்ந்ததாக இருக்கிறது

கிஞ்ச	மேலும்
முக்தாமணி:	நல்லமுத்தானது
யதா	எப்படி
மலிகதாம்	அழுக்காயிருக்கும் தன்மையை
தத்தே	அடையுமோ
ததா	அப்படி
சுவேதம்-ச	வெளுப்பாகவும் இருக்கிறது.

காமாஶி தேவியே! சந்திரன் போன்ற உன் முகத்திற்கு அணியாகவிருக்கும் இந்தப் புன்சிரிப்பு, சந்திரனையும் சூடாகக் கருதுமாறு கண்களுக்கு அவ்வளவு இன்பமளிப்பதாகவும், பனிஜலமும் தாபத்தின் முத்திரைக்குறியதாகும்படி குளிர்ச்சியாயும், அப்படியே உயர்ந்த நல்லமுத்தும் அழுக்குள்ளது என்று கருதும்படி வெளுப்பாகவும் இருக்கின்றது.

त्वन्मन्दसितमञ्जरीं प्रसृमरां कामाक्षि चन्द्रातपं
सन्तः संततमामनन्त्यमलता तलक्षणं लक्ष्यते ।
यन्नासौ विधुनोति तापमधिकं नाभ्यन्तरं मानस-
ध्वान्तं तत्सल्लु दुःखिनो वयममी केनेति जानीमहे ॥ ६३ ॥

த்வந்-மந்தஸ்மித-மஞ்ஜரீம் ப்ரஸ்ருமராம் காமாஶி
[சந்த்ராதபம்
ஸந்தஸ்ஸந்ததாமாநந்த்யமலதா தல்லக்ஷணம் லக்ஷயதே |
யந்நாஸௌ விதுநோதி தாபமதிகம் நாப்யந்தரம் மாநஸ-
த்வாந்தம் தக்கலு துக்கிநோ வயமமீ கேநேதி ஜாநீமஹே||63)

காமாஶி!	காமாஶியே!
ப்ரஸ்ருமராம்	பரவியுள்ள
த்வத்-மந்தஸ்மித-மஞ்ஜரீம்	} பூங்கொத்தபோன்ற உனது புன்சிரிப்பை
சந்த்ராதபம்	
ஸந்த:	நிலாவாக
ஸந்ததம்	பெரியோர்கள்
ஆமநந்தி	எப்போதும்
தல்லக்ஷணம்	சொல்லுகிறார்கள்
அமலதா	அதற்கு அடையாளமான
லக்ஷயதே	வெண்மையும்
	காணப்படுகிறது

அனௌ

} இந்த புன்னகையாகிய நிலா
வானது

அதிகம்-தாபம்

அதிகதாபத்தை

ந விதுநோதி

போக்குகிறதில்லை

ஆப்யந்தரம்

உள்ளேயிருக்கிற

மாநஸ-த்வாந்தம்

மனதின் இருளையும்

ந விதுநோதி

} போக்கடிப்பதில்லை யென்பது
யாதொன்றுண்டோ

தத்

அந்த விஷயமானது

கேச இதி

எந்தக்காரணத்தினாலென்று

துக்கிந:

துக்கமடைந்துள்ள

அமீ வயம்.

இந்த நாங்கள்

ந ஜாநீமமேஹ கலு

அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

காரணாக்ஷி! படருகின்ற பூங்கொத்துபோன்ற உனது புன்னகையைப் பெரியோர்கள் வெண்ணிலவென்று எப்பொழுதும் தும் புகழ்கின்றனர். அதற்கிலக்கணமான வெண்மையும் அங்கு காணப்படுகின்றது. ஆயினும் எமது அதிக தாபத்தையும் அகற்றுவதில்லை. உள்ளத்தின் இருளையும் போக்குவதில்லை. ஆகையால் வருந்துகின்ற நாங்கள் இது ஏன் என்று அறிய இயலாமலிருக்கிறோம்.

“अस्माकं न दनुति तापमधिकं धूनुति नाप्यन्तरं त्वान्तं तत्त्वलुदुः
स्विनो वयममी केनेति नो विद्महे ”

“ அஸ்மாகம் ந துநோதி தாபமதிகம் தூநோதி நாப்யந்தரம் த்வாந்தம் தத் கலு துக்கிநோ வயாமீ கேநேதி நோவித்மமேஹ ” என்று பாடாந்தரம். அஸ்மாகம் - எங்களுடைய அதிகம் தாபம் ந துநோதி - அதிகமான தாபத்தைப் போக்கடிப்பதில்லை. ஆப்யந்தரம் த்வாந்தம் - உள்ளிருக்கும் இருளையும், ந தூநோதி - அகற்றுவதில்லை..... நவித்மமேஹ - அறியவில்லை.

नम्रस्य प्रणयप्ररोहकलहच्छेदाय पादाब्जयो-

र्मन्दं चन्द्रकिशोरशेखरमणेः कामाक्षि रागेण ते ।

बन्धूकप्रसवश्रियं जितवतो बंहीयसीं तादृशीं

विम्बोष्ठस्य रुचिं निरस्य हसितज्योत्स्ना वयस्यायते ॥ ६४ ॥

நம்ரஸ்ய ப்ரணய-ப்ரரோஹ-கலஹ-ச்சேதாய பாதாப்ஜயோ:
மந்தம் சந்த்ர-கிசோர-சேகரமணே: காமாக்ஷி ராகேண தே |
பந்தூக-ப்ரஸவ-ச்சரியம் ஜிதவதோ பம்ஹீயஸீம் தாத்ருசீம்
பிம்போஷ்டஸ்ய ருசீம் நிரஸ்ய ஹஸித-ஜ்யோத்ஸநா

[வயஸ்யாயதே || (64)

காமாக்ஷி!

ப்ரணய-ப்ருட-கலகச்-
சேதாய

தே

பாத-அப்ஜயோ:

மந்தம்

நம்ரஸ்ய

சந்த்ர-கிசோர-சேகர
மணே:

ராகேண

பந்தூக-ப்ரஸவ-ச்சரியம்

ஜிதவத:

பிம்போஷ்டஸ்ய

தாத்ருசீம்

பம்ஹீயஸீம்

ருசீம்

நிரஸ்ய

ஹஸிதஜ்யோத்ஸநா

வயஸ்யாயதே

காமாக்ஷியே!

} அன்பினால் வளர்ந்த கலஹத்
தை அகற்றுவதற்காக

உன்னுடைய

தாமரைபோன்ற பாதங்களில்

மெதுவாக

வணங்கிய

} இளம்பிறையைச் சூடாமணி
யாக அணிந்த பரமசிவனுக்கு

சிவப்பினால்

செம்பரத்தம் பூவின் ஒளியை

ஐயித்த

} கோவப்பழம் போன்ற
இதழின் (உதட்டின்)

அப்படிப்பட்டதும்

வளர்ந்துள துமான

காந்தியை

விலக்கி

புன்சிரிப்பாகிய நிலாவானது

தோழிபோலாகிறது.

அன்பின் காரணத்தால் வளர்ந்த கலஹத்தைப் போக்கத்
தாமரைபோன்ற உனது பாதங்களில் மெதுவாக வணங்கிய
இளம் பிறையைத் தலையணியாய் அணிந்துள்ள பரமசிவனுக்கு,
ஹே காமாக்ஷி! உனது நகையெனும் வெண்ணிலவு, சிவப்பால்
செம்பரத்தம் பூவின் அழகை வென்ற கோவப்பழம்போன்ற
அவ்விதமான இதழின் அதிக ஒளியைப் போக்கித் தோழி
போலாகின்றது.

காமாக்ஷியானவள் ப்ரணய கலஹத்தால் மந்தஹாஸம்
செய்யாமல் இருக்கும் கால், உதட்டின் காந்தி செம்பரத்தம்
பூ போல் சிவந்திருக்கிறது. அதைக் கோபக்குறியாக கவி
நினைக்கிறார். கோபத்தினால் முகம் சிவப்பது என்பது

யல்பே. சந்த்ரசேகரன் ப்ரணய கலஹத்தை அகற்ற தேவி
 யின் திருவடித் தாமரைகளில் மெதுவாக வணங்குகிறார். அச்
 சமயம் தேவியின் புன்னகை வெளிவருகிறது, அதைக்கண்டு
 உடல் தீர்ந்ததாக எண்ணுகிறார் பாரசிவன். புன்னகை
 உடலைத்தீர்ப்பதற்குக் காரணமானதால், அதைத் தோழியாக
 கவி உத்ப்ரோக்ஷிக்கிறார். வெளுப்பான புன்னகை வெளிவரும்
 உபாது முடியிருந்த இதழ் (உதடு) பிரிந்ததும் சிவப்பு நிறம்
 கிழங்கும். இதை "ருசிம்நிரஸ்ய" என்கிறார் கவி.

मुक्तानां परिमोचनं विदधतस्तत्प्रीतिनिष्पादिनी
 मूयो दूरत एव धूतमरुतस्तत्पालनं तन्वती ।
 उद्भूतस्य जलान्तरादविरतं तद्दूरतां जग्मुषी
 कामाक्षि सितमञ्जरी तव कथं कम्बोस्तुलामश्नुते ॥

மக்தாநாம் பரிமோசநம் விததத: தத்ப்ரீதி நிஷ்பாதிநீ
 மூயோ தூரத ஏவ தூதமருதஸ்தத் பாலநம் தந்வதீ |
 உத்பூதஸ்ய ஜலாந்தராதவிரதம் தத்தூரதாம் ஜக்முஷீ
 காமாக்ஷி! ஸ்யமிதமஞ்ஜரீ தவ கதம் கம்போ: துலாமச்நுதே||65)

காமாக்ஷி!	காமாக்ஷியே!
முக்தாநாம்	} முத்துக்களுக்கு (முக்தர்களு க்கு)
பரிமோசநம்	
விததத:	விடுதலையை
மூய:	செய்கிறதாயும்
தூரத: ஏவ	அடிக்கடி
தூதமருத:	தூரத்திலேயே
ஜலாந்தராத்	} தள்ளுகிற காற்றுகளை (தேவ தைகளை) யுடையதும்
உத்பூதஸ்ய	
கம்போ:	ஜலத்தின்(ஜட)மத்தியிலிருந்து
தத்ப்ரீதி நிஷ்பாதிநீ	உண்டானதாயுமிருக்கிற
தத்பாலநம்-தந்வதீ	சங்குக்கு
அவிரதம்	} அந்த முக்தர்களுக்கு ப்ரீதி யைக்கொடுப்பதும்
	} அந்த தேவதைகளை ரக்ஷணம் செய்வதாயும்
	எப்போதும்

தத்தூராதாம் ஜக்முஜி	} அந்த ஜடர்களுக்கு வெகு தூரத்தில் நிற்பதாயமுள்ள
தவ-ஸ்மித மஞ்சரி	
தூலாம்	} உனது புன்சிரிப்புக்கொத்தானது
கதம்	
அச்றுதே	ஸாம்யத்தை எப்படி அடையும?

குறிப்பு:- முக்தாராம்-என்பதற்கு, முத்துக்கள் என்றும், மோக்ஷம் அடைந்தவர்கள் என்றும் அர்த்தம். “தூதமருத:” என்பதற்கு. மருத்துக்களை (வாயுவை) அதிக தூரத்தில் தள்ளிவிடுகிறது, என்று அர்த்தம்கொண்டு, தப்பாலகம் தவநீ என்பதற்கு மருத்துக்களின் அதாவது தேவர்களின் பரிபாலனத்தைச் செய்வதாயும் என்றும் பொருள்கொள்ளல் வேண்டும். ஜலார்தராத் - என்பதற்கு ஜலத்தின் கடுவிலிருந்து என்றும், ஸ்யோரமேத: என்றபடி ஜடர்களின் கடுவிலிருந்து என்றும் பொருள்.

காமாஷி! முத்துக்களை விலக்குவது, காற்றுக்களைவெகு தூரத்தில் தள்ளுகின்றதும், ஜலத்தின் கடுவில் உண்டாகிறதுமான சங்கோடு, முத்துக்களுக்கு இன்பமூட்டுவதும், (மோக்ஷம் பெற்றவற்கு இன்பமளிப்பதும்) காற்றுக்களை (தேவதைகளை)க் காப்பாற்றுவதும் ஜலத்தில் தோன்றியவற்றிற்கு தூரத்தில் நிற்பதும் (அறிவில்லாதவற்கு தூரத்தில் நிற்பதும்) ஆன உனது புன்னகைப் பூங்கொத்து எப்படி ஒப்புள்ளதாகும்?

भूयोदूरत एव धूत मनसः— பூயோ தூரத ஏவ தூத மனஸ:-
என்று பாடார்தாம் சிறந்ததன்ற.

श्रीकामाक्षि तव स्मितवृत्तिझरीवैदग्ध्यलीलायितं
पश्यन्तोऽपि निरन्तरं सुविमलं मान्या जगन्मण्डले ।
लोकं हासयित्तुं किमर्थमनिशं प्राकाश्यमातन्वते
मन्दाक्षं विरहय्य वस्तुविभवो मन्दारचन्द्रादयः ॥ ६६ ॥

ஸ்ரீ காமாஷி தவ-ஸ்யித-த்யுதி-ஜ்ஜரி-வைதக்த்ய-ஸீவாயிதம்
 ச்யந்தோ஽பி நிரந்தரம்-ஸுவிமலம் மாந்யா ஜகந்மண்டலே ।
 லாகம் ஹாஸயிதும் கிமர்த்தமநிசம் ப்ராகாச்ய மாதந்வதே
 ந்தாகம் விரஹய்ய வஸ்துவிபவோ மந்தார-சந்த்ராதய:॥(66

ஸ்ரீ காமாஷி!

ஸுவிமலம்

வ

ஸ்யித-த்யுதி-ஜ்ஜரி-வைதக
 த்யலீலாயிதம்

நந்தரம்

ச்யந்தோ஽பி

கந்மண்டலே

மான்யா:

வஸ்து விபவ:

மந்தார-சந்த்ராதய:

லாகம்

ஹாஸயிதும்

மர்த்தம்

ந்தாகம் விரஹய்ய

நிசம்

ராகாச்யம் ஆதந்வதே

காமாஷியே!

மிக பரிசுத்தமான

உன்னுடைய

உனது புன்சிரிப்புக் காந்திப்
 பெருக்கின் விலாஸத்தை
 எப்போதும்

பார்க்கிறவர்களாயிருந்தும்

பூலோகத்தில்

கௌரவப்பட்டவைகளும்

உயர்ந்தவஸ்துக்களாயுமிருக்கிற

மந்தாரம் சந்திரன் முதலிய
 வைகள்

உலகத்தை

சிரிக்கச்செய்வதற்கென்று

எதற்காக

வெட்கத்தைவிட்டு

எப்போதும்

வெளியில் கிளம்புகிறார்கள்.

ஸ்ரீ காமாஷி! உலகின் கண் உயர்ந்த வஸ்துக்கள் என்று
 கௌரவிக்கப்பட்ட மந்தாரமலர் சந்திரன் முதலியோர்
 விடைவிடாது உனது மந்தஹாஸக்கிரணப்பெருக்கின் அழ
 கிய சிறந்த செயல்களைக் கண்ணுற்றுக் கொண்டிருப்பினும்
 மிகவும் வெட்கத்தைத் துறந்து உலகத்தைச் சிரிக்கச்செய்ய
 எப்பொழுதும் எதற்காக வெளிப்படவேண்டும்?

சுவிமல் மன்யா:— ஸுவிமலம் மன்யா:—என்ற பாடத்தில்
 அழுக்கற்றுத் துலங்குவதாய்த் தன்னை நினைத்துக்கொண்டிருக்
 கிற மந்தார சந்த்ராதய:—என்பது பொருள். சுவிமல் மன்ய்—
 ஸுவிமலம் மான்யம்—என்ற பாடத்தில் அழுக்கற்றதும்,கொண்
 டாடத் தக்கதுமான ஸ்யித+ஸீலாயிதம்—என்று பொருள்.

विरहय मञ्जतरम् கிரஹய மங்களதரம் — என்ற பாடத்தினை
தங்களுக்கு மங்களகரமான வெட்கத்தை கிட்டு — என்பது
பொருள். இந்தப் பாடமே சிறந்தது என பெரியோரிடம்
கொள்கை.

क्षीराब्धेरपि शैलराजतनये त्वन्मन्दहासस्य च
श्रीकामाक्षि वलक्षिमोदयनिवे: किञ्चिद्भिदां ब्रूमहे ।
एकसौ पुरुषाय देवि स ददौ लक्ष्मीं कदाचित्पुरा
सर्वेभ्योऽपि ददात्यसौ तु सततं लक्ष्मीं च वागीश्वरीम् ॥६७॥

க்ஷீராப்தேரபி சைலராஜ தநயே! த்வந்-மந்தஹாஸஸ்ய ச
ஸ்ரீ காமாக்ஷி! வலக்ஷிமோதயநிதே: கிஞ்சித் பிதாம் ப்ருமஹே |
ஏகஸ்மை புருஷாய தேவி! ஸ ததௌ லக்ஷ்மீம் கதாசித் புரா
ஸர்வேப்யோ஽பி ததாத்யஸௌ து ஸததம் லக்ஷ்மீம் ச
[வாகிச்வரீம் || (67)]

சைலராஜதநயே!
ஸ்ரீ காமாக்ஷி!
வலக்ஷிம-உதய-நிதே:
க்ஷீராப்தே: அபி
த்வத் மந்தஹாஸஸ்ய ச
பிதாம்
கிஞ்சித்
ப்ருமஹே
ஸ:
புரா
கதாசித்
ஏகஸ்மை புருஷாய
லக்ஷ்மீம் ததௌ
அஸௌ து
ஸததம்
ஸர்வேப்ய: அபி
லக்ஷ்மீம்
வாகிச்வரீம் ச
ததாதி

பர்வதராஜ குமாரியான
ஸ்ரீ காமாக்ஷியே!
வெருப்புக்கு இருப்பிடமான
பால் கடலுக்கும்
உன் புன்சிரிப்புக்கு முன்ன
பேதத்தை
கொஞ்சம்
சொல்லுகிறோம்
அந்தப் பாற்கடலானது
முன்பு
ஒரு மையம்
ஒரு புருஷனுக்கு
லக்ஷ்மியைக் கொடுத்தது
இந்தப் புன்சிரிப்போவென்றால்
எப்பொழுதும்
எல்லோருக்கும்
ஐச்வரியத்தையும்
கித்யையையும்
கொடுக்கிறது.

மலையரசன் மகனாகிய தேவி காமாஶி! வெண்மையின் தோற்றத்திற்கிருப்பிடமாகிய பாற்கடலுக்கும் உனது புன் முறுவலுக்கும் சிறிது வேற்றுமையைக் கூறுகிறோம். அப்பாற்கடல் முன்பு ஒரு புருஷனுக்கு (விஷ்ணுவுக்கு) லக்ஷ்மியை (பூமகளை) அளித்தது. இப்புன்னகையோவெனில் எல்லோருக்கும் எப்பொழுதும் லக்ஷ்மியையும் (ஸம்பத்தையும்) ஸரஸ்வதியையும் (உயர்ந்த வாக்கையும்) கொடுத்தருளுகிறது.

श्रीकाशीपुररत्नदीपकलिके तान्येव विश्वान्तरे
चाकोराणि चराचेश्वरि परं धन्यानि मन्यामहे ।
कम्पातीरकुटुम्बचक्रमकलाचुञ्चूनि कामाक्षि ते
नित्यं यानि मृदु सितेन्दुमहसामास्वादमावन्वते ॥ ६८ ॥

ஸ்ரீ காஞ்சீபுர-ரத்ந-தீபகலிகே! தாந்யேவ விச்வாந்தரே
சாகோராணி சராசரேச்வரி! பரம் தந்யாநி மன்யாமஹே ।
கம்பாதீர-குடும்ப-சங்க்ரம-கலா-சஞ்சூநி காமாஶி! தே
நித்யம் யாநி ம்ருது-ஸ்மிதேந்து-மஹஸாமா
ஸ்வாதமாதந்வதே ॥ (68)

ஸ்ரீ காஞ்சீபுர-ரத்நதீப கலிகே!	}	காஞ்சீபட்டணத்தில் ரத்நதீபச் சுடரும்
சர-அசர-ஈச்வரி!		ஸ்தாவராஜங்கமமயமான ஜகத் திற்கு ஈச்வரியுமான
ஸ்ரீ காமாஶி! யாநி	}	காமாஶியே! எந்த சகோரபஶிக் கூட்டங்கள்
கம்பா-தீர-குடும்ப-சங்க்ரம- கலா-சஞ்சூநி		கம்பைக் கரையில் குடும்பத் துடன் நடமாடுவதில் ஸமர்த் தங்களாய்
தே	}	உனது
ம்ருது-ஸ்மித-இந்த-மஹ ஸாரி		ம்ருதுவான புன்சிரிப்பாகிற சந் திரகிரணங்களை
ஆஸ்வாதர்-ஆதந்வதே	}	பருகிக்கொண்டிருக்கின்றன வோ
தாநி		அந்த
சாகோராணி-ஏவ	}	சகோரபஶிக்கூட்டங்களே
விச்வாந்தரே		இந்த உலகில்

பரம் தர்யாநி

} மிகவும் அதிர்ஷ்டமுள்ளவை
வைகொன்று

மந்யாமஹே

நினைக்கிறோம்.

குறிப்பு:-சாகோராணி என்று ஸ்ரீ காமாஶ்டியின் பக்கத்தில் எப்போதும் இருந்துகொண்டு தேவியின் மந்தம்மிதத்தினுடைய அம்ருத கிரணங்களால் ஸதா நனைக்கப்பெற்று அழியாப் பரமானந்தத்தில் இருக்கும் அம்பிகையின் பக்தர்களைக் குறிப்பிடடிருத்தல் காண்க.

ஸ்ரீ காஞ்சிபுர மணியின்ககுச் சுடரே, ஸகல ஜகதீச்வரியாகிய காமாஶ்டியே! கம்பா நதிக்கரையில் குடும்பத்துடன் நடமாடும் திறனுடைய எந்தச் சகோரப் பஶ்டிகள் உனது புன்கிரிப்பென்னும் சந்திரனுடைய ஒளிகளைச் சுவைக்கின்றனவோ, அந்தச் சகோரப் பறவைகளின் கூட்டங்களையே மிகவும் பாக்கயம்பெற்றவையெனக் கருதுகிறோம்.

श्रीकाञ्चीपुर रत्नदीप कलिके तान्येव मेनात्मजे चाकोराणि कुलानि
देवि सुतरां धन्यानि मन्यामहे । चुञ्चुनि चञ्चुपुटैः नित्यम्--

ஸ்ரீகாஞ்சிபுர ரத்னதீப கலிகே தான்யேவ மேநாத்மஜே
சாகோராணி குலாநி தேவி ஸுதராந் தர்யாநி மந்யா
மஹே |சஞ்சுநி சஞ்சுபுடை: நித்யம்--

என்று பாடாந்தரம். அப்போது மேநாத்மஜே - மேநையின் புதல்வியாகிய, தேவி - தேவியே!சஞ்சுபுடை: - அலகு களால், அருந்துகின்றனவோ. தாநி - அந்த, சாகோராணி குலாநி ஏவ - சகோரபஶ்டிகளின் கூட்டங்களே, ஸுதராந் தர்யாநி - மிகவும் புண்யம் செய்தவையென்று, எண்ணுகிறோம்- என்பது பொருள்.

शैत्यप्रक्रममाश्रितोऽपि नमतां जाड्यप्रथां धूनयन्
रागव्यञ्जनपेशलोऽपि गिरिजे वैमल्यमुल्लासयन् ।
लीलालापपुरःसरोऽपि सततं वाचंयमान्त्रीणयन्
कामाक्षि स्मितरोचिषां तव समुल्लासः कथं वर्ण्यते ॥ ६९ ॥

சைத்ய-ப்ரக்ரம-மாசுரிதோயி நமதாம் ஜாட்ய-ப்ரதாம் தூநயந்
 ராக-வ்யஞ்ஜந-பேசலோயி கிரிஜே! வைமல்ய முல்லாஸயந் |
 ஸீலாப-புரஸ்ஸரோயி ஸததம் வாசம்யமாந் ப்ரீணயந்
 காமாக்ஷி! ஸ்யிதரோசிஷாம் தவ ஸமுல்லாஸ: கதம்
 வர்ண்யதே || (69)

கிரிஜே!	பர்வத புத்ரியான
காமாக்ஷி!	காமாக்ஷியே!
சைத்ய-ப்ரக்ரம-ஆசுரி	} மிருந்த குளிர்ச்சியை அடைந்த
த: அபி	
நமதாம்	வணங்கினவர்களின்
ஜாட்யப்ரதாம்	ஜாட்யத்தின் பெயரை
தூநயந்	நிவர்த்தி செய்கிறதாயும்
ராக-வ்யஞ்ஜந-பேசல: அபி	} அநுராகமென்கிற சிவப்பு நிறக்
	யிருப்பினும்
வைமல்யம் உல்லாஸயந்	} வெளுப்பு நிறத்தை (பரிசுத்தி
ஸீலா-ஆலாப-புரஸ்ஸர:-	} விளையாட்டு பேச்சுடன் கூடி
அபி	
ஸததம்	எப்போதும்
வாசம்யமாந்	மௌனிகளை
ப்ரீணயந்	} ஸந்தோஷப்படுத்துகிறதாயு
தவ	உன்னுடைய
ஸ்யித-ரோசிஷாம்	புன்சிரிப்பின் கார்த்தியினுடைய
ஸமுல்லாஸ:	விலாஸமானது
கதம்	எப்படி
வர்ண்யதே	வர்ணிக்கப்படும்.

பாதாரவிந்த சதகத்தில் "கதம் வாசாலோபி" என்ற
 சுலோகத்தைக் கவனிக்க.

காமாக்ஷி! குளிர்ந்த நிலையை அடைந்திருப்பினும் வணங்கு
 பவர்களுக்குக் குளிர்ச்சியென்ற பேச்சுக்கூட இல்லாமல்
 செய்துகொண்டும் (அஞ்ஞானத்தைப் போக்கிக்கொண்டும்)
 சிவப்பைத் தெரிவிப்பதில் ஸமர்த்தமாயினும், (அநுராகத்
 தெரிவிப்பதாயினும்) வெளுப்பு நிறத்தை வளர்த்துக்கொண்டி-

ருப்பதம், விளையாட்டுப் பேச்சுக்களை (அழகிய பேச்சை) முன்னிட்டுக் கொண்டிருப்பினும் வாக்கெனும் இந்திரியத்தை யடக்கிய முனிவர்களைத் திருப்திசெய்துகொண்டுமிருக்கும் உனது மந்தஹாஸ கிரணங்களின் அழகிய மலர்ச்சி எவ்விதம் வர்ணிக்கப்படும்.

नैर्मल्यं परमं गतोऽपि गिरिशं रागाकुलं चारयन्—

நைர்மல்யம் பரமம் கதோ஽பி கிரிசம் ராகாகுலம் சாரயந் என்று இரண்டாமடிக்குப் பாடாந்தரம். அப்போது பரமம் நைர்மல்யம் - மிகுந்த வெண்மையை, கத: அபி - அடைந்திருப்பினும், கிரிசம் - பரமசிவனை, ராகாகுலம் - சிவப்பு நிறைந்தவராக (ஆசை நிறைந்தவராக), சாரயந் - செய்கின்ற தும் என்று பொருள்.

श्रीणीचञ्चलमेखलामुखरितं लीलागतं मन्थरं

भ्रूवलीचलनं कटाक्षवलनं मन्दाक्षवीक्षाचणम् ।

यद्वैदग्ध्यमुखेन मन्मथरिपुं संमोहयन्त्यञ्जसा

श्रीकामाक्षि तव सिताय सततं तस्यै नमस्कुर्महे ॥ ७० ॥

ச்ரோணீ-சஞ்சல-மேகலா-முகரிதம் லீலாகதம் மந்தரம்
ப்ரூவல்லீ-சலனம் கடாக்ஷ-வலநம் மந்தாக்ஷ-வீக்ஷாசணம் |
யத்வைதக்த்ய-முகேந மந்மத-ரீபும் ஸம்மோஹயந்த்யஞ்ஜஸா
ஸ்ரீகாமாக்ஷி! தவ ஸ்மிதாய ஸததம் தஸ்மை நமஸ்குர்மஹே ||

(70)

श्री कामाक्षि!

ச்ரோணீ-சஞ்சல-மேகலா-
முகரிதம்

லீலாகதம்

மந்தரம்

ப்ரூவல்லீ-சலநம்

மந்தாக்ஷ-வீக்ஷாசணம்

கடாக்ஷ-வலநம்

யத்-வைதக்த்ய-முகேந

மந்மதரீபும்

காமாக்ஷியே!

} இடையில் ஆடும் ஒட்டியாணத்
தின் சப்தத்தோடு கூடிய

அழகான நடையும்

மனோக்ரமான

புருவக்குடியின் அசைவும்

} வெட்கத்தோடு கூடிய பார்வை
யில் தேர்ச்சிபெற்ற

கடைக்கண் சுற்றலும்

} எந்தப் புன்சிரிப்பின் னாமர்த்
தியமடியாக

மந்மத சத்ரவான பரமசிவனை

யுஞ்சுலா-ஸம்மோஹயந்தி	} எளிதில் மோஹிக்கும்படி செய்கிறதோ
ஈண்டை	
வ-ஸ்மிதய	அப்படிப்பட்ட
மஸ்கூர்மஹே	உனது புன்சிரிப்பின்பொருட்டு நமஸ்கரிக்கின்றோம்.

மேலே 57-58வது சுலோகங்களில் குறிப்பிட்ட நயம் இங்கே “ மந்தஸ்யிதம் ஸம்மோஹயந்தி ” என்பதிலும் உன் னத்தக்கது.

ஸ்ரீ காமாஶி! இடையில் அசையும் ஒட்டியாண ஒளி புடன் கூடிய மெதுவான அழகிய கடையும், புருவக்கொடி பின் அசையும், நாணத்துடன் பார்ப்பதில் தேர்ச்சிப்பெற்ற டைக்கண் வீச்சும் எந்தப் புன்னகைத்திறமை மூலமாக மன்மத விரோதியாகிய பரமசிவனை எளிதில் மயக்குகின்றன லீவா; அந்த உனது புன்சிரிப்பிற்கு எப்பொழுதும் நமஸ் காரம் செய்கின்றோம்.

“ ஶ்ரீணிவஸ்சலமேவலாமுஶ்ரீரீரீ ” என்பதை லீலாகதத்துக்கு விசேஷணமாக ஆக்காமல், இடையில் ஆடும் ஒட்டியாணத் தின் ஒளியும், அழகிய கடையும் என்றும் சொல்லலாம்.

श्रीकामाक्षि मनोज्ञमन्दहसितज्योतिष्प्ररोहे तव
स्फीतश्वेतिमसार्धभौमसरणिप्रागल्भ्यमभ्येयुषि ।
चन्द्रोऽयं युवराजतां कलयते चेटीधुरं चन्द्रिका
गङ्गा सा च सुधाशरी सहचरीसाधर्म्यमालम्बते ॥ ७१ ॥

ஸ்ரீகாமாஶி! மநோக்ஞ-மந்தஹஸித-ஜ்யோதிஷ்-ப்ரரோஹே தவ ஸ்யீத-ச்வேதிம-ஸார்வபௌம-ஸரணி-ப்ராகல்ப்ய மப்யேயுஷி! சந்த்ரோஜயம் யுவராஜதாம் கலயதே சேட்தூரம் சந்த்ரிகா கங்கா ஸா ச ஸுதாஜ்ஜீ ஸஹசரீ-ஸாதர்ம்ய மாலம்பதே ॥

(71)

ஸ்ரீ காமாஶி!

தவ

மநோக்ஞ-மந்தஹஸித-
ஜ்யோதிஷ்-ப்ரரோஹே

ஸ்ரீ காமாஶியே!

உனது

} அழகிய மந்தஹாஸ காந்தியின்
கொழுந்தானது

ஸ்பீத-ச்வேதிம-ஸார்வபௌ ம-ஸரணி-ப்ராகல்ப்யம்	}	கொழுத்து செழித்த வெண் மையின் மேன்மைகொண்ட அரசாட்சியின் காப்பிரயத்தை
அப்யேயுஷி அயம் சந்தர்: யுவராஜதாம்		அடைந்திருக்கும்போது இந்த சந்திரன் இளவரசனாயிருக்கும் தன்மை யை
கலயதே சந்த்ரிகா சேடதரம்	}	அடைகிறான். நிலாவானது வேலைக்காரியின் நிலைமையை அடைகிறது.
ஸுதாஜ்ஜீ ஸா-கங்கா ச ஸஹசீ-ஸாதர்ப்யம்		அமுதப் பரவா ஹமுள்ள அந்த கங்கையும் யத்தினியாயிருக்கும் ஒற்று மையை
ஆலம்பதே	}	அடைகிறது.

ஸ்ரீ காமாக்ஷி! மனதைக்கவரும் உனது மந்தஹாஸம் என்றும் சோதிக்கொழுந்து செழித்த வெண்மையின் சிறந்த ஆட்சித்திறத்தையடைகையில் இந்தச் சந்திரன் இளவரசுப் பட்டத்தை அடைகிறான். நிலவு வேலைக்காரியின் பொறுப்பையும், அமுதப்பெருக்குள்ள அந்த கங்கையும் உயிர்த்துணைவியின் முறையையும் கடைப்பிடிக்கின்றது (அடைகிறது).

“शुद्धा सा च सुधाक्षरी” “சுத்தா ஸா ச ஸுதாஜ்ஜீ” என்றும் பாடம். மாசற்ற அந்த அமுதப்பெருக்கும் என்பது பொருள். கங்கையும், அந்த அமுதப்பெருக்கும் ஸஹசரிகளான உயிர்த்துணைவிகளின் முறையைக் கடைப்பிடிக்கின்றன என்றும் பொருள் சொல்லலாம்.

ज्योत्स्ना किं तनुते फलं तनुमतामौष्यप्रशान्तिं विना
त्वन्मन्दसितरोचिषा तनुमतां कामाक्षि रोचिष्णुना ।
सन्तापोऽपि निवार्यते नववचः(यः)प्राचुर्यमङ्कुर्यते
सौन्दर्यं परिपूर्यते जगति सा कीर्तिश्च सद्यार्यते ॥ ७२ ॥

ஜ்யோதஸ்தா கிம் தநுதே பலம் தநுமதா மௌஷண்ய-

[ப்ரசாந்திம் விநா

த்வந்-மந்தஸ்யித-ரோசிஷா தநுமதாம் காமாக்ஷி

[ரோசிஷ்ணுநா |

ஸந்தாபோஷி நிவார்யதே நவ-வச:(ய) ப்ராசர்ய மங்கூர்யதே
ஸௌந்தர்யம் பரிபூர்யதே ஜகதி ஸா கீர்த்திச்ச

[ஸஞ்சார்யதே || (72)

காமாக்ஷி!

ஜ்யோதஸ்தா

தநுமதாம்

ஒளஷண்ய-ப்ரசாந்திம், விநா

கிம் பலம்

தநுதே

ரோசிஷ்ணுநா

த்வந்-மந்தஸ்யித-ரோசிஷா

தநுமதாம்

ஸந்தாப: ஆபி

நிவார்யதே

நவ-வச:-ப்ராசர்யம்

அங்கூர்யதே

ஸௌந்தர்யம்

பரிபூர்யதே

ஸா கீர்த்தி:ச

ஜகதி

ஸஞ்சார்யதே

காமாக்ஷியே!

நிலாவானது

மனிதர்களுக்கு

உஷ்ணத்தைக் குறைப்பதைத்
தவிர

வேற என்ன பயனை

செய்கிறது

விளங்குகிறது

உனது புன்சிரிப்புக் கார்தியால்

பிராணிகளுடைய

ஸந்தாபமும்

நின்றுத்திக்கப்படுகிறது.

புதிய பேசும் வன்மையும்

ஆவிர்ப்பவிக்கப்படுகிறது

அழகும்

நிரயம்படுகிறது

அந்தக் கீர்த்தியும்

உலகில்

பரப்பப்படுகிறது.

காமாக்ஷி! நிலவு உஷ்ணத்தைத் தணிப்பதைத் தவிர்த்து வேற என்ன பயனைப் பிராணிகளுக்கு அளிக்கின்றது. ஜவலீக்தும் உனது புன்சிரிப்பின் ஒளியோடுனில் சீரம் படைத்த மக்களுடைய தாபத்தைத் தணிக்கின்றது, மனிதர்களுக்கு புதிதுபுதிதான வாக்காதுர்யத்தை உண்டாக்குகின்றது; ஸௌந்தர்யத்தை நிரப்புகின்றது; உயர்ந்த புகழையும் உலகமெங்கும் பரவும்படி செய்கிறது. ஆதலால் உனது மந்தஹாஸம் நிலவைவிட உயர்ந்தது என்பதில் என்னதடையுண்டு என்பது பொருள்.

நவவய: ப்ராசர்யம் - என்ற பாடத்தில், இளம் வயதின் (யெனவனத்தின்)மேன்மை தளிர்கின்றது என்பது பொருள்.

वैमल्यं कुमुदश्रियां हिमरुचः कान्त्यैव सन्धुक्ष्यते

ज्योत्स्वारोचिरपि प्रदोषसमयं प्राप्यैव सम्पद्यते ।

स्वच्छत्वं नवमौक्तिकस्य परमं संस्कारतो दृश्यते

कामाक्ष्याः स्मितदीधितेर्विशदिमा नैसर्गिको भासते ॥ ७३ ॥

வைமல்யம் குமுதச்சீரியாம் ஹிமருசு: காந்த்யைவ ஸந்துக்ஷ்யதே
ஜ்யோத்ஸ்நா-ரோசிரபி ப்ரதோஷ-ஸமயம் ப்ராப்யைவ
[ஸம்பத்யதே |

ஸ்வச்சத்வம் நவ-மௌக்திகஸ்ய பரமம் ஸம்ஸ்காரதோ
[த்ருச்யதே

காமாக்ஷ்யா: ஸ்மித-திதிதே: விசதிமா நைஸர்கிகோ பாஸதே ॥
(73)

குமுத-ச்சீரியாம்

வைமல்யம்

ஹிமருசு:

காந்த்யா ஏவ

ஸந்துக்ஷ்யதே

ஜ்யோத்ஸ்நா-ரோசி: அபி

ப்ரதோஷஸமயம்-ப்ராப்ய

ஏவ

ஸம்பத்யதே

நவ-மௌக்திகஸ்ய

பரமம் ஸ்வச்சத்வம்

ஸம்ஸ்காரத:

த்ருச்யதே

காமாக்ஷ்யா:

ஸ்மிததிதிதே:

விசதிமா

நைஸர்க்கிக:

பாஸதே

ஆம்பல்களுக்கு

வெண்மையானது

சந்திரனுடைய

காந்தியாலேயே

வளர்க்கப்படுகிறது

நிலாவின் காந்தியும்

} ஸாயங்கால வேளையை அடைந்
தேதான்

ஏற்படுகிறது

புதிய முத்துக்கு

உயர்ந்த வெண்மையும்

பாடம் செய்வதினாலேயே

காணப்படுகிறது

காமாக்ஷியின்

புன்சிரிப்பினுடைய

வெண்மையானது

ஸ்வபாவத்தில் ஏற்பட்டதாகவே

விளங்குகிறது.

அல்லி மலர்களின் அழகிய வெண்மை மதியின் ஒளி
யாலேயே வளர்க்கப்படுகின்றது. நிலவின் ஒளியும் இரவை
யடைவதால் தான் ஏற்படுகிறது. சீர்மைப்படுத்துவதால்

புதிய முத்திற்கு மேலான தூய்மை காணப்படுகின்றது. காமாஶிபின் புன்னகைக் கிரணங்களுக்கு இயற்கையாகவே வெண்மை விளங்குகின்றது.

பாதாரஸிந்த சதகத்தில் “துநாநம்” என்ற சுலோகத்தில் “அபராதிநம்” என்பதின் கருத்தையும் இங்கே உன்னுக.

प्राकाश्यं परमेश्वरप्रणयिनि त्वन्मन्दहासश्रियः
श्रीकामाक्षि मम क्षिणोतु ममतावैचक्षण्यमक्षयाम् ।
यद्भित्त्येव निलीयते हिमकरो मेघोदरे शुक्तिका-
गर्भे मौक्तिकमण्डली च सरसो मध्ये मृणाली च सा ॥७४॥

ப்ராகாச்யம் பரமேச்வர-ப்ரணயிநி! த்வந்-மந்தஹாஸ-சீரிய
ஸ்ரீ காமாஶி! மம க்ஷிணோது மமதா-வைசக்ஷணீ மக்ஷயாம் |
யத்பீத்யேவ நிலீயதே ஹிமகரோ மேகோதரே சுக்திகா-
கர்ப்பே மௌக்திக-மண்டலீ ச ஸ்ரஸோ மத்யே

[மருணாளீ ச ஸா || (74)

பரமேச்வர-ப்ரணயிநி!
ஸ்ரீ காமாஶி!
த்வத்-மந்தஹாஸ-சீரிய:
ப்ராகாச்யம்
மம
அக்ஷயாம்
மமதா-வைசக்ஷணீம்
க்ஷிணோது
யத்பீத்யா ஏவ

ஹிமகர:
மேக-உதரே
மௌக்திக-மண்டலீ
சுக்திகா-கர்ப்பேச
ஸா ம்ருணாளீ
ஸாரஸ: மத்யே
நிலீயதே

பரமசிவன் பத்ரியான
ஸ்ரீ காமாஶியே!
உனது புன்சிரிப்புக் காந்தியின்
வெண்மையானது
என்னுடைய
அழியாமலிருக்கிற
அஹங்காரத்தின் திறனை
நிவர்த்தி செய்யட்டும்
} எந்தப் புன்சிரிப்பின் காந்தியின்
வெண்மையினின்றும்பயத்தால்
சந்திரன்
மேகங்களின் மத்தியிலும்
முத்துக்களின் கூட்டமானது
முத்துச்சிப்பிகளின்மத்தியிலும்
அந்தத் தாமரைத்தண்டும்
குளத்தின் மத்தியிலும்
ஒளிந்து கொள்ளுகிறதோ.

பரமசிவனின் காதலியாகிய காமாஶி! எதற்குப் பயந்து சந்திரன் மேகத்தின் கடுவிலும், முத்துக்கட்டம் சிப்பிகளாகக் குள்ளும் புகழ்பெற்ற தாமரைக் கிழங்கு குளத்தின் கடுவேயும் மறைந்து கொள்கிறதோ, அந்த உன்னுடைய மந்தஹாஸ ஒளியின் தோற்றம் அழியாத எனது மமகாரத்தின் திறனை ஒழிக்கவேண்டும்.

हेरम्बे च गुहे च हर्षमरिते वात्सल्यमङ्कुरयत्
मारद्रोहिणि पूरुषे सहसुवं प्रेमाङ्कुरं व्यञ्जयत् ।
आनम्रेषु जनेषु पूर्णकरुणावैदग्ध्यमुत्तालयत्
कामाक्षि स्मितमङ्गसा तव कथंकारं मया कथ्यते ॥ ७५ ॥

ஹேரம்பே ச குஹே ச ஹர்ஷ-பரிதம் வாத்ஸல்ய மங்கூரயத்
மார-த்ரோஹிணி பூருஷே ஸஹ-புவம் ப்ரேமாங்குரம்

[வ்யஞ்ஜயத் |

ஆநம்ரேஷு ஜநேஷு பூர்ண-கருண-வைதக்த்யமுத்தாளயத்
காமாஶி! ஸ்மிதமஞ்ஜஸா-தவ கதம் காரம் மயா கத்யதே||

(75)

காமாஶி!

ஹேரம்பே ச

குஹே ச

ஹர்ஷ பரிதர்

வாத்ஸல்யம்

அங்கூரயத்

மார-த்ரோஹிணி

பூருஷே

ஸஹபுவம்

ப்ரேமா-அங்குரம்

வ்யஞ்ஜயத்

ஆநம்ரேஷு

ஜநேஷு

பூர்ண-கருண-வைதக்த்யம்

உத்தாளயத்

தவ

ஸ்மிதம்

காமாஶியே!

விகாயகரிடத்திலும்

ஸுப்ரமணியரிடத்திலும்

ஸந்தேரஷம் நிரம்பிய

உன்டைய

எளர்த்தி கொண்டும்

மன்றத சத்ருவான

பரம்புடி ஷான பரமசிவனிடம்

இயற்கையிலுண்டான

பிரீதியின் அங்குரத்தை

வெளிப்படடுத்திக்கொண்டும்

நமஸ்கரிக்கிற

ஜனங்களிடம்

பரிபூர்ணமான கருணையின்

மஹிமையை

அதிகப்படுத்திக்கொண்டுமிருக்

கிற

உன்னுடைய

புன்சிரிப்பானது

கதம் கராம்
மயா
அஞ்ஜனா
கத்யதே

எவ்விதமாக
என்னால்
சீக்கிரம்
வர்ணிக்க முடியும்.

காமாஶுபி! கணபதியிடமும் கந்தனிடத்திலும் ஆனந்தம் நிறைந்த அன்பை வளர்க்கின்றதும், மன்மதனை வென்ற சிறந்த புருஷனான பரமசிவனிடம் இயற்கையான அன்பின் அங்குரத்தை வெளிப்படுத்துகின்றதும், தன்னை வணங்கிய ஜனங்களிடம் குன்றாத கருணைத்திறனைக் கொந்தளிக்கச் செய்கின்றதுமான உனது புன்னகை எவ்விதம் தான் என்னால் வர்ணிக்க இயலும்.

सितमञ्जिमा ஸ்மிதமஞ்ஜிமா-என்று சிறந்த பாடாந்தரம். புன்சிரிப்பின் அழகு என்று பொருள். இப்பாடத்தில் அகூரயந், व्यङ्गयन्, उत्तमयन्, அங்கூரயந், வ்யஞ்சயந், உத்தாளயந்—என்று பாடங்கொள்ளவேண்டும். “सितमञ्जरी” “ஸ்மிதமஞ்ஜரி” என்ற பாடம் சிறந்ததன்று.

संकुद्विजराजकोऽप्यविरतं कुर्वन्दिजैः सङ्गमं
वाणीपद्वतिदूरगो(को)ऽपि सततं तत्साहचर्यं वहन् ।
अश्रान्तं पशुदुर्लभोऽपि कलयन्पत्यौ पशूनां रतिं
श्रीकामाक्षि तव सितामृतरसस्यन्दो मयि स्यन्दताम् ॥७६॥

ஸம்க்ருத்த-த்விஜ-ராஜகோழபி அவிரதம் குர்வந்
த்விஜை; ஸங்கமம்
வாணி-பத்ததி-தூரகோழபி-ஸததம் தத்ஸாஹசர்யம் வஹந் |
அச்ராந்தம் பசு-தூர்லபோழபி கலயந் பத்யெள பசுநாம் ரதிம்
ஸ்ரீ காமாஶுபி! தவ ஸ்மிதாம்ருத-ரஸ-ஸ்யந்தோ மயி
ஸ்யந்ததாம் || (76)

ஸ்ரீ காமாஶுபி!

ஸம்க்ருத்த-த்விஜ-ராஜ-

க: அபி

அவிரதம்

த்விஜை:

ஸங்கமம்

குர்வந்

ஸ்ரீ காமாஶுபியே!

த்விஜராஜனோடு (சந்திரனோடு)

கோபமுள்ளதாயிருப்பினும்

எப்போதும்

த்விஜர்களோடு (பற்களோடு)

சேர்க்கையை

செய்கிறதாயும்

வாணீ பத்ததி தூரக:	}	வாக்கின் வழிக்குத் தூரத்திலி
அபி		ருந்த போதிலும்
ஸததம்		எப்போதும்
தத்ஸரஹசர்யம்	}	அந்த வாணியின் அதாவது
		ஸர்வதியின் ஸஹவாஸத்தை
வஹந்		வஹிப்பதாயும்
அச்ரார்த்தம்		எப்போதும்
பசுதூர்ஸப:அபி	}	பசுக்களுக்கு (அக்ஞானிக்கு)
		தூர்ஸபமாயிருந்தபோதிலும்
பசுநாம் பத்யௌ		பசுபதியான பரமசிவனிடத்தில்
ரதீம் கலயக்		பிரீதியைச்செய்வதாயுமிருக்கிற
தவ		உன்னுடைய
ஸமித-அப்ருத-ரஸ-ஸ்யந்த:	}	புன்சிரிப்பாகிற அமிருதத்தின்
		ரஸப்பெருக்கானது
மயி		என்பேரில்
ஸ்யந்ததாம்		வருஷிக்கட்டும்.

ஸ்ரீகாமாஶி, த்வஜராஜனிடம் (சந்திரனிடம்) சினங்கொண்டிருப்பினும், த்விஜர்களுடன் (பற்களுடன்) சேர்ந்திருக்கின்றதும், வாணியின் வழிக்கு அப்பாவிருந்தாலும் (வார்த்தைகளால் குறிப்பிடமுடியாவிடினும்) வாணியோடு சேர்ந்து வாஸம் செய்கின்றதும் (வார்த்தையோடு முகத்தில் வாஸம் செய்கின்றதும்) பசுக்களுக்கு அடையமுடியாவிடினும் (அறிவிளிகளால் அடையமுடியாவிடினும்) பசுபதியிடம் (பரமேச்வரனிடம்) ஓயாது அன்பைச் செலுத்துகின்றதுமான உனது புன்னகையெனுமமுதப்பெருக்கு என்மீது பெருகவேண்டும்.

பிராம்மணராஜனிடம் சினங்கொண்டிருப்பது பிராம்மணர்களோடு ஸர்வதா சேர்ந்திருக்கிறது என்று விரோதம். த்விஜம் பற்கள், த்விஜராஜன் - நக்ஷத்திரங்களுக்கு அரசன் சந்திரன். அவனைவிட மிகுந்த வெண்மையுடையது என்று ஸமாதாகம்,

श्रीकामाक्षि महेश्वरे निरुपमप्रेमाङ्कुरप्रकमं

नित्यं यः प्रकटीकरोति सहजामुनिद्रयन्माधुरीम् ।

तत्तादृक्कव मन्दहाससुष(महि)मा मातः कथं मानितां

तन्मूर्धा सुरनिज्ञां च कलिकामिन्दोश्च तां निन्दति ॥ ७७ ॥

ஸ்ரீ காமாஶி! மஹேச்வரே நிருபம-ப்ரேமாங்குர-ப்ரக்ரமம்
நித்யம் ய ப்ரகடகரோதி ஸஹஜா முந்நித்ரயந் மாதூரீம் |
தத்தாத்ருக் தவ மந்தஹாஸ (மஹிமா) ஸுஷமா மாத:

கதம் மாநிதாம்

தந்முர்த்நா ஸுர-நிம்நகாம் ச கலிகா மிந்தோச்ச தாம்

நிந்ததி || (77)

பாதி:

ஸ்ரீ காமாஶி!

ஸஹஜாம்

மாதூரீம்

உந்நித்ரயந்

ப:

நித்யம்

மஹேச்வரே

நிருபம-ப்ரேம-அங்குர-
ப்ரக்ரமம்

ப்ரகடகரோதி

தத்தாத்ருக்

தவ

மந்தஹாஸ-ஸுஷமா

தந்-முர்த்நா

மாநிதாம்

ஸுர-நிம்நகாம் ச

இந்தோ:

தாம் கலிகாம் ச

கதம்-நிந்ததி

தாயாரான

ஸ்ரீ காமாஶியே!

ஸ்வபாவத்திலுள்ள

இனிப்பை

வெளிப்படுத்துகிற

யாதொரு மந்தஹாஸமானது

எப்போதும்

மஹேச்வரனிடத்தில்

} நிகரற்ற அன்பின் அங்குரத்தின்
வளர்ச்சியை

வெளிப்படுத்துகிறதோ

அப்பேர்ப்பட்ட

உனது

புன்சிரிப்பின் காந்தியானது

அந்த பரமசிவனின் சிரஸ்ஸால்

வெகுமானிக்கப்பட்ட

தேவகதியான கங்கையையும்

சந்திரனுடைய

அந்தக் கலையையும்

ஏன் நிந்திக்கிறது.

தாயே ஸ்ரீகாமாஶி! எது இயற்கையான இனிமையைப் புலப்படுத்திக்கொண்டு மஹேச்வரனிடத்தில் ஒப்பற்ற அன்பின் முனையின் வளர்ச்சியைத் தினமும் வெளிப்படுத்துகின்றதோ; அத்தகைய உன் புன்சிரிப்பின் காந்தி அந்தப் பரமசிவனால் தலையால் கௌரவிக்கப்பட்ட தேவகங்கையையும் அந்தச் சந்திரனது கலையையும் ஏன் இகழுகின்றது?

मन्दहास महिमा मन्तஹாஸ மஹிமா—என்ற பாடத்தில் மந்தஹாஸத்தின் மஹிமையென்பது பொருள்.

ये माधुर्यविहारमण्डपमुवो ये शैत्यमुद्राकरा
 ये वैशद्यदशाविशेषसुभगास्ते मन्दहासाङ्कुराः ।
 कामाक्ष्याः सहजं गुणत्रयमिदं पर्यायतः कुर्वतां
 वाणीगुम्भनडम्बरे च हृदये कीर्तिप्ररोहे च मे ॥ ७८ ॥

யே மாதூர்ய-விஹார-மண்டப-புவோ யே சைத்ய முத்ரா
 யே வைசத்ய-தசா-விசேஷ-ஸுபகாஸ்தே [கரா.
 மந்தஹாஸாங்குரா: |
 காமாக்ஷ்யா: ஸஹஜம் குணத்ரய மிதம் பர்யாயத: சூர்வதாம்
 வாணீ-சும்பந-டம்பரே ச ஹ்ருதயே கீர்த்தி-
 ப்ரரோஹே ச மே ॥ (78)

யே	எந்த புன்சிரிப்புக்கள்
மாதூர்ய-விஹார-மண்டப-புவ:	} மாதூர்யத்தின் விளையாடும் மண்டப ஸ்தானங்களோ
யே	எவைகள்
சைத்ய-முத்ராகரா:	} குளிர்மையின் முத்ரைக்கு இருப்பிடங்களோ
யே	எந்த புன்சிரிப்புக்கள்
வைசத்ய-தசா-விசேஷ-ஸுபகா:	} தீர்மலமாயிருப்பதாகிய நிலைமையால் மிக மனோக்ரங்களாயிருக்கின்றனவோ
தே	அந்த
காமாக்ஷ்யா:	காமாக்ஷியினுடைய
மந்தஹாஸ-அங்குரா:	புன்சிரிப்பின் அங்குரங்கள்
ஸஹஜம்	ஸ்வபாவத்திலேற்பட்ட
இதம் குண-த்ரயம்	} இனிமை, குளிமை, பரிசுத்தி என்ற இந்த மூன்று குணத்தையும்
பர்யாயத:	வரிசையாக
மே	எனது
வாணீ-சும்பந-டம்பரே ச	} வாக்குக்களைத் தொடுத்த அமைக்க
ஹ்ருதயே ச	மனதிலும்
கீர்த்தி-ப்ரரோஹே ச	யசஸ்வலின் அபிவிருத்தியிலும்
சூர்வதாம்	ஏற்படும்படி செய்யட்டும்.

எவை இனிமையின் விளையாட்டு மண்டபங்களோ, மாறாத நளிர்ச்சிக்கு இருப்பிடங்களோ, வெண்மை நிலையால் அதிக முழுபெற்றவைகளோ, அந்தக் காமாசுபியின் மந்தஹாஸாந் நரங்கள் தமக்கு இயற்கையிலேற்பட்ட இனிமை, தண்மை, வெண்மை என்ற இம் மூன்று குணங்களையும் முறையே எனது கவிதையிலும் (வர்த்ததைகளைத் தொடுத்து அமைப்பிலும்), உள்ளத்திலும், புகழின் வளர்ச்சியிலும் இருக்கச் செய்யவேண்டும்.

“ये शैत्य रत्नाकराः” “யே சைத்ய ரத்நாகரா:” என்ற பாடத்தில், குளிர்மைக்கு ஸமுத்திரமாயிருக்கின்றனவோ-என்பது பொருள்.

कामाख्या मृदुलसितांशुनिकरा (द) दाक्षान्तके वीक्षणे
मन्दाक्षमहिला हिमद्युतिमयूखाक्षेपदीक्षाक्षुरा: ।
दाक्ष्यं पक्षमलयन्तु माक्षिकगुडद्राक्षाभवं (समं) वाञ्छु मे
सूक्ष्मं मोक्षपथं निरीक्षितुमपि प्रक्षालयेयुर्मनः ॥ ७९ ॥

காமாக்ஷயா ம்ருதுள-ஸமிதாம்சு-நிகரா: தா(த)க்ஷாந்
தகே வீக்ஷணே
மந்தாக்ஷ-க்ரஹிலா ஹிமத்யுதி-மயூகாக்ஷேப-தீக்ஷாங்குரா:।
தாக்ஷயம் பக்ஷமளயந்து மாக்ஷிக-குட-த்ராக்ஷா-பவம்
(ஸமம்) வாக்ஷமே
ஸூக்ஷமம் மோக்ஷபதம் நிர்க்ஷிதுமபி ப்ரக்ஷாள
யேயுர்மந: ॥ (79)

தாசுக்ஷாந்தகே	} தக்ஷசத்ரவான யரமசிவ னுடைய
வீக்ஷணே	
மந்தாக்ஷ-க்ரஹிளா:	} வெட்கத்தை அடையக்கூடிய வைகளாயும்
ஹிம-த்யுதி-மயூக-ஆக்ஷேப தீக்ஷா-அங்குரா:	
காமாக்ஷயா:	} கந்திரனுடைய காந்தியைப் பழிப்பதில் தீக்ஷைகொண்ட வைகளுமான
ம்ருதுள-ஸமிதாம்சு-நிகரா:	
மே	} காமாசுபியினுடைய மனோக்ருமான புன்சிரிப்புக் காந்தியின் கூட்டங்கள் எனது

வாக்ஷு

மாக்ஷிக-குட-த்ராக்ஷா-பவம்

வாக்ருகளில்

தேன், வெல்லம், திராக்கை
இவைகளிலிருந்து உண்டா
கக்கூடிய

தாக்ஷயம்

பக்ஷமளயந்து

அபி

ஸூக்ஷமம்

மோக்ஷபதம்

நிரீக்ஷிதமபி

மந:

ப்ரக்ஷாளயேயு:

மேன்மையை

அதிகரிக்கச் செய்யட்டும்

மேலும்

ஸூக்ஷமமான

மோக்ஷமார்க்கத்தை

பார்ப்பதற்கும்கூட

மனதை

சுத்தப்படுத்தவேணும்.

தக்ஷனது பகைவராகிய பரமசிவனது பார்வை ஏற்படுகையில் வெட்கத்தை ஏற்கின்றவைகளும், சந்திரனின் கிரணங்களைத் திரஸ்கரிப்பதில் தீக்கை பூண்டவைகளுமான காமாக்ஷியின் இளகை ஒளிக்கதிர் கூட்டங்கள், எனது சொற்களில் தேன், வெல்லம், திராக்கை இவைகளின் திறனைத் தளிர்த்துச் செய்யவேண்டும். துண்ணிய மோக்ஷவழியைப் பார்ப்பதற்குத் தகுந்தபடி என் மனத்தைச் சுத்தப்படுத்தவும்வேண்டும்.

‘த்ராக்ஷாமம்’ என்ற பாடத்தில், தேன் வெல்லம் த்ராக்கை-வைகளுக்கு ஒப்பான—என்பது பொருள்.

जात्या शीतलशीतलानि मधुराण्येतानि पूतानि ते

गाङ्गानीव पर्यासि देवि पटलान्यल्पसितज्योतिषाम् ।

एनःपङ्कपरम्परामलिनितामेकाग्रनाथप्रिये

श्रीकामाक्षि परं मदीयविषणां प्रक्षालयन्तु क्षणात् ॥ ८० ॥

ஜாத்யா சீதளசீதளாநி மதுராண்யேதாநி பூதாநி தே
காங்காநீவ பயாம்ஸி தேவி! படலாந்யல்ப-ஸ்யித-

ஜ்யோதிஷாம் |

ஏந:-பங்க-பரம்பரா-மலிநிதாம் ஏகாம்ரநாத-ப்ரியே!

ஸ்ரீ காமாக்ஷி! பரம் மதிய திஷணாம் ப்ரக்ஷாளயந்து

க்ஷணாத் || (80)

ஏகாம்ரோசுவர-ப்ரியே!
 தேவி!
 ஸீகாமாஷி!
 காங்காநி பயாம்வலி இவ
 தூத்யா
 சீதனசீதனாநி
 மதராணி
 சூதாநி
 வதாநி
 தே
 அல்ப-ஸ்யித-ஜயோதிஷாம்
 படலாநி
 ஏக:-பங்க-பரம்பரா-
 மலிரிதாம்
 மதிய-திஷணாம்
 சூணாத்
 பரம்
 ப்ரகூநாயந்தா

ஏகாம்ரோசுவர பத்ரியும்
 விளங்குகிறவளுமான
 காமாஷியே!
 கங்கை ஜலம்போல்
 ஸ்வபாவத்தினாலேயே
 மிகக் குளிர்ந்தவைகளாயும்
 இனியவைகளாயும்
 பரிசுத்தமானவைகளாயுமுள்ள
 இந்த
 உன்னுடைய
 மந்தஸ்யித காந்திகளுடைய
 ஸமுஹங்கள்
 பாபஸமுஹமாகிற சேற்றால்
 அழுக்கடைந்துள்ள
 எனது புத்தியை
 சீக்கிரத்தில்
 கன்றாக
 அலம்பவேண்டும் (பரிசுத்தப்
 படுத்தட்டும்.)

ஏகாம்ரோசுவரதாரின் காதலியாக விளங்குபவளே! கங்கையின் ஜலங்கள்போல் இயற்கையிலேயே மிகக் குளிர்ந்தவைகளும், இனிமைபொருந்தியவைகளும், தூயவைகளுமான உனது புன்முறுவலின் காந்திக்கூட்டங்கள் பாபமென்றும் சேற்றுத் தொகுதியால் அழுக்கடைந்திருக்கும் எனது புத்தியைத் தூய அறிவையளித்துத் தாமதமின்றி கன்றாய்ச் சுத்தம் செய்ய வேண்டும்.

प्रज्ञानात् सुतरां मदीय विषणाम् ப்ரஜ்ஞானாத் ஸுதாராம் மதியதிஷணாம் - என்ற பாடத்தில், ப்ரஜ்ஞானாத் - தூய அறிவை கொடுத்த, ஸுதாராம் - மிகவுள் என்பது பொருள்.

अश्रान्तं परतन्वितः पशुपतिस्वन्मन्दहासाङ्कुरैः
 श्रीकामाक्षि तदीयवर्णसमतासङ्गेन शङ्कामहे ।
 इन्दुं नाकघुनीं च शेखरयते मालां च घत्ते नवै-
 वैकुण्ठैरवकुण्ठनं च कुरुते धूलीचयैर्भासनैः ॥ ८१ ॥

அச்ராந்தம் பரதந்த்ரித: பசுபதி த்வந்-மந்தஹாஸாங்குரை:
 ஸ்ரீ காமாஶி! ததிய-வார்ண-ஸமதா-ஸங்கேந சங்காமஹே |
 இந்தும் நாகதுநீம் ச சேகரயதே மாலாம் ச தத்தே நவை
 வைகுண்டை ரவகுண்டநம் ச குருதே தூளிசயை

பாஸ்மதை: || (81)

ஸ்ரீகாமாஶி!

அச்ராந்தம்

த்வந்-மந்தஹாஸ-

அங்குரை:

பரதந்த்ரித:

பசுபதி:

ததிய-வார்ண-ஸமதா-

ஸங்கேந

இந்தும்

நாகதுநீம் ச

சேகரயதே

நவை:

வைகுண்டை:

மாலாம் ச

தத்தே

பாஸ்மதை:

தூளிசயை:

அவகுண்டநம் ச

குருதே

சங்காமஹே

காமாஶியே!

எப்போதும்

} உனது புன்சிரிப்பின்

} கொழுந்துகளால்

பரவசனூக்கப்பட்ட

பரமசிவனானவர்

} அந்தச்சிரிப்பின் நிறத்துக்கு
 ஸமமான நிறத்தை அடைந்
 திருக்கிறது என்கிற எண்
 ணத்தால்

சந்திரனையும்

கங்கையையும்

சூழிக்கொண்டிருக்கிறான்

புதிதான

(பிரமனின்) கபாலங்களால்

மாலையையும்

தரித்துக்கொள்ளுகிறான்

விபூதியினுடையதான

தூளி ஸமூஹங்களால்

பூசிக்கொள்வதையும்

செய்துகொள்ளுகிறாரென்று

நினைக்கிறோம்.

ஸ்ரீகாமாஶி! உனது புன்சிரிப்பு முனைகளால் அடிமைப்
 படுத்தப்பட்ட பசுபதியானவர், சோர்வின்றி அவைகளுக்குச்
 சமமான நிறத்தைப் பெற்றிருப்பதால் சந்திரனையும், தேவ
 கங்கையையும் தலையணியாகக் கொள்கிறார். பிரமனது புதிய
 தலையோடுகளாலான மாலையையணிகின்றார். சாம்பற் புழுதிக்
 கூட்டங்களால் தனது சரீரத்தைப் பூசிக்கொள்கிறார் என்று
 நினைக்கிறோம்.

श्रीकामाक्षि भवप्रिये मृदुवचःसौरम्यमुद्रास्पदं
प्रौढप्रेमलतानवीनकुसुमं मन्दसितं तावकम् ।
मन्दं कन्दलति प्रियस्य वदनालोके समामाषणे
स्वप्ने कुङ्कमकति प्ररूढपुलके चाश्लेषणे फुलति ॥ ८२ ॥

ஸ்ரீ காமாக்ஷி! பவப்ரியே! ம்ருதுவசஸ்-ஸௌரப்ய-முத்ராஸ்பதம்
ப்ரௌட-ப்ரேம-லதா-நவீந-குஸுமம் மந்தஸ்யிதம் தாவகம்!
மந்தம் கந்தளதி ப்ரியஸ்ய வதநாலோகே ஸமாபாஷணே
ச்லக்ஷணே குட்மலதி ப்ரூட-புளகே சாச்லேஷணே புல்லதி!!
(82)

பவ-ப்ரியே

ஸ்ரீ காமாக்ஷி!

ம்ருது-வசஸ்-ஸௌரப்ய-

முத்ரா-ஆஸ்பதம்

ப்ரௌட-ப்ரேம-லதா-நவீந

குஸுமம்

தாவகம்

மந்தஸ்யிதம்

ப்ரியஸ்ய

வதந-ஆலோகே

மந்தம்

கந்தளதி

ச்லக்ஷணே ஸமாபாஷணே

குட்மலதி

ப்ரூட-புளகே

ஆச்லேஷணேஸதி

புல்லதி

சிவபத்ரியான

ஸ்ரீ காமாக்ஷியே!

ம்ருதுவான வார்த்தையின்

வாஸனைக்கு இருப்பிடமாயும்

வளர்ந்து முற்றிய அன்பெனும்

கொடியின் புதிய புஷ்பமாயு

முள்ள

உனது

புன்சிரிப்பானது

பர்த்தாவினுடைய

முகத்தைப் பார்க்கும்போது

மெதுவாக

அங்குரிக்கிறது

மனோஹரமான பேச்சு ஆரம்

பிக்கும்போது

மொட்டுவிடுகிறது

மயிர் கூச்சல் மேலிட்ட

ஆலிங்கனம் நேரும்போது

மலர்ந்துவிடுகிறது.

சிவனுடைய காதலியாகிய காமாக்ஷி! மெல்லிய சொற்
களின் நறுமணத்திற்கு இருப்பிடமும், முற்றிய அன்பு என்
னும் கொடிக்குப் புதுமலரான உனது புன்னகை, காதலனான
பரமசிவனின் முகத்தைக் காணுகையில் மெதுவாகத் தளிர்க்
கின்றது. இனிய பேச்சு நிகழ்கையில் அருமபு விடுகின்றது.
மயிர் சிலுக்குமாறு அணைத்துக்கொள்கையில் மலர்கின்றது.

ஸ்ரீகாமாஶி பவப்ரியே—என்ற இடத்தில் “ஸ்ரீகாஞ்சீபுர தேவதே” —என்று பாடாந்தரம். ஸ்ரீகாஞ்சீபுரியின் தேவதை யாகிய காமாஶியே—என்று பொருள்.

किं त्रैस्रोतसमम्बिके परिणतं स्रोतश्चतुर्थं नवं
पीयूषस्य समस्ततापहरणं किं वा द्वितीयं वपुः ।
किं विवैकटिकं गिरो मधुरिमाभ्यासाय (ग)नव्यं पयः
कामाक्षि सरशासनप्रियतमे मन्दस्मितं तावकम् ॥ ८३ ॥

கிம் த்ரைஸ்ரோதஸமம்பிகே பரிணதம் ஸ்ரோதச்சதுர்த்தம் [நவம்
பியூஷஸ்ய ஸமஸ்த-தாப-ஹரணம் கிம் வா த்விதியம் வபு: |
கிம்ஸ்விந்நநகடிகம் கிரோ மதுரிமாப்யாஸாய ந(க)வ்யம் பய:
காமாஶி! ஸ்மர-சாஸந-ப்ரியதமே மந்தஸ்மிதம் தாவகம்||83)

அம்பிகே	தாயாராயும்
ஸ்மர-சாஸந-ப்ரியதமே	} மன்மத சத்ருவான பரமசிவ பத்ரியுமான காமாஶியே!
காமாஶி!	
தாவகம்	உனது
மந்தஸ்மிதம்	புன்சிரிப்பானது
நவம்	புதிதாக
பரிணதம்	ஏற்பட்ட
த்ரைஸ்ரோதஸம்	} மூன்று வழியில் பிரவஹிக்கும் கங்கையின்
சதுர்த்தம்	
ஸ்ரோத: கிம்	நாலாவதான
கிம் வா	பிரவாஹமா என்ன?
ஸமஸ்த-தாப-ஹரணம்	அல்லது
பியூஷஸ்ய	} னர்வதாபங்களையும் நிவர்த்தி செய்யக்கூடியதான
த்விதியம் வபு:	
கிம்ஸ்வித்	அமிருதத்தினுடைய
கிர:	இரண்டாவது உருவமோ?
மதுரிம-அப்யாஸாய	அல்லது
கைகடிகம்	உனது வாக்கின்
நவ்யம் பய:	} இனிமையைப் பழகிக்கொள்ளு வதற்காக
	ஸமீபத்தில் உன்ன
	புதிய பாலோ?

மன்மதனையடக்கியவரின் காதலியாகிய காமாஷியே! உனது புன்னகை மூன்றாகப் பிரிந்த கங்கையின் புதிய நான்காவது நீர்பெருக்கோ? அல்லது எல்லாத் தாபங்களையும் தவிர்க்கும் அமுதின் இரண்டாவது உருவமோ? அன்றி இனிமையைக் கற்றுக்கொள்ள உனதருகாமையைடைந்த புதிய பாலோ?

கவ்யம் என்ற பாடத்தில் புதிய என்றும், கவ்யம் என்ற பாடத்தில் பசுவினுடைய என்றும் பொருள். “ஸ்ரீ காஞ்சீபுர காயக ப்ரியதமே மந்த....” என்று பாடாந்தரம். ஸ்ரீ காஞ்சீ புரத்தின் அதிபதியான ஏகாம்ரநாதனின் மனதிற்கிசைந்த மனாட்டியான காமாஷியே-என்று பொருள்.

मूषा वक्त्रसरोरुहस्य सहजा वाचां सखी शश्वती
नीवी विभ्रमसन्ततेः पशुपतेः सौधी दशां पारणा ।
जीवातुर्मदनश्रियः शशिरुचेरुच्चाटनी देवता

श्रीकामाक्षि गिरामभूमिमयते हासप्रभामञ्जरी ॥ ८४ ॥

பூஷா வக்த்ர-ஸரோருஹஸ்ய ஸஹஜா வாசாம் ஸகீ சாச்வதீ
நீவீ விப்ரம-ஸந்ததே: பசுபதே: ஸௌதீ த்ருசாம் பாரணா |
ஜீவாது: மதந-ச்ரிய: சசிருசே ருச்சாடநீ தேவதா
ஸ்ரீ காமாஷி! கிராமபூமிமயதே ஹாஸ-ப்ரபா-மஞ்ஜரீ || (84)

ஸ்ரீ காமாஷி!
வக்த்ர-ஸரோருஹஸ்ய
ஸஹஜா
பூஷா
வாசாம்
சாச்வதீ
ஸகீ
விப்ரம-ஸந்ததே:
நீவீ
பசுபதே:
த்ருசாம்
ஸௌதீ-பாரணா
மதந்ச்ரிய:
ஜீவாது:
சசிருசே:

ஸ்ரீ காமாஷியே!
தாமரைப்பூபோன்ற முகத்
திற்கு
ஸ்வபாவமாக ஏற்பட்ட
அலங்காரமாயும்
வாக்குகளுக்கு
விட்டுப்பிரியாத
தோழியாயும்
விலாஸராசிகளுக்கு
மத்யமஸ்தானமாயும்
பரமசிவனின்
கண்களுக்கு
அமிருதபாரணையாயும்
மன்மதசோபைக்கு
உயிர்நாடியாயும்
சந்திரகிரணத்திற்கு

உச்சாடநீ தேவதா

ஹாஸ-ப்ரபா-மஞ்ஜரீ

கிராம்

அபூயிம்

அயதே

} தரத்தகிற தேவதையாயுமிருக்
கிற} புன்சிரிப்புக்காந்தியென்னும்
பூங்கொத்து

வாக்குக்களுக்கு

எட்டாத நிலைமையை

அடைகிறது.

ஸ்ரீ காமாஶி! தாமரைபோன்ற முகத்திற்கு இயற்கையலங்காரமாயும், சொற்களுக்கு எப்பொழுதுமுள்ள தோழியாகவும், அழகிய செஷ்டைத் தொடர்பிற்கு கடுமுடிச்சாகவும் (மத்யஸ்தானமாகவும்), பரமசிவன் கண்களுக்கு அமிருதத்தாலான உணவாகவும், மன்மதனுடைய செல்வத்திற்கு உயிரளிக்கும் ரஸாயனமாகவும், சந்திரனுடைய ஒளியை விரட்டும் தேவதையாகவும் இருந்துவரும் உனது மந்தஹாஸத்தின் ஒளிக்கூட்டமாகிய பூங்கொத்து வார்த்தைகளுக்கு எட்டாத நிலையை யடைகின்றது.

सूतिः श्वेतिमकन्दलस्य वसतिः शृङ्गारसारश्रियः

पूतिः सूक्तिशरीरसस्य लहरी कारुण्यपाथोनिवे ।

वाटी काचन कौसुमी मधुरिमस्वाराज्यलक्ष्यास्तव

श्रीकामाक्षि ममास्तु मङ्गलकरी हासप्रभाचातुरी ॥ ८५ ॥

ஸூதி: ச்வேதிம கந்தளஸ்ய வஸதி: ச்ருங்கார ஸாரச்சரிய: |
பூர்த்தி: ஸூக்தி-ஜரீ-ரஸஸ்ய லஹரீ காருண்ய-பாதோநிதே: |
வாடி காசந கௌஸுமீ மதுரிம-ஸ்வாராஜ்ய-லக்ஷம்யாஸ்தவ
ஸ்ரீ காமாஶி மமாஸ்து மங்களகரீ ஹாஸ-ப்ரபா-சாதுரீ || (85)

ஸ்ரீ காமாஶி!

ச்வேதிம-கந்தளஸ்ய

ஸூதி:

ச்ருங்கார ஸாரச்சரிய:

வஸதி:

ஸூக்தி-ஜரீ-ரஸஸ்ய

பூர்த்தி:

காருண்ய-பாதோ நிதே:

காமாஶியே!

வெண்மை நிறத்தின் தளிருக்கு

உத்பத்தி ஸ்தானமாயும்

} ச்ருங்கார ஸாராம்சத்தின்
சோபைக்கு

இருப்பிடமாயும்

} உயர்ந்த கவிதாரஸப் பெருக்
குக்கு

பூர்த்தியைக் கொடுப்பதும்

தயையாகிற ஸமுத்திரத்திற்கு

சுஹரீ	அலைபோன்றதாயும்
மதுமீம-ஸ்வாராஜ்ய- லக்ஷ்மியா:	} இனிமையெனும் ஸ்வாராஜ்ய லக்ஷ்மிக்கு
காசு	ஓர் உயர்ந்த
கெனணும், வரம	புஷ்பச் சோலையாயுமிருக்கிற
தவ	உன்னுடைய
ஹாஸ-ப்ரபா-சாதுரீ	} புன்சிரிப்பின் பெர்லினின் திறமை
மம	எனக்கு
மங்களகரீ	சேஷமத்தைச் செய்வதாக
அந்த	ஆகட்டும்.

ஸ்ரீகாமாஶி! வெண்மையென்னும் தளிரை உண்டுபண்ணு
கின்றதும், சிறந்த சிருங்காரத்திற்கு இருப்பிடமும், இனிய
மொழியெனும் அருவியின் பெருக்கும், கருணையென்ற கட
னுக்கு அலைவரிசையாகவும், இனிமையென்கிற ஸாம்ராஜ்ய
லக்ஷ்மிக்கு ஓர் பூஞ்சோலையாகவும் இருக்கின்ற உனது புன்ன
கையின் ஒளியானது எனக்கு மங்களங்களைச் செய்யவேண்டும்

“ஹாஸப்ரபா மஞ்ஜரீ”-என்று பாடாந்தரம். புன்னகை
யின் கார்த்தியாகிற பூங்கொத்து—என்பது பொருள்.

उत्तुस्तनमण्डलस्य विलसल्लावण्यलीलानटी-
रक्षस्य स्फुटमूर्ध्वसीमनि मुहुः प्राकाश्यमभ्येयुषी ।
श्रीकामाक्षि तव सितद्युतिततिर्विम्बोष्कान्यङ्कुरै-
श्रितां विद्रुममुद्रिकां वितनुते मौक्त्यं वितानश्रियम् ॥ ८६ ॥

உத்துங்க-ஸ்தந-மண்டலஸ்ய விலஸல்லாவண்ய-லீலா-நட-
ரங்கஸ்ய ஸ்புட மூர்த்வஸீமநி முஹு: ப்ராகாச்யமப்யேயுஷீ |
ஸ்ரீ காமாஶி! தவ ஸ்யமிதத்யுதிததி: பிம்போஷ்ட காரந்த்யங்குரை:
சித்ராம் வித்ரும-முத்ரிகாம் விதநுதே மௌக்தீம்

[விதாந்ச்ரியம் || (86)]

ஹே காமாஶி!	ஹே காமாஶியே
விலஸத்-லாவண்ய-லீலா- நட-ரங்கஸ்ய	} விளங்குகிற அழகாகிய லீலா நாட்டியப்பெண்ணின் நாடக மேடைபோன்ற
உத்துங்க-ஸ்தந-மண்டலஸ்ய	உயர்ந்த ஸ்தநமண்டலத்தின்
ஊர்த்வ-ஸீமநி	மேல் பாகத்தில்

முறும்:	அடிக்கடி
ஸ்புடம்-ப்ரகாச்யம்	தெளிவான ப்ரகாசத்தை
அப்யேயுஜி	அடைகிறதான
தவ	உனது
ஸ்மித-த்யுதி-ததி:	} புன்சிரிப்புக்கார்திக் கூட்ட மானது
பிம்போஷ்ட-கார்தி-அம்	
குரை:	} கோவைப்பழம்போன்ற உதட் டின் கார்திகளோடு சேர்ந்து
வித்ரும முத்ரிகாம்	
சித்ராம்	பவழக்கொடியுடன் கூடிய
மௌக்தீப்-விதாச்சரியம்	விசித்ரமான
விதநுதே	முத்துப்பந்தலுடைய அழகை செய்கிறது.

ஸ்ரீ காமாஶி! வினங்கும் விப்ரமங்கள் (அழகிய சேஷ்டைகள்) என்ற நடனமாதின் அரங்கமேடையாகிய உயர்ந்த ஸ்தமண்டலத்தின் மேல்பக்கத்தில் அடிக்கடித் தோன்றும் உனது புன்சிரிப்பின் ஒளித்தொடர், கோவைப்பழம்போன்ற இதழின் ஒளித் தோற்றங்களால் பல நிறமுள்ளதும் முத்துக்களால் ஆனதுமான அஸ்மானகிரியின் (எடுத்துக்கட்டியின்) அழகை விளைவிக்கின்றது.

जन्तूनां जनिदुःखमृत्युलहरीसन्तापनं कृन्ततः

प्रौढौनुग्रहपूर्णशीतलरुचो नियोदयं विप्रतः ।

श्रीकामाक्षि विसृत्वरा इव करा हासाङ्कुरास्ते हठा-

दालोकेन निहन्युरन्वतमसस्तोमस्य मे सन्वतिम् ॥ ८७ ॥

ஐந்தூநாம் ஐநி-துக்க-ம்ருத்யுலஹரி-ஸந்தாபநம் க்ருந்தத
ப்ரௌடாநுக்ரஹ-பூர்ண-சீதள-ருசு: நித்யோதயம் பிப்ரத: |
ஸ்ரீ காமாஶி! விஸ்ருத்வராவூவ கரா: ஹாஸாங்குராஸ்தே
ஆலோகேந நிஹந்யுரந்ததமஸஸ்தோமஸ்ய [ஹடாத்
மே ஸந்ததிம் || (87)

ஸ்ரீ காமாஶி!

ஐந்தூநாம்

ஐநி-துக்க-ம்ருத்யு-லஹரி-
ஸந்தாபநம்

க்ருந்தத:

ப்ரௌட-அநுக்ரஹ-பூர்ண-
சீதள-ருசு:

காமாஶியே!

பிராணிகளுடைய

} பிறப்பு, துக்கம், மரணம் என்ற
அலையின் தாபத்தை

போக்கடிப்பவைகளாயும்

} உயர்ந்த அநுக்ரஹமென்கிற
பூர்ண சந்திரனுடைய

நித்ய-உதயம்

பிப்ரத:

தே

விஸ்ருத்வரா:

கரா: இவ

ஹாஸ-அங்குரா:

ஆலோகேந

மே

அந்ததமஸ-ஸ்தோமஸ்ய

ஸந்ததிம்

ஹடாத்

நி ஹர்யு:

அழிவில்லாத உதயத்தை

வஹிப்பவைகளும்

உன்னுடைய

பரவுகிற

கைகள் போன்றவைகளுமான

புன்சிரிப்புக்களின் முனைகள்

ஒனியால்

எனது

பெரிய இருட்டுக்கூட்டத்தின்

தொடர்ச்சியை

பலாத்காரமாக

விலக்கட்டும்.

ஸ்ரீ காமாஶி! பிராணிகளின் பிறப்பு, துக்கம், சாவு இவைகளின் தொடர்பால் ஏற்படும் தாபத்தைப் போக்குகின்றதும், குன்றாத அருளெனும் பூர்ணசந்திரனுக்கு அழிவற்ற தோற்றத்தைச் செய்கின்றவைகளும், விரித்த கைகள் (அணைத்துக்கொள்ளும் கைகள்) போன்றவைகளுமான புன்னகையின் முனைகள் தமதொனியால் எனது அடர்ந்த இருளின் தொடர்பைப்பலாத்காரமாகவே அழிக்கவேண்டும்.

இந்த சலோகத்துக்கு வேறுவிதமாய் பொருள் சொல்லுவது சிறந்தது என்று தோன்றுகிறது. ஜந்தூநாம் - ஜந்துக்களுடைய, ஜரிதுக்கமிராத்யுலஹீ ஸந்தாபநம் - பிறப்பு, துக்கம், இறப்பு இவைகளின் துடர்பால் உண்டாகும் ஸந்தாபத்தை, க்ருந்தத:- அறப்பதும், நித்ய உதயம் - நித்தியமான உதயத்தை, பிப்ரத: - வஹிப்பதுமான, ப்ரௌட அதுக்ரஹ பூர்ணசீதளருச: - குன்றாத அதுக்ரஹமாகிற பூர்ணசந்திரனுடைய, விஸ்ருத்வரா: கரா: இவ - பரவுகின்ற கிரணங்கள் போன்ற, தே ஹாஸாங்குரா: - உனது ஹாஸாங்குரங்கள் தமது ஒனியால் எனது காடமான இருள் கூட்டத்தை விலக்கவேண்டும்.

ஸ்ரீ காமாஶியின் பூர்ணதுக்ரஹத்தைப் பூர்ணசந்திரனாக ஒப்பிடுகிறார். பூர்ண சந்திரன் ஜந்துக்களுடைய ஸம்ஸாரத்திலுண்டான தாபத்தைப் போக்காது. இந்தப் பூர்ணதுக்ரஹமோ, அதைப்போக்கும். பூர்ணசந்திரனுக்கு நித்தியம் உதய

மில்லை. அதுகாஹமோ நித்தியம் உதிக்கும். அப்படிப்பட்ட பூர்ணாஹமோகிர சந்திரனுடைய கிரணங்கள் போலிருக்கின்றன உனது மந்தஹாணாங்குரங்கள் அவை தமது ஒளியால் எனது அஞ்ஜாநமோகிர இருளைப் பின்பு உண்டா காமலிருக்கும்படி விலக்கவேண்டும் என்று கவி வேண்டுகிறார்.

கருந்தத: , பிப்ரத: - என்ற இரண்டு பதங்களும் முதல் வேற்றுமையின் பன்மையல்ல. ஆறாம் வேற்றுமை, சீதனருச: என்பதற்கு அடைமொழி (விசேஷணம்).

स्वाभाव्यात्तव वक्त्रमेव ललितं सन्तोषसम्पादनं

शम्भो: किं पुनरश्चितसितरुच: पाण्डित्यपात्रीकृतम् ।

अम्भोजं स्वत एव सर्वजगतां चक्षु:प्रियम्भावुकं

कामाक्षि स्फुरिते शरद्विकसिते कीदृशिवधं भावते ॥ ८८ ॥

ஸ்வாபாவ்யாத் தவ வக்த்ரமேவ லலிதம் ஸந்தோஷஸம்பாதநம் சம்போ: கிம்புந: அஞ்சிதஸ்மிதருச: பாண்டித்ய-பாத்ரீக்ருதம்! அம்போஜம் ஸ்வத ஏவ ஸர்வஜகதாம் சக்ஷு: ப்ரியம் பாவுகம் காமாக்ஷி! ஸ்பூரிதே சரத்-விகளிதே கீத்ருக் விதம் ப்ராஜதே ॥

(88)

காமாக்ஷி!

தவ

லலிதம்

வக்த்ரம்

ஸ்வாபாவ்யாத் ஏவ

சம்போ:

ஸந்தோஷ-ஸம்பாதநம்

அஞ்சித-ஸ்மித-ருச:

பாண்டித்ய-பாத்ரீக்ருதம்

கிம்புந:

அம்போஜம்

ஸ்வத: ஏவ

ஸர்வ-ஜகதாம்

சக்ஷு:-ப்ரியம்-பாவுகம்

காமாக்ஷியே!

உனது

அழகிய

முகமானது

இயற்கையாகவே

பரமசிவனுக்கு

} ஸந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணுவதாயிருக்கிறது.

} அழகிய புன்சிரிப்பின் காந்தியினுடைய

} பாண்டியத்திற்கு இருப்பிடமான அந்த முகமானது

சொல்லவேண்டுமா?

தாமரைப்பூவானது

பிறவியிலேயே

எல்லா உலகத்திற்கும்

நேத்திரானந்தத்தை ஊட்டும்

சரத்-விகலிதே
ஸ்புரிதே
சித்ருக்விதம்
ப்ராஜதே

சரத்காலத்திய மலர் தலானது
தலங்கும்போது
எத்தகையதாக
விளங்கும்? அப்படியே இதுவும்

காமாக்ஷி! இயற்கையாகவே வனப்பு வாய்ந்த உன்னுடைய முகம் பரமசிவனுக்கு இன்பத்தை விளைவிக்கின்றது. அம் முகமே அழகிய புன்னகையின் திறமைக்கு இருப்பிடமாகச் செய்யப்பட்டுவிட்டால் இன்பத்தை விளைவிக்கும் என்பதில் தேட்கவும் வேண்டுமோ? தாமரை இயற்கையிலேயே எல்லா ஜனங்களுடைய கண்களுக்கு இன்பம் தருகின்றது. சரத்காலத்தின் மலர்ச்சி தலங்கும்பொழுது அந்தாமரை மலர் எவ்விதமாக மிகமிக மேன்மைபெற்று விளங்குமோ, அது போல உன் திருமுகமானது புன்சிரிப்புடன் விளங்கினால் பரமசிவனுக்கு அதிகமான இன்பத்தை அளிக்கின்றது.

புभिर्निर्मलमानसैर्विदधते मैत्रीरसं निर्मलं

कर्तुं कर्मलयं च निर्मलतमां कीर्तिं लभन्तेतराम् ।

सूक्तिं पक्ष्मलयन्ति निर्मलगुणां यत्तावकाः सेवका-

स्तत्कामाक्षि तव सितस्य कल्या नैर्मल्यसीमानिवेः ॥८९॥

பும்பி: நிர்மல-மாநஸை: விதததே மைத்ரீ-ரஸம் நிர்மலம்
கர்த்தும் கர்மலயம் ச நிர்மலதமாம் கீர்த்திம் லபந்தேதராம்!
ஸூக்திம் பக்ஷ்மளயந்தி நிர்மல-குணாம் யத்தாவகா: ஸேவகா:
தத்-காமாக்ஷி தவ ஸ்மிதஸ்ய கலயா நைர்மல்ய-ஸீமாநிதே: ॥

(89)

காமாக்ஷி!

தாவகா: ஸேவகா:

நிர்மல-மானஸை:

பும்பி:

நிர்மலம்

மைத்ரீ-ரஸம்

விதததே

கர்மலயம்

கர்த்தும்

நிர்மலதமாம்

காமாக்ஷியே!

உனது அடியார்கள்

பரிசுத்தமான மனதுள்ள

புருஷர்களோடு

சுத்தமான

ஸ்னேஹ ரஸத்தை

செய்கிறார்கள்

கர்மநாசத்தை

அடைவதற்கு

மிகவும் சுத்தமான

சீர்த்திம்	சீர்த்தியையும்
லபந்தேதராம்	அடைகிறார்கள்
நிர்மலகுணம்	உயர்ந்த குணமுள்ள
ஊக்திம்	வாக்கை
பக்ஷ்மனயந்தி	வெளிப்படுத்துகிறார்கள் என்பது
யத்	யாதொன்று உண்டோ
தத்	அதெல்லாம்
கைர்மல்ய-வலீமாரிதே:	} பரிசுத்தியின் பரம எல்லை ஸ்தா னமாயுள்ள
தவ ஸ்மிதஸ்ய	
கலயா	} ஒரு கலையின் மஹிமையால் தான்.

காமாக்ஷி! உனது அடியார்கள் தூய மனமுள்ள புருஷர் களுடன் மாசற்ற நட்புக்கொள்ளுகிறார்கள் என்பதும், வினை களையொழிக்க, தூய புகழையடைகிறார்கள் என்பதும், மிகத் தெளிவுள்ள அழகிய சொற்களைப் பெருகச் செய்கிறார்கள் என்பதும் மாசற்ற தன்மைக் கிருப்பிடமாகிய உனது புன் சிரிப்பின் ஒரு கலையால்தான் (அம்சத்தால் தான்).

“மैत्री दृढं निर्मलां क्वा कर्मल्यं च निर्मलतराम्” (மைதீரீம்த்ருடம் நிர்மலாம் லப்த்வா கர்மலயம் ச நிர்மலதராம்) என்ற பாடார் திரத்தில், நிர்மலாம்-மாசற்ற, மைதீரீம்-நட்பை, த்ருடம்-திட மாக (மாறாமல்) செய்கிறார்கள் என்பதும், கர்மலயம் ச- (அதனால்) வினைகளின் நாசத்தை, லப்த்வாச-அடைந்தும், என்பது பொருள்.

आकर्षणयनानि नाकिसदसां शैत्येन सम्स्तम्भय-

न्निन्दुं किं च विमोहयन्पशुपतिं विश्वातिमुच्चारयन् ।

हिंसन्संसृतिडम्बरं तव शिवे हासाहयो मान्विकः

श्रीकामाक्षि मदार्तितापतमसो विद्वेषणे चेष्टताम् ॥ ९० ॥

ஆகர்ஷந்நயநாநி நாகி-ஸ்தஸாம் சைத்யேந ஸம்ஸ்தம்பயந்
இந்தும் கிஞ்ச விமோஹயந் பசுபதிம் விச்வார்த்தி முச்சாடயந் /
ஹிம்ஸந் ஸம்ஸருதி-டம்பரம் தவ சிவே! ஹாஸாஹ்வயோ

மாந்தரீக:
ஸ்ரீ காமாக்ஷி! மதார்த்தி-தாப-தமஸோ வித்வேஷணே

சேஷ்டதாம் ॥ (90)

செவே!

ஸ்ரீ காமாஶி!
காசி-ஸதஸாம்

நயகாசி

ஆகர்ஷந்
சைத்யேக

இந்தம்
ஸம்ஸ்தம்பயந்
கிஞ்ச

பசுபதிம்

விமோஹயந்

விச்வார்த்திம்

உச்சாடயந்

ஸம்ஸருதி-டம்பராம்

ஹிம்ஸந்

தவ

ஹாணாஹ்வய:

மாந்த்ரிக:

மத்-ஆர்த்தி-தாப-தமண:

சித்வேஷணே

சேஷ்டதாம்

மங்களமூர்த்தியான

ஸ்ரீ காமாஶியே!

} விண்ணுலகில் வலிக்கும் தேவ
தைகளுடைய

கண்களை

ஆகர்ஷணம் செய்கிறவனாயும்

குளிமையினால்

சந்திரனை

ஸ்தம்பனம் செய்கிறவனாயும்

இன்னும்

பாமேகவரனை

மோஹிக்கச் செய்கிறவனாயும்

உலகத்தின் கஷ்டத்தை

தூரத்தியடிப்பவனாயும்

ஸம்ஸாரக்கொடுமையை

போக்கடிப்பவனுமான

உன்னுடைய

புன்சிரிப்பு என்கிற பெயருள்ள

மந்திரவாதியானவன்

} என்னுடைய கஷ்டம், ஸந்தா
பம், அக்ஞானம் இவைகளு
டைய

போக்கடிக்கும் காரியத்தில்

பிரயதனப்பட்டும்.

மங்கள் உருவாகிய ஸ்ரீகாமாஶி! தேவலோகத்திய ஸபை யோர்களின் (தேவதைகளின்) கண்களை ஆகர்ஷிக்கின்றதும் (கவர்கின்றதும்), குளிர்ச்சியால் சந்திரனையும் ஸ்தம்பிக்கச் செய்கின்றதும், (மரத்துப் போகும்படி செய்கின்றதும்), பரம சிவனை மோஹிக்கச் செய்கின்றதும் (மயங்கும்படி செய்கின்றதும்), உலகத்தோரின் கஷ்டங்களை உச்சாடனம் செய்கின்றதும் (விரட்டுகின்றதும்), ஜனன மரணத்தின் ஆடம்பரத்தை ஹிம்ஸிக்கின்றதும் (ஸம்ஸார நாசத்தைச் செய்கின்றதும்), ஆன உனது புன்சிரிப்பென்னும் மந்திரவாதி என் கஷ்டம், ஸந்தாபம் இருள் இவைகளுடன் த்வேஷணம் செய்வதில் (இவைகளைப் போக்குவதில்) முயலவேண்டும்.

இந்த [சுலோகத்தில் தேவியின் புன்சிரிப்பு மந்திரவாதி
பாக வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இங்கு மந்திரவாதியின் செய்
கையைக் கூறும் ஆகர்ஷணம் ஸ்தம்பநம் முதலிய சொற்கள்
சிலேடையாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

‘மदीयमानस तमोविद्वेषणे मतीयमानस तमोவிद्वेषणे’
என்ற பாடத்தில், எனது மனதிலிருக்கும் இருளோடு த்வே
ஷிப்பதில் என்பது பொருள்.

क्षेपीयः क्षपयन्तु कल्मषभयान्यसाकमल्पसित-

ज्योतिर्मण्डलचङ्कमास्तव शिवे कामाक्षि रोचिष्णवः ।

पीडाकर्मठकर्मधर्मसमयन्यापारतापानल-

श्रीपाता नवहर्षवर्षणसुधासोतस्विनीशीकराः ॥ ९१ ॥

கேட்பீய: க்ஷபயந்து கல்மஷ-பயாநி அஸ்மாக மல்பஸ்யமித-
ஜ்யோதீர்மண்டல-சங்க்ரமாஸ்தவ சிவே! காமாக்ஷி!

ரோசிஷ்ணவ !

பீடா-கர்மட-கர்ம-கர்ம-ஸமய-வ்யாபார-தாபாநவ-

சரீபாதா: நவ-வர்ஷ-ஹர்ஷண-ஸுதா-ஸ்ரோதஸ்விநீ-சீகரா:॥

(91)

சிவே! காமாக்ஷி!

மங்களமூர்த்தியான காமாக்ஷியே!

பீடா-கர்மட-கர்ம-கர்ம-
ஸமயவ்யாபார-தாப-
அநல-ஸ்ரீபாதா:

பீடையையே தொழிலாகக்
கொண்ட கர்மங்களென்னும்
கோடைகாலத்தின் செய்கை
யாகிறதாபாக்கிக்கு அழிவை
உண்டாக்குகிறவைகளாகவும்

நவ-வர்ஷ-ஹர்ஷண-ஸுதா
ஸ்ரோதஸ்விநீ-சீகரா:

புதிய வர்ஷத்தினால் ஸந்தோ
ஷிக்கச் செய்கிற அம்ருத
அருவியின் துளிகளாயும்

ரோசிஷ்ணவ:

பிரகாசிக்கின்றவைகளும்

தவ

உனது

அல்பஸ்யமித-ஜ்யோதீர்மண்
டல-சங்க்ரமா:

மந்தஸ்யமித தேஜோமண்டலங்
களின் ஊஞ்சாரசங்கள்

அஸ்மாகம்

எங்களுடைய

கல்மஷ-பயாநி

பாப பயங்களை

கேட்பீய:

நன்கு

க்ஷபயந்து

பேக்கடிக்கட்டும்.

மங்கள ரூபினியான காமாஶி! துன்பத்தையே விளைவிக்கும் கர்மங்கள் என்றும் கோடைகாலத்தின் செய்கைகளா ளுண்டான தாபமென்னும் அனலுக்கு அழிவைச் செய்கின்றவைகளும், புதிய பொழிவால் களிப்புறச் செய்யும் அமிருத நதியின் திவலைகளாகவுமிருக்கின்ற உனது விளங்கும் இளநகையின் ஒளிக்கூட்டத்தின் ஸஞ்சாரங்கள் அதிசீக்கிரத்தில் எங்கெனறு பாபபயங்களை அழிக்கவேண்டும்.

“तापानल श्रीवाताः” “தாபானல ஸ்ரீவாதா:” என்ற பாடரந்தரத்தில் அக்னியோல் தபிக்கும் ஸம்ஸாரதாபத்தைப் போக்கும் குளிர்ந்த காற்றாக இருப்பவைகளும் என்று பொருள்.

श्रीकामाक्षि तव सितैन्दवमहःपूरे परिस्फूर्जति
प्रौढां वारिधिचातुरीं कलयते भक्तात्मनां प्रातिभम् ।
दौर्गत्यप्रसारास्तमःपटलिकासार्धमाविभ्रते
किं किं कैरवसाहचर्यपदवीरीत्यां न घते पदम् ॥ ९२ ॥

ஸ்ரீ காமாஶி! தவ ஸ்மிதைந்தவ-மஹ:-பூரே பரிஸ்பூர்ஜதி
ப்ரௌடாம் வாரிதி-சாதுரீம் கலயதே பக்தாத்மநாம் ப்ராதிபம் ।
தௌர்கத்ய-ப்ரஸரா: தம:படலிகா-ஸாதர்ம்யமாபிப்ரதே
கிம் கிம் கைரவ-ஸாஹசர்யபதவீ-ரீத்யாம் ந தத்தே பதம் ॥ (92)

ஸ்ரீ காமாஶி!

தவ

ஸ்மித-ஐந்தவ-மஹ: பூரே

பரிஸ்பூர்ஜதி

பக்தாத்மநாம்

ப்ராதிபம்

ப்ரௌடாம்

வாரிதி-சாதுரீம்

கலயதே

தௌர்கத்ய-ப்ரஸரா:

தம:-படலிகா-ஸாதர்ம்யம்

ஆபிப்ரதே

கிம் கிம்

கைரவ-ஸாஹசர்ய-பதவீ

ரீத்யாம்

ஸ்ரீ காமாஶியே!

உனது

} புன்சிரிப்பாகிற சந்திர ஒளி
யின் கூட்டமானது

விளங்கிக்கொண்டிருக்கையில்

பக்தர்களுடைய

ப்ரதிபையானது

கம்பீரமான

ஸமுத்திரத்தின் சாதுர்யத்தை

அடைகிறது

தூரதிருஷ்டங்களின்பரவுதல்கள்

இருள்கூட்டத்தின் நிலைமையை

அடைகின்றன

மற்றவை எவை எவைதான்

} ஆம்பல் புஷ்பத்தின் நிலைமையில்

பதம்

இருப்பை

5 தத்தே

அடைவதில்லை?

ஸ்ரீகாமாஶி உனது இளகையென்னும் நிலவுப்பெருக்கு ஒளிருகையில், அடியார்களின் மேல் மேல் தோற்றமுள்ள அறிவு, முதிர்ந்த அழுத்திரத்தின் திறமையைக் காட்டுகின்றது. தரதிருஷ்டங்களின் பெருக்குகள் இருள் கூட்டத்தின் ஒத்துமையை யடைகின்றன. மற்ற எவைதான் ஆம்பலுக்கு ஒத்துமைக்கும் வழி முறையைப் பின்பற்றாமலிருக்கின்றன?

“ सर्वं कैरव साहचर्यं पदवीरिति विघते परम् ”

“ஸர்வம் கைரவ ஸாஹசர்ய பதவீரிதிம் விதத்தே பரம்” என்ற பாடாந்தரத்தில், ஸர்வம் - மற்றவையெல்லாம், கைரவ ஸாஹசர்ய பதவீரிதிம் பரம் - அல்லிக்கு ஒத்துமைக்கும் நிலைமையை ஏற்கின்றது—என்பது பொருள்.

मन्दारादिषु मन्मथारिमहिषि प्राकाश्यरोति निजां

कादाचित्कतया विशङ्क्य बहुशो वैशद्यमुद्रागुणः ।

श्रीकामाक्षि तदीयसङ्गमकलामन्दीभवत्कौतुकः

सातत्येन तव सिन्धे वितनुते स्वैरासनावासनाम् ॥९३॥

மந்தாராதிஷு மன்மதாரி மஹிஷி! ப்ரகாச்யரீதிம் நிஜாம்
காதாசிக்கதயா விசங்க்ய பஹுசோ வைசத்ய-முத்ராகுண: |
ஸ்ரீ காமாஶி! ததீய-ஸங்கம-கலா-மந்தீபவத்-கௌதுக:
ஸாதத்யேந தவ ஸ்மிதே விதநுதே ஸ்வைராஸநாவாஸநாம் ||
(93)

மன்மத-அரி-மஹிஷி

ஸ்ரீ காமாஶி!

வைசத்ய-முத்ராகுண:

மந்தாராதிஷு

நிஜாம்

ப்ரகாச்யரீதிம்

கதாசிக்கதயா

பஹுச: விசங்க்ய

மன்மதசத்ருவின் பார்யையான

ஸ்ரீ காமாஶியே!

} நிர்மலமான வெளுப்பு குண
மானது

மந்தாரபுஷ்பம் முதலியவை

தன்னுடைய [களில்

ப்ரகாசிக்கும் தன்மையை

} எதாவது ஒரு மையத்தில்
உண்டாகிறதென்பதாக

} அநேகம் தடவை ஊழித்து
அறிந்து

தீய-ஊக்கம்-கலா-
மந்திரவத்-கௌதுக:

வ-ஸ்மிதே

நாதத்தேந

வைராவநாவாஸநாம்

தததே

} அவைகளோடு சேருவதில் உத்
ஸாஹக்ருறைவு உள்ளதாய்
உனது புன்சிரிப்பில்
ஸ்திரமாக

} கவலையற்று தொடர்ந்து
வலிப்பதை

செய்துகொண்டிருக்கிறது.

மன்மதனுடைய எதிரியாகிய பரமசிவனது பட்டராணி
பாகிய ஸ்ரீகாமாஹி! மந்தாரம் முதலிய மலர்களில் தனது
பவளியீடு சில மையங்களில்தான் ஏற்படுமென்று நினைத்து,
பவண்மைநிறத்தின் சிறப்பு, அவைகளுடன் சேர்வதில் ஆர்வம்
தன்றியதாக ஆகி, உனது புன்சிரிப்பில் இடைவிடாது இஷ்டப்
படி தொடர்ச்சியாக இருத்தலைச் செய்துகொண்டிருக்கிறது.

कादाचित्तया विचिन्त्य - காதாசித்தயா விசிக்த்ய என்ற
பாடத்தில், சில மையத்தில்தான் வெருப்பாகிறதென்று
நினைத்து என்ற பொருள்.

इन्धाने भववीतिहोत्रनिवहे कर्मोषचण्डानिल-

प्रौढिज्ञा बहुलकृते निपतितं सन्तापचिन्ताकुलम् ।

मातर्मा परिषिञ्च किञ्चिदमलैः पीयूषवर्षैरिव

श्रीकामाक्षि तव सितद्युतिकणैः शैशिर्यलीलाकरैः ॥९४॥

இந்தானே பவ-வீதிஹோத்ர-நிவஹே கர்மௌக-சண்டாநில-
பௌடிம்நா மஹுள்க்ருதே நிபதிதம் ஸந்தாப-சிந்தா குலம் ।
மாதர்மாம் பரிஷிஞ்ச கிஞ்சிதமலை: பீயூஷ-வார்ஷை ரீவ
ஸ்ரீ காமாஹி தவ ஸ்யதி-த்யுதி-கணை: சைசிர்ய-லீலாகரை: ॥(94)

நாத:

காமாஹி!

அபலை:

பசுசிர்ய லீலாகரை:

வை

ஸ்மித-த்யுதி-கணை:

மன்ம-ஓக-சண்டாநில-

ப்ரௌடிம்நா

தாயாரான

காமாஹியே!

பரிசுத்தங்களாயும்

} குளிர்மையின் விலாஹங்களு
க்கு இருப்பிடங்களுமான
உன்னுடைய

} புன்சிரிப்பின் காந்திக்கூட்டங்
களால்

} கர்ம ஸமுஹமென்கிற பெருங்
காற்றின் வேகத்தினால்

இந்தானே பஹுளீக்ருதே பவ-வீதிஹாத்ர-நிவஹே	}	ஜ்வலிப்பதாயும் அதிகமாயுமிருக்கிற ஸர்ஸாரமென்னும் அக்னிக் கூட்டத்தில்
நிபதிதம் ஸந்தாப-சிந்தா-ஆகுலம்		விழுந்தவனாயும் ஸந்தாபத்தினாலும், கவலையினு லும் கலங்கியிருக்கிற என்னை
மாம் பீயூஷ-வார்ஷை: - இவ சிஞ்சித் பரிஷிஞ்ச	}	அம்ருதவர்ஷங்களினால் போல் கொஞ்சம் நனைப்பாயாக.

தாயே ஸ்ரீகாமாஶி! ஜ்வலிக்கின்றதும் வினைக்கூட்டமென்
னும் கொடுங்காற்றின் வலிமையால் அதிகப்பட்டதுமான ஸம்
ஸாரமென்னும் அனற்குவியலில் விழுந்தவனும், ஸந்தாபம்
சிந்தை இவைகளால் கலங்கியவனுமான என்னை மாசற்றவை
களும் அமுத மழைபோன்றவைகளும், குளிர்ச்சியின் விலா
ஸத்திற்கு இருப்பிடமானவைகளுமான உனது புன்னகையின்
ஒளித்திவலைகளால் சற்று நனைப்பாயாக.

भाषाया रसनाप्रखेलनजुषः शृङ्गारमुद्रासखी-

लीलाजातरते: सुवेन नियमखानाय मेनात्मजे ।

श्रीकामाक्षि सुधामयीव शिशिरा स्रोतस्विनी तावकी

गाढानन्दतरङ्गिता विजयते हासप्रभाचातुरी ॥ ९५ ॥

பாஷாயா: ரஸநாக்ர-கேலந-ஜுஷ: ச்ருங்கார-முத்ராஸகி-
லீலாஜாத-ரதே: ஸுகேந நியம-ஸ்நாநாய மேநாத்மஜே |
ஸ்ரீ காமாஶி! ஸுதாமயீவ சிசிரா ஸ்ரோதஸ்விநீ தாவகி
காடாநந்த-தரங்கிதா விஜயதே ஹாஸ-ப்ரபா-சாதூர் || (95)

மேநாத்மஜே! ஸ்ரீ காமாஶி! தாவகி ஹாஸ-ப்ரபாசாதூர்	}	மேனையின் புத்ரியாகிய ஸ்ரீ காமாஶியே! உனது புன்சிரிப்பின் காந்தியின் திற மையானது
ரஸநா-அக்ர-கேலந-ஜுஷ: ச்ருங்கார-முத்ராஸகி-லீலா ஜாத-ரதே:		நாக்குறுனியில் வினையாடிக் கொண்டிருக்கிறவளாயும் ச்ருங்கார் ஸாரமாகிய தோழி யுடன்வினையாடுவதில் ஆசை யுள்ளவளாயுமிருக்கிற

வாசுதேவ:

சு-கே

யம-ஸ்நாகராய

சு-ஆனந்த-தரங்கிதா

சு-கிரா

சு-தாமயீ

சு-ரோதஸ்விநீ இவ

சு-ஜயதே

வாக்கு என்னும் பெண்ணுக்கு

ஸுகமாக

நியமத்தோடு ஸ்நாகம் செய்

வதற்கு ஏற்பட்ட

த்ருடமான ஆனந்தத்தோடு

அலைபொங்கியதான

குளிர்ந்த

அம்ருதமயமான

நதியைப்போல்

விளங்குகிறது.

மேனையின் புதல்வியாகிய ஸ்ரீகாமாஷி! நாக்கு துனியில்
நையாடுகின்றதும் சிறந்த ச்ருங்காரமென்னும். தோழியின்
முடிய செய்கைகளில் ஆவல்கொண்டதுமான வாக்கென்னும்
விதைக்குச் சுகமாக நியமஸ்நானம் செய்வதற்காக அமைந்து
முமானதார், ஆனந்த அலைகள் நிரம்பியதும் அமுதாலானது
பால் குளிர்ச்சியுள்ளதுமான ஒரு நதியைப்போல் உனது
வன்சிரிப்பின் ஒளித்திறம் விளங்குகிறது.

सन्तापं विरलीकरोतु सकलं कामाक्षि मच्चेतना

मज्जन्ती मधुरसितामरधुनीकल्लोजालेषु ते ।

नैरन्तर्यमुपेत्य मन्मथमरुल्लोलेषु येषु स्फुटं

प्रेमेन्दुः प्रतिबिम्बितो वितनुते कौतूहलं धूर्जटेः ॥ ९६ ॥

மந்தாபம் விரளிகரோது ஸகலம் காமாஷி! மச்சேதநா
மஜ்ஜந்தி மதூர-ஸ்யமிதாமர-துநீ-கல்வோல-ஜாலேஷு தே |
நரந்தர்ய முபேத்ய மந்மத-மருல்வோலேஷு யேஷு ஸ்புடம்
நிரமேந்து: ப்ரதிபிம்பிதோ விதநுதே கௌதுஹலம்
தூர்ஜடே: || (96)

வாசுதேவ!

சு-நரந்தர்யம் உபேத்ய

சு-நரந்த-மருத்-லோலேஷு

பஷு

சு-தூர்ஜடே:

சு-நிரம-இந்த:

சு-ஸ்புடம்

சு-பிரதிபிம்பித:

காமாஷியே!

இடைவிடாத நிலைமையை

அடைந்து

மன்மதனென்னும் காற்றால்

அசைந்து கொண்டிருக்கிற

எந்த அலைகளில்

பரமசிவனுடைய

அன்பு என்னும் சந்திரன்

நன்றாக

பிரதிபலித்துக்கொண்டு

விதநதே
(தேஷு
தே

மதூர-ஸ்மித-அமரதுநீ-
கல்லோல-ஜாலேஷு
மஜ்ஜந்தி
மத்-சேதரா
ஸகலம்
ஸந்தாபம்
விரளீகரோது

செய்துவருகிறதோ
அப்படிப்பட்ட)
உனது

} இனிய புன்சிரிப்பென்கிற தேவ
கங்கையின் அலை ஸமுஹத்தில்
முழுகின்றதான
எனது மனதானது
எல்லாவிதமான
தாபத்தையும்
போக்கடித்துக்கொள்ளட்டும்.

காமாக்ஷி! மன்மதன் என்னும் காற்றால் அசைகின்ற எந்
தப் புன்சிரிப்பின் அலைகளில் தெளிவுடன் இடைவிடாமல்
பிரதிபிரித்திருக்கின்ற அன்பெனும் சந்திரன் பரமசிவனுக்கு
ஆவலை வளர்க்கின்றதோ, அந்த உன்னுடைய இனிய சிறிப்
பென்னும் தேவகங்கையின் அலைக்கூட்டங்களில் என் மனது
முழுகி எல்லா ஸந்தாபங்களையும் தணித்துக்கொள்ளட்டும்.

चेतःक्षीरपयोधिमन्थनचलद्रागारुमन्याचल-

क्षोभव्यापृतिसम्भवां जननि ते मन्दसितश्रीसुधाम् ।

स्वादं स्वादमुदीतकौतुकरसं(सा)नेत्रत्रयी शाङ्करी

श्रीकामाक्षि निरन्तरं परिणमत्यानन्दवीचीमयी ॥ ९७ ॥

சேத: க்ஷீர-பயோதி-மந்தந-சலத்-ராகாக்ய-மந்தா சல-
க்ஷோப-வ்யாப்ருதி-ஸம்பவாம் ஜநநி! தே மந்தஸ்யித-

ஸ்ரீஸுதாம் |

ஸ்வாதம் ஸ்வாதமுதீத-கௌதுகரஸம்(ஸா)நேத்ர த்ரயீ சாங்
ஸ்ரீகாமாக்ஷி! நிரந்தரம் பரிணமத்யாநந்த-வீசீமயீ || [க்ஷீ

(97)

ஜநநி! காமாக்ஷி!

சேத:-க்ஷீர-பயோதி-மந்தந-
சலத்-ராகாக்ய-மந்தாசல
க்ஷோப-வ்யாப்ருதி-ஸம்ப
வாம்

தே

மந்தஸ்யித ஸ்ரீஸுதாம்

உதீத கௌதுகரஸம்

ஸ்வாதம் ஸ்வாதம்

தாயான காமாக்ஷியே!

} மனதென்றும் க்ஷீரஸமுத்ரத்
தைக் கடையும், அதுராக
மென்கிற மந்திர பர்வத்தின்
கடைவதினால் ஏற்பட்ட

உனது

} புன்சிரிப்பின் காந்தியாகிற

அம்ருதத்தை

} அதிக உத்ஸாஹத்துடன்

இருக்கும்படி

அடிக்கடி அருந்தி

சாங்கீ
நேத்ரதாரீ
நிரந்தரம்
ஆனந்த வீரமலீ
பரிணமதி

பரமசிவ னுடையதான
மூன்று கண்களும்
இடைவிடாமல்
ஆனந்த அலையாக
பரிணமிக்கிறது.

அன்னையே ஸ்ரீ காமாஶ்டி! மனமெனும் பாலாழியில்
மெதுவாய் அசைகின்ற ஆசையென்னும் மந்தரமலையின் கடை
வதால் உண்டாகிய புன்னகையின் ஒளி என்ற சிறந்த அமு
தைப் பரமசிவனது மூன்று கண்களும் ஆவல்கொண்டு இடை
விடாது பறக்கிப்பருகி இன்ப அலைகளாக மாறுகின்றன.

आलोके तव पञ्चसायकरिपोरुद्दामकौतूहल-
प्रेङ्गन्मास्तधट्टनप्रचलिवादानन्ददुघाम्बुधे: ।
काचिद्वीचिरुदञ्चति प्रतिनवा संवित्परोहात्मिका
तां कामाक्षि कवीश्वरा: सितमिति व्याकुर्वते सर्वदा ॥९८॥

ஆலோகே தவ பஞ்சஸாயகரிபோ: உத்தாம-கௌதூஹல-
ப்ரேங்கந்-மாருத-கட்டந-ப்ரசலிதாதாநந்த-துக்தாம்புதே: |
காசித் வீசிருதஞ்சதி ப்ரதிநவா ஸம்வித்-ப்ரரோஹாத்த்மிகா
தாம் காமாஶ்டி! கவிச்வரா: ஸ்மிதமிதி வ்யாகுர்வதே ஸர்வதா||
(98)

காமாஶ்டி!

பஞ்ச-ஸாயக-ரிபோ:

ஆலோகே

உத்தாம-கௌதூஹல-
ப்ரேங்கந்-மாருத-கட்டந-
ப்ரசலிதாத்

ஆனந்த-துக்தாம்புதே:

ஸம்வித்-ப்ரரோஹாத்த்மிகா
ப்ரதிநவா

காசித்

வீசி:

உதஞ்சதி
தாம்

காமாஶ்டியே!

மன்மத சத்ருவான பரமசிவ
னுடைய

பார்வை ஏற்படும்போது

அதிக உத்ஸாஹமென்கிற காற்
றின் மோதலால் அசைந்து
கொண்டிருக்கிற

ஆனந்தமென்கிற க்ஷீரஸமுத்ரத்
திலிருந்து

ஞானத்தின் அங்குரமாகிற
புதியதான

ஒரு

அலையானது

உண்டாகிறது

அந்த அலையை

கவிச்வரா :
ஸ்மிதம் இதி
ஸர்வதா
வ்யாகுர்வதே

கவிச்ரேஷ்டர்கள் —
புன்சிரிப்பென்று
எப்போதும்
விவரிக்கிறார்கள்.

காமாஷி! பஞ்சபாணனது பகைவரான பரமசிவனைப் பார்க்குங்கால் கட்டுக்கடங்காத ஆவல் என்ற காற்றின் மோது தலால் அசைந்த ஆனந்தமென்னும்பாலாழியிலிருந்து ஞானக் கொழுந்து வடிவமாய் ஓர் புதிய அலை எழுகின்றது. அதைச் சிறந்த கவிகள் எப்பொழுதும் புன்னகையென்று விரித்துக் கூறுகின்றனர்.

सूक्तिः शील्यते किमद्रितनये मन्दसितात्ते मुहु-
र्माधुर्यागमसंप्रदायमथवा सूक्तेस्तु मन्दसितम् ।
इत्थं कामपि गाहते मम मनः सन्देहमार्गभ्रमी
श्रीकामाक्षि न पारमार्थ्यसरणिस्कृतौ निघते पदम् ॥ ९९ ॥

ஸூக்தி: சீலயதே கிமத்ரி-தநயே! மந்தஸ்மிதாத் தே முஹு:
மாதூர்யாகம-ஸம்ப்ரதாயமதவா ஸூக்தேஸ்து-(ர்நு)

மந்தஸ்மிதம் |

இத்தம் காமபி காஹதே மம மந:-ஸந்தேஹ-மார்க்க-ப்ரமீம்
ஸ்ரீ காமாஷி ந பாரமார்த்ய-ஸரணி-ஸ்பூர்த்தௌ நிதத்தே

பதம் || (99)

அத்ரி-தநயே!

ஸ்ரீ காமாஷி!

தே

ஸூக்தி:

மாதூர்யாகம-ஸம்ப்ரதாயம்

மந்தஸ்மிதாத்

முஹு:

சீலயதேகிம்

அதவா

ஸூக்தே:

மந்தஸ்மிதம்

இத்தம்

பர்வத புத்ரியான!

ஸ்ரீ காமாஷியே!

உன்னுடைய

நல்லவாக்கானது

} இனிமையென்னும் சாஸ்திரத்
தின் உட்கருத்தை

உனது புன்சிரிப்பிடமிருந்து

அடிக்கடி

பழக்கிக்கொள்கிறதா?

இல்லாவிடில்

நல்ல ளாக்கிடமிருந்து

} புன்சிரிப்பானது

(அதை பழக்கிக்கொள்கிறதா?)

இம்மாதிரி

மம மக:	எனது மனதானது
சரம் அபி	ஒருவிதமான
ஸந்தேஹ-மார்க்க-ப்ரமீம்	ஸந்தேஹவழியின் சமுலை
சாஹதே	அடைகிறது.
பாரமார்த்ய-ஸாணி-ஸ்பூர்த்	} உண்மையான வழி விளக்கு
தௌ	
புதம்	அடியை
ஸிதத்தே	வைக்கிறதில்லை.

மலைகளாகிய ஸ்ரீகாமாஷி! இனிமை என்னும் சாஸ்திரத்தின் கருத்தை உனது அழகியமொழி புன்னகையினின்று முறைப்படி கற்கின்றதா? அல்லது சொல்லினின்று புன்முறுவல் பயிலுகின்றதா, என் மனம் சொல்லமுடியாத ஸந்தேஹ மார்க்கத்தில் சமுலுகின்றது. உண்மை வழி விளக்கத்தில் தால் வைப்பதில்லை.

श्रीडालोकृपासरोरुहमुखीसौधाङ्गणभ्यः कवि-
 श्रेणीवाक्परिपाटिकासूतश्रीसूतीगृहेभ्यः शिवे ।
 निर्वाणाङ्कुरसार्वाभौमपदवीसिंहासनेभ्यस्तव
 श्रीकामाक्षि मनोज्ञमन्दहसितज्योतिष्कणभ्यो नमः ॥१००॥

சீடா-லோல-க்ருபா-ஸரோருஹ-முகீ-ஸௌ தாங்கணேப்பய: கவி-
 ஷ்ரேணீ-வாக்பரிபாடிகாமருத-ஜூ-ஸூதீ-க்ருஹேப்பய: சிவே!
 நிர்வாணங்குர-ஸார்வபௌம-பதவீ-ஸிம்ஹாஸநேப்பயஸ்தவ
 ஸ்ரீகாமாஷி! மநோக்ரு-மந்த-ஹஸித-ஜ்யோதிஷ்கணேப்பயோ
 நம: ॥ (100)

சிவே!	மங்கள் மூர்த்தியான
ஸ்ரீகாமாஷி!	ஸ்ரீகாமாஷியே!
சீடா-லோல	விளையாட்டில் ஆசையுள்ள
க்ருபா	கருணையென்கிற
ஸரோருஹமுகீ	} தாமரைப்போன்ற முகம்
ஸௌதாங்கணேப்பய:	உப்பரிக்கைகளாயும்
கவிச்ரேணீ	கவிகளுடைய கூட்டத்தின்
வாக்பரிபாடிகா	வாக்கு ஸாமர்த்யமென்கிற
அமிர்தஜூ	அம்ருதப்பெருக்குக்கு
ஸூதீக்ருஹேப்பய:	உத்பத்தி ஸ்தானங்களாயும்

நிர்வாணங்குர	மோகூ ஆரம்பமாகிற
ணார்வபௌமபதவி	ஸாம்ராஜ்ய வழியின்
வலிம்ஹாஸநேய்ய:	} வலிம்ஹாஸனங்கள் போன்ற வைகளுமான
தவ	
மநோஞ்ஜ-மந்தஹலித-	} அழகிய மந்தஸ்தித ஒளியின் திவிலைகளுக்கு
ஜ்யோதிஷ்கணேய்ய:	
நம:	நமஸ்காரம்.

மங்களத்தரும் ஸ்ரீ காமாக்ஷி! வினையாட்டில் ஈடுபட்டிருக்கும் கருணை என்ற அழகிக்கு (தாமரை முகத்தாளுக்கு) மாளிகையும், கவிக்கூட்டத்தின் சொற்றொடர் என்ற அமுதப் பெருக்குக்குப் பிறப்பிடமும், முக்தியின் தோற்றமென்ற சக்ரவர்த்தி நிலைக்கு அரியணையுமான ஈனதைக்கவரும் உனது மந்தஹாஸத்தின் ஒளித்திவலைகளுக்கு நமஸ்காரம்.

इमां पञ्चशतीं यस्तु नित्यं भक्तियुतः पठेत्

श्री कामाक्षि भवेत् तस्य प्रसन्ना च वरप्रदा ॥

இமாம் பஞ்சசதீம் யஸ்து நித்யம் பக்தியுத: படேத் |
ஸ்ரீ காமாக்ஷி பவேத் தஸ்ய ப்ரஸந்நா ச வரப்ரதா ||

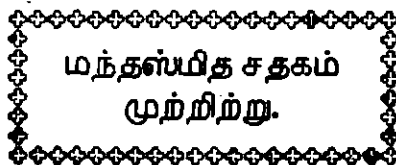
இந்த பஞ்சசதியை எவர் நித்யம் பக்தியுடன் படிக்கிறாரோ, அவருக்கு ஸ்ரீ காமாக்ஷி தேவியானவள் பிரண்ணையாகி வரங்களையும் கொடுப்பாள்.

श्री काञ्चि नगरी कामकोटि पीटाधिपः प्रभुः ।

जीयात् जगद्गुरुः सैषः श्री मूकेन्द्रसरस्वती ॥

ஸ்ரீ காஞ்சி நகரீ காமகோடி பீடாதிப: ப்ரபு: |
ஜீயாத் ஜகத்குரு: சைஷ: ஸ்ரீ மூகேந்த்ரஸ்ரஸ்வதீ ||

ஸ்ரீ காஞ்சிநகர காமகோடி பீடாதிபதியும் பிரபுவும், ஜகத்குருவுமான அந்த ஸ்ரீ மூகேந்த்ர ஸர்ஸ்வதீ ஸ்வாமிகள், ஸர்வோத்த்ரஷ்டராக விளங்கவேண்டும்.

SN